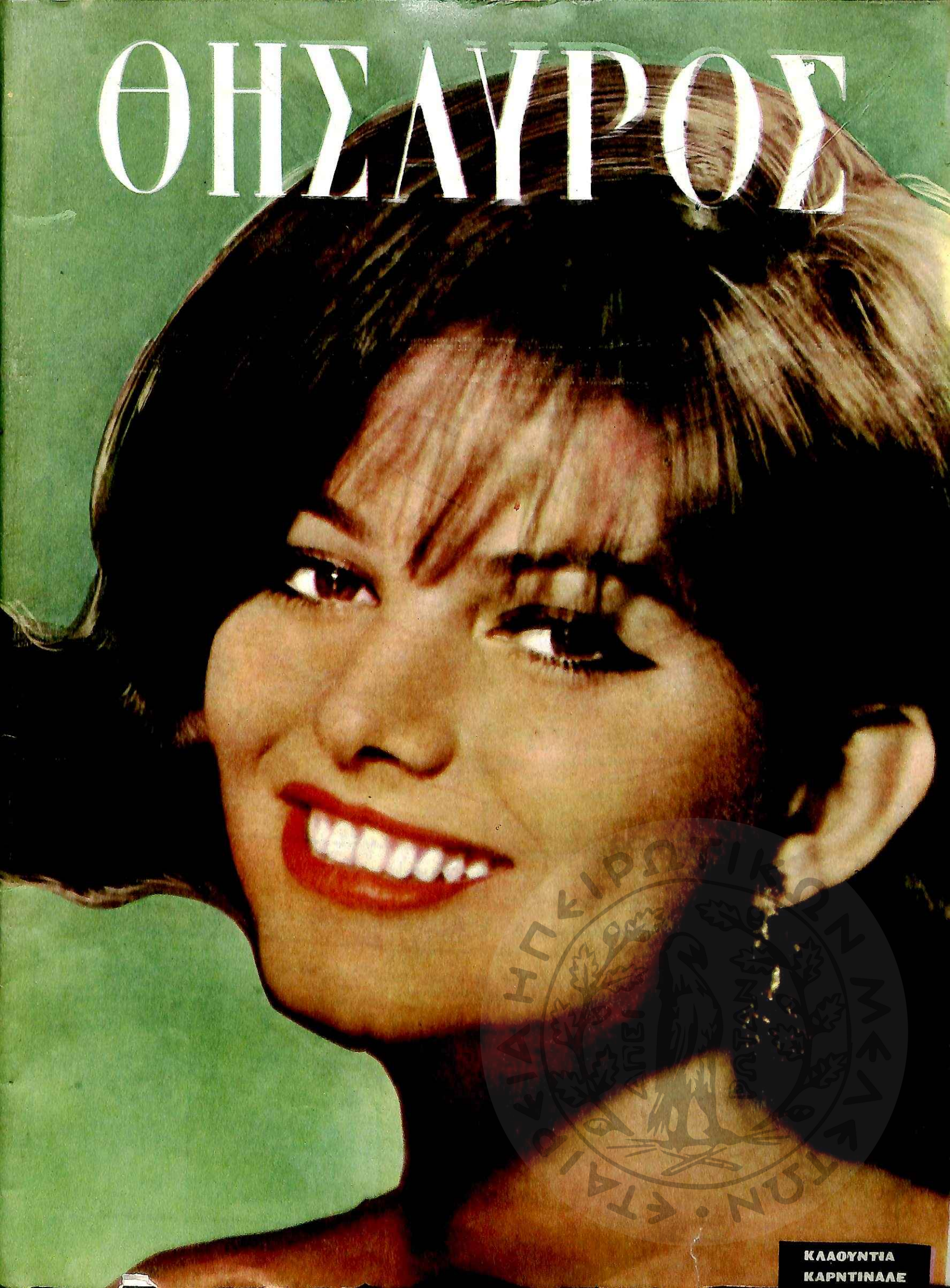

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ
ΚΑΡΝΤΙΝΑΛΕ

[illegible]

ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ

Ἡ **Binaca**, διαλύει τὴν πέτρα τῶν δοντιῶν
 κ' ἐμποδίζει τὸν σχηματισμὸν νέας, προλα-
 βάει τὴν οὐλίτιδα καὶ τὴν πυόρροια, ἐξου-
 δειρώνει τὴν κακοσμία τοῦ στόματος, ἐξου-
 διατρεῖ ὁδονογῆ τὴν ἀνάπνοη καὶ τὰ
 δόντια λευκά.

ΕΛΒΕΤΙΚΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
Binaca
ΠΡΟΪΟΝ CIBA

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΠΟΤΕ ΕΝΑ ΞΕΝΟ

— Ἀλλὰ τί σ' ἐμποδίζει να ὑποθέσης, τὸν διέκοψε, ὅτι μῖσος ἀνέλογο θὰ μπορούσας νὰ θῇς ἐμπνεύσει ξένος; Κι' ὅτι θὰ τὸν σκότωνε κι' αὐτόν, κατὰ συνέπεια, μὲ τὴν ἴδια ψυχραιμία καὶ τὴν ἴδια ἀταλγησίαν;

— Ἀποκαλεῖται, τόνισε, Κεραινοβόλος ἑρώτας ἴσως να ὑπάρχει, καὶ κεραινοβόλο μῖσος ὄχι. Τὸ μί-

κατά τ' ἄλλα, τὸ ἀμοιβαιστὸν μίσος εἶναι καὶ τὴν πλεῖστην ἀξίαν συγκρατοῦν καὶ τῆς ἐγγυμῆς συμειδωσῆς ριμίας». Ἀλλὰ, καταλήγει, κατὰ νοῦν καὶ ἀμοιβαιστὰ συμπαρῶν ὄντων ἔξιναι, γὰρ τὰ μάτια συμβατικῆς κοινωνικῆς εὐπρέπειας.

Ἀμπιγιέ ντε-πιές. — Κομμά ταχυερ τῆς ἐποχῆς.
— Ἀμπιό φορέματα. — Ἀνετες ρούπες κ. κ.

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

Πέταξε το σπρίτο κι' έσκαιψε. Έπειδή όμως, όπως φαίνεται, έφυγε από μετ'αυτή η κότα, ένωσα κάτι πολύ πολύ περίεργο. Δηλαδή το κρού νερό. Την ίδια στιγμή, άναψε και το φως της αούλης. Δίχως να χόσουμε κειρά, αρπάξαμε τον κουβά, σκαρφαλώσαμε στη μάντρα του σπιτιού της Σουζάννας και καθήκαμε στο σκοτάδι. Όταν πιά βγήκαμε έξω σκαρφαλώνοντας κι' απ' την πόρτα της, η γειτονιά είχε σπκωθή στο ποδόρι. Η φωνή της κυρας Άσπασίας ακούστηκε στην διασάων.

— Κακό χρόνο νάχουν. Πήγαν να μου κλέψουν την κότα.

— Μαρό γεία σ'α χέρια τους, απάντησε ο κύριος Λεωνίδας.

— Ού να χαθής γέρο στριμμένε, τσίριξε η θεία του Μιχαλάκη. Πέρασε ένα μαχιοχτύπι, άνευ προηγούμενου.

★

Η ύπθεσι αυτή, είχε ένα περίεργο φινάλε. Δηλαδή, ύστερα από δυό μέρες, συναντήκα στην σκάκι του λεωφορείου με την δεσποινίδα Σουζάννα. Μου χαμογέλασε μ' ένα χαμόγελο γεμάτο σημασία.

— Είσατε πάρα πολύ καλός, είπα. Τά ξερω όλα. Μου τά είπε ο Μιχαλάκης. Ποιά πόδι σας βούτηξε στον κουβά;

— Τό δεξί.

Χαμογέλασε και πάλι.

— Πάντως, σ'ας εύχριστώ πολύ για την προσοχή.

Δεν ξέρω αν σ'ας έχω τύχει, αλλά σε μένα συμβαίνει συχνά. Δηλαδή, ενώ δεν πρέπει να μιλήσω περισσότερο, κυλάει η γλώσσα μου κυλάει και λέει συνέχεια ένα σωρό λόγια με σημασία ή και χωρίς σημασία. Αυτό έπαθα εκείνη τη στιγμή.

— Έγώ τό έκανα μόνο και μόνο για σ'ας, είπα. Είλικρινά, είσατε ένα υπέροχο πλάσμα.

Τά σάστισε.

— Σοδρά; ρώτησε.

— Όρκίζομαι στη φίλια μου με τον Μιχαλάκη.

Κακκίνισε. Κι' άντί να μπούμε στο λεωφορείο, πήγαμε μιά μικρή βόλτα. Τό βράδυ, που γυρίσαμε, κοιμηώσαμε σ' ένα πέλαγο γεμάτο όνειρα, γλυκόλογα και καρδιοχτύπια. Τό ίδιο βράδυ όμως, έγινε και κάτι άλλο. Δηλαδή ο Μιχαλάκης, πήρε κουβά, τον γέμισε νερό και έζωνιμπκε στο πλωταριό. Φαίνεται όμως ότι η κλώσσα είχε μεγάλη τύχη, γιατί ο φίλος μου έλπιησε σε κάτι κοτσιλιές κι' έπεσε. Αυτή τη φορά, η φασαρία που ακούλυθη σε ήταν ακόμη μεγαλύτερη, γιατί τον τσάκωσε η θεία του η Άμαλίσ.

Υστερα από ένα τέταρτο, χτύπησε η πόρτα μου κι' όταν άνοιξα είδα ένα Μιχαλάκη άδειοβρήντο. Περπατούσε κουτσάινοντας.

— Αγαπητέ μου Δημητράκη, είπα, λυπάμαι για λογαριασμό σου. Η Σουζάννα μου τά είπε όλα.

— Για ποιά θέμα;

— Γύρισε και με κτύπησε, άγανος κτησμένος.

— Ρωτάς κι' όλας; έκανε. Έγώ δηλαδή άγωνίζομαι να ξεκλώσω την κλώσσα κι' έσύ πηγαίνεις ροντεού με την Σουζάννα; Τί σοί φίλος είσαι;

Προσπάθησα να τό εξηγήσω ότι τά αισθήματα δεν δεσμεύονται απ' τους κουβάδες και τις κλώσσες, αλλά μένον απ' την καρδιά. Δυστυχώς, δεν θέλησε ν' ακούσει τίποτα. Άνοιξε την πόρτα και κοινοστάθηκε.

— Από δώ και στο εξής θα είμαι έχθρος σου! φώναξε. Και σε διαβεβαιώ ότι θα είσαι πολύ δύσκολο να με πολεμήσεις.

— Δηλαδή;

— Θα δες. Θα σου αποδείξω τί μπορεί να κάνει ένας πρώην φίλος... Βρύντηξε την πόρτα κι' έφυγε. Κι' όμολογώ τί ποτέ δεν θα μπορούσα να φαντασθώ αυτό που είχε βάλει στο μυαλό του ο φίλος μου. Τό είδα όμως την άλλη μέρα τό μεσημέρι, όταν ανέβηκα στην ταρβίσα

ΝΕΟ ΤΡΑΓΟΥΔΟ - ΝΕΟ ΛΙΣΚΟ

ΜΙΑ νέα δόξα της Ελλάδος στο τραγούδι, η ύψιφονος της Σκάλας του Μιλάνο Ρένα Γαρυφαλλάκη, εκπληρώνει άποψη ένα παλιό όνειρο και ένα «σέος» στην Αθήνα και στους Αθηναίους. Έμφανίζεται στη «Βραδυά Όπερας» στο Χίλτον, σ' ένα πρόγραμμα από όριες και εισαγωγές στις όπερες «Μυστικός γάμος» του Τσιμαρόα, «Νόρμα» και «Ρομαίος και Ιουλιέτα» του Μπελίνι, «Λουίζα» του Ντονιζέτι, «Τουλέλιος Τέλλος» και «Κουρέας της Σεβίλλης» του Ροσσίνι, «Μπατερφλάι» του Ποντσίνι και «Τραυδίτα» του Βέρντι.

— Ήθελα να εύχαριστήσω την Αθήνα, δήλωσε η Ρένα Γαρυφαλλάκη, που έχω να την δώ όζτό χρόνο. Άπ'αυτε, μου δίνεται η ευκαιρία.

Λόγια σενιά και όπια, μιάς καλλιτέχνης που έγινε εύροσάι-κή δόξα. Λόγια που έφαράσκον ει-λικρινά την εύγνωμοσύνη της για την πατρίδα, που στάθηκε τό λίανη της καρδιάς της. Η Αθήνα, με την σειρά της, θα τη γεροχαστή-ση. Γιατί ξέρει να τιμά τά παι-διά της που την τιμούν.

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Νέα εβδομάδα, νέα ποδιά. Άπό παλιά και καινούργια τραγου-δια και δίσκους. Σημειώνουμε τους δυό δίσκους.

1) «Ο άμαξάς». Στίχοι Α. Σα-κελλάριου. Μουσική Άλγιου Χατζή-δάκη. Τραγουδά η Άλκιβ Βαγι-ανελάκη.

2) «Τό τρίτο ποτήρι». Στίχοι Τ. Σωτήρη. Μουσική Α. Χατζή-αποστόλου. Τραγουδά ο Τόνης Μαρουδάς.

3) «Σ' αυτό τό δρόμο». Στίχοι Πιθαγόρα. Μουσική Γ. Κατσούρη. Τραγουδά η Μάρω Κοντού.

4) «Οι μοιραίοι». Στίχοι Κ. Βάρναλη — μουσική Μίση Θεοδο-ράκη. Τραγουδούν ο Γ. Μπιθ-ιώτης και Άν. Κλαδονάκης.

5) «Τό ψωμί ναι στο τραπέζι». Στίχοι Τζ. Καμπανέλη, μουσική Μίση Θεοδοράκη. Τραγουδά ο Γιάννης Πουλόπουλος με χορο-ομάδα.

6) «Φεύγω και πάω». Στίχοι Άσημακοπούλου — Στανισλαύ-λου — Παπαδόπουλου. Μουσική Μο-ράκη. Τραγουδά η Νάντια Κον-σταντοπούλου.

7) «Τό όνειρο της άγίας». Στίχοι Μ. Πορτογάλη. Τραγου-δούν ο Μ. Πορτογάλη, Τραγου-δά η Έλσα Μαρζελ (παλιό σου-ξέ).

8) «Πώς μολύβι και χαρτί». Στίχοι Κ. Προτεντέρη — μου-σική Τ. Μαρζελ. Τραγουδά η Νάντια Κονσταντοπούλου.

9) «Δέν με ρώτησε να είσαι». Στίχοι Άθ. Τσάχα — μουσική Τ. Μαρζελ. Τραγουδά ο Μα-ρουδάς.

10) «Ένα φύλλο». Στίχοι — μουσική Κιούρα — Τερονιμά-κη. Τραγουδά ο Δ. Μπαξβανά-κης.

ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Άρετά τά καλά λαϊκά τρα-γουδιά σε δίσκους. Διαλέξουμε τά εξής:

1) «Κάθε μέρα παραπάνο σ' άγαπάω». Στίχοι Ν. Δαλιάνου — μουσική Ι. Πετού. Τραγουδά η Γιώτα Λίδια.

2) «Σάν τό έργοι πουλί». Στί-χοι — μουσική Γ. Καραμπεσή.

3) «Κάθε μέρα παραπάνο σ' άγαπάω». Στίχοι Ν. Δαλιάνου — μουσική Ι. Πετού. Τραγουδά η Γιώτα Λίδια.

4) «Τό πουλί». Στίχοι — μουσική Γ. Τσάχα. Τραγουδά ο Γιάννης Τσάχης.

5) «Τό πουλί». Στίχοι — μουσική Γ. Τσάχα. Τραγουδά ο Γιάννης Τσάχης.

6) «Τό πουλί». Στίχοι — μουσική Γ. Τσάχα. Τραγουδά ο Γιάννης Τσάχης.

7) «Τό πουλί». Στίχοι — μουσική Γ. Τσάχα. Τραγουδά ο Γιάννης Τσάχης.

8) «Τό πουλί». Στίχοι — μουσική Γ. Τσάχα. Τραγουδά ο Γιάννης Τσάχης.

9) «Τό πουλί». Στίχοι — μουσική Γ. Τσάχα. Τραγουδά ο Γιάννης Τσάχης.

10) «Τό πουλί». Στίχοι — μουσική Γ. Τσάχα. Τραγουδά ο Γιάννης Τσάχης.

11) «Τό πουλί». Στίχοι — μουσική Γ. Τσάχα. Τραγουδά ο Γιάννης Τσάχης.

12) «Τό πουλί». Στίχοι — μουσική Γ. Τσάχα. Τραγουδά ο Γιάννης Τσάχης.

13) «Τό πουλί». Στίχοι — μουσική Γ. Τσάχα. Τραγουδά ο Γιάννης Τσάχης.

14) «Τό πουλί». Στίχοι — μουσική Γ. Τσάχα. Τραγουδά ο Γιάννης Τσάχης.

15) «Τό πουλί». Στίχοι — μουσική Γ. Τσάχα. Τραγουδά ο Γιάννης Τσάχης.

16) «Τό πουλί». Στίχοι — μουσική Γ. Τσάχα. Τραγουδά ο Γιάννης Τσάχης.

17) «Τό πουλί». Στίχοι — μουσική Γ. Τσάχα. Τραγουδά ο Γιάννης Τσάχης.

Μιά από τίς βασίλισσες του έ-λαφρού ελληνικού τραγουδιού, η Καίτη Μακρίνα, τραγουδά, την περασμένη βδομάδα, την επέτειο των γενεθλίων της, ανάμεσα σε εννύ κύκλο συναδέλφων της, που έσπευσαν να την συγχαρούν — πράγμα που κάνει σήμερα, καθυστερημένα και η στήλη μας. Στη φωτογραφία μας, ένα σπά-νιο ένστανανέ της «κυρίας του τραγουδιού» στο μεσοδιάστημα της καριέρας της.

Τραγουδά ο Στο. Διονυσίου.

3) «Πώς θα γινάγο την πληγή μου» (ταπεινός). Στίχοι — μου-σική Γ. Κόρου. Τραγουδά η Σο-φία Κολιττή.

4) «Είμαι παιδί φιλότιμο». Στί-χοι — μουσική Δαλιάνου — Μπι-θιώτης. Τραγουδούν ο Γ. Μπιθ-ιώτης και Άν. Κλαδονάκης.

5) «Η καρδιά». Στίχοι — μουσική Α. Καλδάρη. Τραγου-δούν ο Μ. Μπιθιώτης και ο συν-θέτης.

6) «Πόσο θα βαστάξω πόσο». Στίχοι — μουσική Α. Καλδάρη. Τραγουδούν ο Γ. Μπιθιώτης και η Γιώτα Λίδια.

7) «Ισως έζησε ευτυχισμένη». Στίχοι — μουσική Α. Τσάχα — Γ. Λούκα. Τραγουδά ο Μ. Μενιδιά-της.

8) «Τό ξέρω». Στίχοι — μου-σική Στο. Ατταλίου. Τραγουδούν ο Α. Γαβαλάς και η Ρία Κουρε-τή (εμπειρία). Στίχοι Χρ. Κο-λοκοτήνη. Τραγουδά ο Στέλιος Καζαντζί-δης.

9) «Τό ξέρω». Στίχοι — μου-σική Στο. Ατταλίου. Τραγουδούν ο Α. Γαβαλάς και η Ρία Κουρε-τή (εμπειρία). Στίχοι Χρ. Κο-λοκοτήνη. Τραγουδά ο Στέλιος Καζαντζί-δης.

10) «Τό ξέρω». Στίχοι — μου-σική Στο. Ατταλίου. Τραγουδούν ο Α. Γαβαλάς και η Ρία Κουρε-τή (εμπειρία). Στίχοι Χρ. Κο-λοκοτήνη. Τραγουδά ο Στέλιος Καζαντζί-δης.

11) «Τό ξέρω». Στίχοι — μου-σική Στο. Ατταλίου. Τραγουδούν ο Α. Γαβαλάς και η Ρία Κουρε-τή (εμπειρία). Στίχοι Χρ. Κο-λοκοτήνη. Τραγουδά ο Στέλιος Καζαντζί-δης.

12) «Τό ξέρω». Στίχοι — μου-σική Στο. Ατταλίου. Τραγουδούν ο Α. Γαβαλάς και η Ρία Κουρε-τή (εμπειρία). Στίχοι Χρ. Κο-λοκοτήνη. Τραγουδά ο Στέλιος Καζαντζί-δης.

13) «Τό ξέρω». Στίχοι — μου-σική Στο. Ατταλίου. Τραγουδούν ο Α. Γαβαλάς και η Ρία Κουρε-τή (εμπειρία). Στίχοι Χρ. Κο-λοκοτήνη. Τραγουδά ο Στέλιος Καζαντζί-δης.

14) «Τό ξέρω». Στίχοι — μου-σική Στο. Ατταλίου. Τραγουδούν ο Α. Γαβαλάς και η Ρία Κουρε-τή (εμπειρία). Στίχοι Χρ. Κο-λοκοτήνη. Τραγουδά ο Στέλιος Καζαντζί-δης.

15) «Τό ξέρω». Στίχοι — μου-σική Στο. Ατταλίου. Τραγουδούν ο Α. Γαβαλάς και η Ρία Κουρε-τή (εμπειρία). Στίχοι Χρ. Κο-λοκοτήνη. Τραγουδά ο Στέλιος Καζαντζί-δης.

16) «Τό ξέρω». Στίχοι — μου-σική Στο. Ατταλίου. Τραγουδούν ο Α. Γαβαλάς και η Ρία Κουρε-τή (εμπειρία). Στίχοι Χρ. Κο-λοκοτήνη. Τραγουδά ο Στέλιος Καζαντζί-δης.

17) «Τό ξέρω». Στίχοι — μου-σική Στο. Ατταλίου. Τραγουδούν ο Α. Γαβαλάς και η Ρία Κουρε-τή (εμπειρία). Στίχοι Χρ. Κο-λοκοτήνη. Τραγουδά ο Στέλιος Καζαντζί-δης.

18) «Τό ξέρω». Στίχοι — μου-σική Στο. Ατταλίου. Τραγουδούν ο Α. Γαβαλάς και η Ρία Κουρε-τή (εμπειρία). Στίχοι Χρ. Κο-λοκοτήνη. Τραγουδά ο Στέλιος Καζαντζί-δης.

19) «Τό ξέρω». Στίχοι — μου-σική Στο. Ατταλίου. Τραγουδούν ο Α. Γαβαλάς και η Ρία Κουρε-τή (εμπειρία). Στίχοι Χρ. Κο-λοκοτήνη. Τραγουδά ο Στέλιος Καζαντζί-δης.

20) «Τό ξέρω». Στίχοι — μου-σική Στο. Ατταλίου. Τραγουδούν ο Α. Γαβαλάς και η Ρία Κουρε-τή (εμπειρία). Στίχοι Χρ. Κο-λοκοτήνη. Τραγουδά ο Στέλιος Καζαντζί-δης.

21) «Τό ξέρω». Στίχοι — μου-σική Στο. Ατταλίου. Τραγουδούν ο Α. Γαβαλάς και η Ρία Κουρε-τή (εμπειρία). Στίχοι Χρ. Κο-λοκοτήνη. Τραγουδά ο Στέλιος Καζαντζί-δης.

22) «Τό ξέρω». Στίχοι — μου-σική Στο. Ατταλίου. Τραγουδούν ο Α. Γαβαλάς και η Ρία Κουρε-τή (εμπειρία). Στίχοι Χρ. Κο-λοκοτήνη. Τραγουδά ο Στέλιος Καζαντζί-δης.

23) «Τό ξέρω». Στίχοι — μου-σική Στο. Ατταλίου. Τραγουδούν ο Α. Γαβαλάς και η Ρία Κουρε-τή (εμπειρία). Στίχοι Χρ. Κο-λοκοτήνη. Τραγουδά ο Στέλιος Καζαντζί-δης.

24) «Τό ξέρω». Στίχοι — μου-σική Στο. Ατταλίου. Τραγουδούν ο Α. Γαβαλάς και η Ρία Κουρε-τή (εμπειρία). Στίχοι Χρ. Κο-λοκοτήνη. Τραγουδά ο Στέλιος Καζαντζί-δης.

25) «Τό ξέρω». Στίχοι — μου-σική Στο. Ατταλίου. Τραγουδούν ο Α. Γαβαλάς και η Ρία Κουρε-τή (εμπειρία). Στίχοι Χρ. Κο-λοκοτήνη. Τραγουδά ο Στέλιος Καζαντζί-δης.

26) «Τό ξέρω». Στίχοι — μου-σική Στο. Ατταλίου. Τραγουδούν ο Α. Γαβαλάς και η Ρία Κουρε-τή (εμπειρία). Στίχοι Χρ. Κο-λοκοτήνη. Τραγουδά ο Στέλιος Καζαντζί-δης.

27) «Τό ξέρω». Στίχοι — μου-σική Στο. Ατταλίου. Τραγουδούν ο Α. Γαβαλάς και η Ρία Κουρε-τή (εμπειρία). Στίχοι Χρ. Κο-λοκοτήνη. Τραγουδά ο Στέλιος Καζαντζί-δης.

28) «Τό ξέρω». Στίχοι — μου-σική Στο. Ατταλίου. Τραγουδούν ο Α. Γαβαλάς και η Ρία Κουρε-τή (εμπειρία). Στίχοι Χρ. Κο-λοκοτήνη. Τραγουδά ο Στέλιος Καζαντζί-δης.

29) «Τό ξέρω». Στίχοι — μου-σική Στο. Ατταλίου. Τραγουδούν ο Α. Γαβαλάς και η Ρία Κουρε-τή (εμπειρία). Στίχοι Χρ. Κο-λοκοτήνη. Τραγουδά ο Στέλιος Καζαντζί-δης.

30) «Τό ξέρω». Στίχοι — μου-σική Στο. Ατταλίου. Τραγουδούν ο Α. Γαβαλάς και η Ρία Κουρε-τή (εμπειρία). Στίχοι Χρ. Κο-λοκοτήνη. Τραγουδά ο Στέλιος Καζαντζί-δης.

μου. Είχε γεμίσει δηλαδή την αούλη με κομμάτια εικόνας κότες και με τρεις κοκκούς.

— Τώρα θα δες κλώσσες και κακό, φώναξε μόλις με είδε. Θα τον μουρλάνω τον κύριο Λεωνίδα. Όχι τίποτα άλλο δηλαδή, αλλά έπειδή δεν σέβεται τις φίλιες.

«Υστερα απ' αυτό, ξέρω τί θα κάνω για να τον αντιμετώπισω. Θ' αγοράσω μιά μάνικα και, μόλις άκούω τά πρώτα «γλου — γλου» θ' αρχίζω τό κατάργεμα.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Χιούμορ

ΜΟΝΑΞΙΑ

Δυό ούζακια συγχρόνως συνήθιζε να παραγγέλλη ένας πελάτης κάποιου καφενείου. Ο σερβιτόρος ζήτησε κάποτε να μάθι τους λόγους αυτής της περίεργης συνήθειας.

— Νά σου εξηγήσω, είπε ο πελάτης. Κάποτε, είχα ένα φίλο γκαρδικό, με τον όποιο πίνανε κάθε βράδυ, παρέα, «Εκείνος όμως ξενητεύθηκε στον Καναδά κι' έτσι τώρα, βλέποντας τά δυό ποτήρια, έχω την έντοψη πώς κάθεται άπέναντί μου και πίνουμε μαζί.

Κάποια μέρα όμως, ο τακτικός πελάτης μπήκε στο μαγαζί και ζήτησε ένα μόνον ούζο.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε τό γκαρδικός. Μήπως ο φίλος σας δεν είναι καλά στην υγεία του;

Κι' ο πελάτης:

— Όχι! Είναι μιά χαρά. Μόνον που έχω άρκίστηκα στη γυναίκα μου να κόψω τό πιστό!

Βόλτα στο δάσος βγήκε η μικρή Σένια με τί μπότες της. Στο δρόμο όμως τούς έπιασε η βροχή — σωστή νεροποντή. Η παιδούλα κυττάζει με περιέργεια τή μανισμένη φύσι. Σαφινικά, δείχνει με τό δακτυλο μιά άστραπή και φωνάζει:

— Για δες, μαμάκα! Ο Θεούλης βγάζει φωτογραφίες!

Σαυροπώνει. Ένας γωρκός βλέπει τ' άνήφι του, λεβέντη 18 χρόνων, να παίρνει τό κλεφτοφάναρο και να κατευθύνεται προς την έξοδο του χωριού.

— Για ποιά τσόαλες; ρωτάει τον νέο.

— Πάω στο δάσος, καλέ θειέ... άποκρίνεται τό παλληκάρι, κλείνοντας συνηματικά τό μάτι. Με περιμένει η Λενιά, η κόρη της κυρας Ειρήνης.

— Και θές φανέρι για να πάς; Ού να μου χαθής! Έγώ, όταν τάχα με τί θεία σου, πριν την κουκουλώδη δηλαδή, πήγαινα με τά τέσσερα κι' ούτε φανέρι ήθελα, ούτε τέτοιες άηδίες!

Κι' ο άνήπιος, κοροϊδευτικά:

— Κι' είδες τί έπαθες, καλέ θειέ! Όταν την είδες στο φώς, δεν μετάνιωσες;

Ο εργοδότης συμβουλεύει πατρι-κά την καινούργια υπάλληλό του:

— Πριν μου φέρετε, δεσποινίς, ένα λογαριασμό, να βεβαιώνωστε ότι είναι σωστός. Στην άνάγκη, να κάνετε την έθροισή τρις φορές.

Την άλλη μέρα, η κοπέλα μπαίνει χαρούμενη στο γραφείο του και του άναγγέλει, περήναη:

— Άρεντικό, έκανα την έθροισή δέκα φορές...

— Μπράβο, παιδί μου! Έτσι θέλω να εργάζεσαι...

Και η υπάλληλος συνεχίζει:

— Κι' όρίστε τά δέκα άποτελέσματα που βρήκα!...

— Τί σκέπτεσθε να κάνετε, αν έκλεγέτε, ρώτησαν πριν απ' τις έκλογες υποψήφιο πατέρα του «Ε. Θνους».

Κι' εκείνος είχε την (σπάνια) ει-λικρίνεια ν' απαντήσει:

— Νά σας πώ την αλήθεια, δεν τό σκέφτηκα... Έκείνο που με άπασχολεί, είναι τό τί θα κόμω αν δεν έκλεψω...

— Τι σκέπτεσθε να κάνετε, αν έκλεγέτε, ρώτησαν πριν απ' τις έκλογες υποψήφιο πατέρα του «Ε. Θνους».

Κι' εκείνος είχε την (σπάνια) ει-λικρίνεια ν' απαντήσει:

— Νά σας πώ την αλήθεια, δεν τό σκέφτηκα... Έκείνο που με άπασχολεί, είναι τό τί θα κόμω αν δεν έκλεψω...

— Τι σκέπτεσθε να κάνετε, αν έκλεγέτε, ρώτησαν πριν απ' τις έκλογες υποψήφιο πατέρα του «Ε. Θνους».

Κι' εκείνος είχε την (σπάνια) ει-λικρίνεια ν' απαντήσει:

— Νά σας πώ την αλήθεια, δεν τό σκέφτηκα... Έκείνο που με άπασχολεί, είναι τό τί θα κόμω αν δεν έκλεψω...

— Τι σκέπτεσθε να κάνετε, αν έκλεγέτε, ρώτησαν πριν απ' τις έκλογες υποψήφιο πατέρα του «Ε. Θνους».

Κι' εκείνος είχε την (σπάνια) ει-λικρίνεια ν' απαντήσει:

— Νά σας πώ την αλήθεια, δεν τό σκέφτηκα... Έκείνο που με άπασχολεί, είναι τό τί θα κόμω αν δεν έκλεψω...

Η ΑΘΗΝΑ

έτοιμάζεται για τὰ Χριστούγεννα

- 'Επάρκεια «δέντρων» και κρεάτων.
- Βιτρίνες, όνειρα και... μούσκιο.
- 20.000 πουλμαν και Ι. Χ. υπ' άτμόν.
- Οι τράπουλες «οί μάγοι κι' οί δημόσιοι υπάλληλοι».

λομαζάρονου, του Βορρά, και της τράπουλας. Και, πρώτ' απ' όλα, του χριστουγεννιάτικου δέντρου.

Ας άρχίσουμε λοιπόν τις πληροφορίες μας από αυτό, χάρι των ενδιαφερομένων.

Λοιπόν, η Αθήνα, όπως κάθε χρόνο, θα πλημμυρίσει φέτος από δέντρα.

Και να μόν «η κοπή ελάτης» άπηγορεύθη από τό Κράτος, προς μεγάλην εύτυχία της... Πάση θούς, αλλά η απαγόρευση θα μείνι όπως πάντα στα χαρτιά. Έκτός αυτού, έσπευσε φέτος η Καρδίτσα να πιάσει όλο άπεροσάσ-σπου, κι' επέτρεψε σε ύλοτόμους και λαθρούλοτόμους να κόψουν απ' τά δάση της ό,τι ποθεί ή ψυχή τους.

— 25 μέρες μονάχα, τον διό-θονε εκείνη. Μά δεν έχουν τόση σημασία οί μέρες, όσο έτόντο δώ.

— Ποιά έτόντο δώ, πάλι;

— Ο κατάλογος. Η λίστα.

Κ

αικόνιο, παρὰ μεγαλύτερον ἀπὸ τῆς κα-

Φίλησε τρυφερά τα χείλη της που έτρεμαν...

ΗΤΑΝ οι τελευταίες ζεστές Σεπτεμβριτικές μέρες. Ο ήλιος κρατούσε ακόμα την καλοκαιριάτικη φλόγα του, μα η άκρογιαλιά είχε πια ερημώσει. Οι βάρκες είχαν τραβήξει στη στεριά και το κύμα έγλυφε την άμμο, κάπως πιο άφριμμένο, προμηλώνοντας κι' όλες τις μεγάλες χειμωνιάτικες φουρτούνες, που έτοιμαζε η θάλασσα μέσα στα σπλάχνα της.

Σε λίγες μέρες θάφευγα κι, εγώ. Έπρεπε πια να ξαναγυρίσω στην Αθήνα. Μά έμενα ακόμα, γιατί μ' άρεσε εκείνη η μοναξιά, εκείνη η απέραντη ηρεμία, που μου γαλήνευαν τη ψυχή.

Όπως έκανα κάθε μέρα, από τότε που οι άλλοι παραθεριστές είχαν φύγει, έτσι κι' εκείνο το απόγευμα βγήκα να κάνω μια βόλτα στην άμμο.

Βάδιζα άργα πάνω στη μαλακή άμμο, που διαπρόσευε ακόμα τη ζεστασιά του ήλιου, όταν ξάφνου κατάλαβα πως δεν ήμουν μόνος. Μπορούσα να δω, με μικρή απόσταση, είχε προβάσει ανάμεσα από τα πεύκα μια λεπτή κοριτσιάτικη σιλουέτα.

Εκείνη δεν είχε αντιληφθεί την παρουσία μου, ενώ η δική μου προσοχή είχε συγκεντρωθεί ξαφνικά επάνω της. Ήταν μονάχα το ένστικτο του άντρα, που γοητεύεται από δόρυμα από τη γυναικεία παρουσία. Ήταν κάτι ερμητικό και ρομαντικό τοπίο. Δεν ήταν άλλοιωτικό, κάτι περισσότερο. Ήταν μοναχική, κάτι περισσότερο ακόμα. Έξοχως μοναχική, όμως να βράδισα άργα, ακολουθώντας την, σαν να με τραβούσε ένας μαγνήτης.

Εβλεπα το γαλάζιο φόρεμά της, που το άρακι της θάλασσας, παίζοντας μαζί του, το κολλούσε πάνω στις κάπως άγουρες άκρες, μα τέλειες γραμμές του κορμιού της. Έβλεπα τα ξανθά μαλλιά της, που έπεσαν βαριά και ίσια σαν νερό, που πέφτε ο αέρας τα ξεόκλωνε, τα ανατάραζε, σαν χρυσά φτερά ανοιγμένα στον άνεμο. Και τότε ένοιωθα για μια στιγμή το παράλογο φέβο πως εκείνη η γαλάζια όπτασία θα πετούσε, θα χανόταν.

Αναστρέφοντας με ανάκουφισι, όταν

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ

την είδα να πλησιάζει σ' ένα μικρό βραχάκι στην ακροθαλασσιά και να καθέται. Δεν κύταζε ολόγουρα κι' έτσι δεν με είδε. Κρατώντας το έτσι δεν με βλέμμα στηριγμένο βαθειά στον ορίζοντα, πόλεις τα χέρια της γύρω από γονάτια της και ξάφνου, στην σκά γονάτια της και ξάφνου, στην άκρη ακρογιαλιάς η φωνή της ανέρχθηκε γλυκιά, κρυστάλλινη, υπέριχη:

«Μέσ' στα σύννεφα γυρεύω τη μέσ' τη νύχτα και τ' αστέρια με λαντρεία σου απλώνω τα δυο χέρια»

και ζητάω το φιλι σου. Ποιό να σ' έστειλε στην γή χνυ (σο άστερι)

μακρινή μου όπτασία είναι όνειρο γαλάζιο ή φαντασία πούρθεσ ένα καλοκαίρι...»

Σώπασε. Έγώ βρισκόμουν τώρα πίσω της, πολύ κοντά της. Αυτό το τραγουδι είναι όμορφο, είπα. Μοιάζει με ποίημα. Στράφηκε πρὸς το μέρος μου, χαγιά εκείνη η φωνή μου, που είχε γεννηθεί τόσο αναπάντεχα στις καρδιές μας.

Πέρασα μια νύχτα γεμάτη από τη σκέψη της μικρής Αλίκης. Ανεύρεται πως την κρατούσε στην άγκαλιά μου, πως περπατούσαμε μαζί πάνω στα κύματα, ενώ εκείνη τραγουδούσε με τη θαυμάσια φωνή της: «Μέσ' τα σύννεφα γυρεύω τη μέσ' τη νύχτα και τ' αστέρια με λαντρεία σου απλώνω τα δυο χέρια» και ζητάω το φιλι σου...»

Τό πρωί, καθόμουν κάτω από το μεγάλο πεύκο, που βρισκόταν στην

ντας τα χερράκια της στα δικά μου. Κι' εγώ, ψιθύρισε εκείνη. Ωνευριζόμουν πάντα να συναντησω ένα μικρό κοριτσάκι σε μια έρημη ακρογιαλιά.

Τώρα βρισκόταν όρθια αντίκρυ μου και την κυτάξα στα μάτια. Κι' εγώ έμεινα μόνος, με τα χέρια μου στα χέρια της. Στα φοιτητικά μου τικέρες περπατούσε. Δύο-τρεις φορές ματικά. Μάλλον έρωτευμένος πρηνήταν από αλλοιωτικό, βαθύ, θαυμάσιο, ατέλειο. Ναι, ίσως ήταν αλλοιωτικό, εκείνη η γλυκιά ξανθεία της ακρογιαλιάς, ήταν η γυναικεία περιμένα πάντα.

Την πράξη απάλα στην άγκαλιά μου κι' ένοιωσα σαν να κρατούσα κάτι πολύτιμο, ανεκτίμητο. Φίτρεψαν. Άντερα, χειροπιασμένοι, πήλτανος άργα από γυρίσμου, περπατούσε να μάλαζε, βυθισμένοι στη μαγεία εκείνου του έρωτα, που είχε γεννηθεί τόσο αναπάντεχα στις καρδιές μας.

Πέρασα μια νύχτα γεμάτη από τη σκέψη της μικρής Αλίκης. Ανεύρεται πως την κρατούσε στην άγκαλιά μου, πως περπατούσαμε μαζί πάνω στα κύματα, ενώ εκείνη τραγουδούσε με τη θαυμάσια φωνή της: «Μέσ' τα σύννεφα γυρεύω τη μέσ' τη νύχτα και τ' αστέρια με λαντρεία σου απλώνω τα δυο χέρια» και ζητάω το φιλι σου...»

Τό πρωί, καθόμουν κάτω από το μεγάλο πεύκο, που βρισκόταν στην

Σώπασε, ενώ δυο τριαντάφυλλα ανθίζουν στα διάφανα μαγουλά της. —Ω, λυπάμαι πολύ, είπα εγώ χαμογελώντας για να της δώσω θάρρος. Ελπίζω, όμως, πως τώρα είστε. Έντελώς καλά.

Είναι πολύ καλύτερα. 'Η μαμά μ' έφερε εδώ για να αναρρώσω. Θά μείνουμε όμως μόνο δεκαπέντε μέρες. Για λίγες στιγμές, απλώθηκε ανάμεσα μας σιωπή. Έμεινε να απελπισμένα να βρω κάτι να πω, μα τα λόγια είχαν χαθεί από το μυαλό μου. Κι' όμως το ήθελα τόσο πολύ να μάθω κάτι περισσότερο για εκείνη τη μικρή, γλυκιά άγνωστη. Ξαφνικά, θυμήθηκα πως δεν της είχα συστηθεί.

—Κουβεντιάζουμε από πέντε λεπτά, της είπα χαμογελώντας, και δεν γνωριστήκαμε ακόμα. Έγώ λέγομαι Πέτρος, Πέτρος Κ. Μου άπλωσε το χέρι της. «Ένα χεράκι λευκό, διάφανο και μικρό, σαν περδιάστικο. —Εμένα με λένε 'Αλίκη, μου είπα. 'Αλίκη Α. —Σπουδαζώ στο Πολυτεχνείο, συνέχισε εγώ. Σε λίγο, θ' αρχίσω πτυχιακές εξετάσεις. Γι' αυτό είμαι αναγκασμένος να φύγω, το αργότερο σε μια βδομάδα. Τι κρίμα που δεν μπορούσατε να έρθετε πιο πριν! Είμαι σίγουρος πως θα γνωριζόμαστε και θα περνούσαμε ένα υπέροχο καλοκαίρι.

—Ναι, ήταν κρίμα... ψιθύρισε. —Και τώρα, όμως, έχουμε ακόμα καιρο, συνέχισε εγώ, ένα ή καρδιά μου πλημμυρίζει από ένα αίσθημα παρόξενου, τρυφερό, γλυκό και ζεστό. Μια βδομάδα μπορεί να είναι ένα κλάσμα του χρόνου χωρίς αξία, μα μπορεί και να είναι μια αιωνιότητα.

Σώπασε, παραγμένος από τη βαθεία πνευμένη έκφραση που είχε πάρει το πρόσωπό της γυναικείας. —Τό ξέρω... το καταλαβαίνω... ψιθύρισε με λυγμούς. Μά δεν μπορώ να αφήσω αυτό τον έρωτα να ριχτεί στην καρδιά σας. Είστε νέος, είναι αδικό να υποφέρετε για έναν παρόλογο έρωτα. —Τι θέλετε να πείτε; ρώτησα τρομαγμένος.

—'Η 'Αλίκη... ψιθύρισε εκείνη κρύδοντας το πρόσωπό της με τα χέρια της, είναι καταδικασμένη. Της μένουν μονάχα λίγες εβδομάδες ζωής. Δεν υπάρχει πια καμιά ελπίδα. Λευκαίμια! Καταλασάνατε!

Οι λυγμοί την τράσαν κι' εγώ την κυτάξα με μάτια τρομαγμένα, ενώ η καρδιά μου κομμάτιαζόταν από τη ψυχή που κουρελιόταν από πόνο. Θάθελα να φωνάξω πως δεν μπορούσα να την αφήσω, μα βρήκα μόνο τη δύναμη να γονατίσω κοντά της, να πάρω τα χέρια της στα δικά μου.

Φερθήκατε μεγαλόψυχα, κυρία, της είπα. Μά είναι άνοηλο τώρα πια. 'Η άγάπη μου για την 'Αλίκη έχει ριχώσει μέσα μου, έγινε ένα με τη ζωή μου. Τιποτα δεν θα μπορούσε να τη στήσει, ούτε ο θάνατος. Θά μείνω κοντά της, αν μου το επιτρέψετε. Θά της χαρίσω, στο λίγο καιρό που μένει, την ευτυχία ενός θαυμασίου, ενός μοναδικού έρωτα. Κι' εσείς, είναι η δική μου καρδιά κουρελισμένη από απελπισία...

—Ευχαριστώ, παιδί μου, μου είπα, και ευχαριστώ το Θεό γι' αυτό το θαυμάσιο ήλιο της άγάπης που έστειλε να ζεσταίνει τις τελευταίες ημέρες του παιδιού μου.

Οι γιατροί λένε πως η 'Αλίκη θα σέση μαζί με τα στενά φθινοποριάντικα φύλλα. Όμως εκείνη δεν το υπομνημάται. Είναι ευτυχισμένη και κάνει αδιάκοπα όνειρα για το μέλλον, για το μέλλον «μας». Κι' εγώ, με το θάνατο στην καρδιά, έξακολουθώ να παίζω την τραγική κομωδία μου. Έξακολουθώ να φαίνωμαι κοντά της ευτυχισμένος, ενώ περνά τις νύχτες θρηνηνόντας απελπισμένα το μοναδικό, το όνειρό της. Λέει: «Τό δεινό όνειρο της καρδιάς μου, που σε λίγο πεθαίνει. Σε λίγο η μικρή μου Αλίκη, η γλυκιά μου 'Αμαρύλλη, 'Αλίκη, δεν θα υπάρχει πια. Μά εγώ είδα, δεν θα υπάρχει πια. Μά εγώ είδα, σίγουρος πως δεν θα μπορούσα ποτέ ν' αγαπήσω μια άλλη. Στην καρδιά μου θα υπάρχει πάντα η δική της μορφή και κάθε σουρούπολο κι της μορφής, μέρα στη θα ακούω να θνύνεται, μέρα στη θα γαλάζια σιγαλιά, η κρυστάλλινη φωνή της, τραγουδώντας για μένα:

«Μέσ' τα σύννεφα γυρεύω τη μέσ' τη νύχτα και τ' αστέρια με λαντρεία σου απλώνω τα δυο χέρια» και ζητάω το φιλι σου...»

ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΠΟΣ (Επιμέλεια Σ. ΜΠΟΡΛΕΣ ΣΗ)

αυλή του μικρού σπιτιού, που είχα περάσει τις διακοπές μου. Προσπαθούσα να μελετήσω, μα δεν καταλάβαινα τίποτα. 'Η σκέψη μου έτρεχε αδιάκοπα στην 'Αλίκη. Ανευρετούσα να φτάση η ώρα που θα την ξανάβλεπα.

Παρανευτέκα όταν είδα μια άγνωστη γυναίκα να πλησιάζει στην ζώνη καγκελοπορτα. Την έσπρωξε και προχώρησε αποφασιστικά πρὸς το μέρος μου. Ήταν νέα ακόμα, λυγιά και λεπτή, αλλά πρόωρα μαρμαρηνή.

—Είστε ο κύριος Πέτρος Κ. Δεν είναι έτσι; με ρώτησε. —Μάλιστα, καθίστε, είπα αμήλανά.

—Εγώ είμαι η μητέρα της 'Αλίκης, προσέθεσε ενώ καθόταν στην πανινη πολυθρόνα αντίκρυ μου. —Ο εγώ καταλάβε άμέσως, γιατί έμοιαζε πολύ της μικρής άγνωστης, μα αναρωτιόμουν τι μπορούσε να θέλει.

—Μά εγώ την 'Αλίκη την αγαπώ ειλικρινά. Δεν πρέπει να νομίζετε πως ζήτησα κοντά της μια περιπέτεια... —Σώπασε, παραγμένος από τη βαθεία πνευμένη έκφραση που είχε πάρει το πρόσωπό της γυναικείας.

—Τό ξέρω... το καταλαβαίνω... ψιθύρισε με λυγμούς. Μά δεν μπορώ να αφήσω αυτό τον έρωτα να ριχτεί στην καρδιά σας. Είστε νέος, είναι αδικό να υποφέρετε για έναν παρόλογο έρωτα. —Τι θέλετε να πείτε; ρώτησα τρομαγμένος.

—'Η 'Αλίκη... ψιθύρισε εκείνη κρύδοντας το πρόσωπό της με τα χέρια της, είναι καταδικασμένη. Της μένουν μονάχα λίγες εβδομάδες ζωής. Δεν υπάρχει πια καμιά ελπίδα. Λευκαίμια! Καταλασάνατε!

Οι λυγμοί την τράσαν κι' εγώ την κυτάξα με μάτια τρομαγμένα, ενώ η καρδιά μου κομμάτιαζόταν από τη ψυχή που κουρελιόταν από πόνο. Θάθελα να φωνάξω πως δεν μπορούσα να την αφήσω, μα βρήκα μόνο τη δύναμη να γονατίσω κοντά της, να πάρω τα χέρια της στα δικά μου.

Φερθήκατε μεγαλόψυχα, κυρία, της είπα. Μά είναι άνοηλο τώρα πια. 'Η άγάπη μου για την 'Αλίκη έχει ριχώσει μέσα μου, έγινε ένα με τη ζωή μου. Τιποτα δεν θα μπορούσε να τη στήσει, ούτε ο θάνατος. Θά μείνω κοντά της, αν μου το επιτρέψετε. Θά της χαρίσω, στο λίγο καιρό που μένει, την ευτυχία ενός θαυμασίου, ενός μοναδικού έρωτα. Κι' εσείς, είναι η δική μου καρδιά κουρελισμένη από απελπισία...

—Ευχαριστώ, παιδί μου, μου είπα, και ευχαριστώ το Θεό γι' αυτό το θαυμάσιο ήλιο της άγάπης που έστειλε να ζεσταίνει τις τελευταίες ημέρες του παιδιού μου.

Οι γιατροί λένε πως η 'Αλίκη θα σέση μαζί με τα στενά φθινοποριάντικα φύλλα. Όμως εκείνη δεν το υπομνημάται. Είναι ευτυχισμένη και κάνει αδιάκοπα όνειρα για το μέλλον, για το μέλλον «μας». Κι' εγώ, με το θάνατο στην καρδιά, έξακολουθώ να παίζω την τραγική κομωδία μου. Έξακολουθώ να φαίνωμαι κοντά της ευτυχισμένος, ενώ περνά τις νύχτες θρηνηνόντας απελπισμένα το μοναδικό, το όνειρό της. Λέει: «Τό δεινό όνειρο της καρδιάς μου, που σε λίγο πεθαίνει. Σε λίγο η μικρή μου Αλίκη, η γλυκιά μου 'Αμαρύλλη, 'Αλίκη, δεν θα υπάρχει πια. Μά εγώ είδα, δεν θα υπάρχει πια. Μά εγώ είδα, σίγουρος πως δεν θα μπορούσα ποτέ ν' αγαπήσω μια άλλη. Στην καρδιά μου θα υπάρχει πάντα η δική της μορφή και κάθε σουρούπολο κι της μορφής, μέρα στη θα ακούω να θνύνεται, μέρα στη θα γαλάζια σιγαλιά, η κρυστάλλινη φωνή της, τραγουδώντας για μένα:

«Μέσ' τα σύννεφα γυρεύω τη μέσ' τη νύχτα και τ' αστέρια με λαντρεία σου απλώνω τα δυο χέρια» και ζητάω το φιλι σου...»

ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΠΟΣ (Επιμέλεια Σ. ΜΠΟΡΛΕΣ ΣΗ)

«Μέσ' τα σύννεφα γυρεύω τη μέσ' τη νύχτα και τ' αστέρια με λαντρεία σου απλώνω τα δυο χέρια» και ζητάω το φιλι σου...»

ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΠΟΣ (Επιμέλεια Σ. ΜΠΟΡΛΕΣ ΣΗ)

Τό πρωί, καθόμουν κάτω από το μεγάλο πεύκο, που βρισκόταν στην

ΠΟΝΕΜΕΝΟ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

(Τελευταίον)

14ον Σήκωσε τους ώμους της η γυναίκα. —Δεν χρειάστηκε να τους κάνω διδασκαλία. 'Ο γνιος σου είναι έντιμο παιδί, τετραπέρατο. Τα κατάλαβε όλα.

—'Ο Τάσος είχε παγώσει ολόκληρο. Όλα μπορούσε να τα φανταστεί, εκτός από αυτό. Λίγο-λίγο, η αποκάλυψη συμπληρωνόταν. Λίγο-λίγο, με φοβία του, καταλάβαινε όλο το σχέδιο της Ζέτας. Ήταν τόσο φουκό, που δεν το χωρούσε το μυαλό του.

—Της έκανε νόημα να βγούμε από το δωμάτιο. —Παίξτε ακόμα λιγάκι! είπα άνοητα στα παιδιά.

Βγήκε αυτός από το δωμάτιο κι' έβλεπε πίσω του την πόρτα. —Τι γυναικά είσαι συ! ψιθύρισε, κινδυνεύοντας την σάν να την έβλεπε για πρώτη φορά.

—'Η Ζέτα φορούσε ένα στενό φόρεμα, που άφηνε το στήθος της σχεδόν γυμνό και διέγραφε τις ανύπαρξτες καμπύλες της. Ντυνόταν πάντα προκλητικά, από την ημέρα που τον είχε τραβήξει σπίτι της, τον Τάσο.

Τό μόνο που προσέδιδε την ταραχή της ήταν μια φλέβα στο λαιμό της, που φουσκώνει και ξεφούσκωνε. Κατά τα άλλα, θάλεγε κανείς πως όλα αυτά δεν την άφωρούσαν.

—Κατάλαβα! αποκοιμήθηκε, διγώντας ένα τόσο ήρεμο ειρωνικό γέλιο στην καρδιά του. Κατάλαβα. Τάσο, Σε τιλίζει πάλι. Ποιος ξέρει τι ψευτιές σου ξεφορτώνεις.

—'Εβγαλε ο Τάσος το γράμμα από την τσέπη του. Τό χειρό του έτρεψε, καθώς της το δίδει.

—Αυτό το γράμμα... Τό γράμμα, αλήθεια, αυτό το γράμμα ο Μιζές της Χριστίνας; ρώτησε, προσπαθώντας να κρατήσει κι' αυτός την ηρεμία του.

—Φυσικά! αποκοιμήθηκε αδιάστατα η γυναίκα.

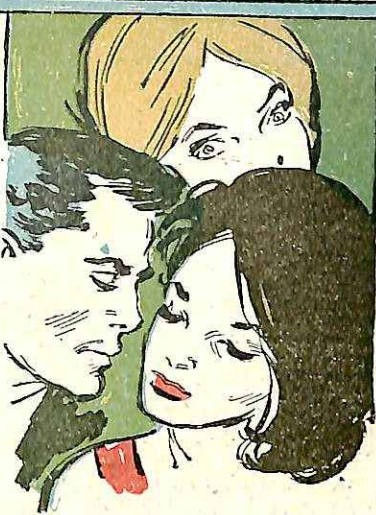
—Τό γράμμα... στα σοβαρά; —Ένα γέλιο νευρικό ξέφυγε από τα χείλη της. Νόμιζε πως μάντευε.

—Κατάλαβα! Θα σου είπα το παρωμένο... το παρωμένο που θέλησε να μου επιβάλει. Είναι πονηρή η Χριστίνα, κι' αν φαίνεται πολύ έντιμη. Ξέρω τι θα σου είπα: «Ότι εγώ έβαλα το Μιζέ να στο γράμμη, για να σκανοθετήσει ταγή την αλυσία της. Δεν είναι έτσι...» Κι' ότι τ' άφησε έπιπιδες να της πείθ, για να το δής, εσύ και να ηλένης... να της κάνης σιγήνη έπιπιδες, κι' έπειτα, αεταγωνιούμε, να πείθ στην άγαλιά της. Μάντεψα καλά: Αυτό δεν σου είπα.

—Κι' εσύ, τι έχεις να μου πής; ρώτησε ο Τάσος. —Τίποτα! Μπορείς να πστέψης, τι θέλεις, του αποκοιμήθηκε και τού γνίσε την πλάτη με ύφος προσβεβλημένου παιδιού.

—Την άκουσε άποια, την πόνεσε στους ώμους. —Τι έχεις να μου πής εσύ; τη ρώτησε άγρια.

—Πώς λέςι ψέματα! τού απο-

κοιήθηκε άγρια κι' αυτή κι' έλευθερώθηκε από τα χέρια του.

—Δηλαδή... —Τό ύφος της σχεδόν τον κλονίσε πάλι. —Δηλαδή... νά... Θα σου πω τι έγινε...

Τά είχε σκεφθεί. Τά είχε μελετήσει μονάχη της. Ήξερε πως μοιραία η Χριστίνα θα τούλεγε την αλήθεια. Κι' ήταν άπαισιμη εναντίον της αλήθειας.

—Τό γράμμα τόγραψε ο Μιζές σοβαρά, πολύ σοβαρά, αλλόττα, πρόφεσε άργα. 'Η Χριστίνα τόλαβε και πήγε στο ραντεβού με αγάλη ευχαρίστηση. Όταν την τράκωσε όμως, άντελήθηκε πως είχε γάσει το γράμμα και κατάλαβε πως θά της είχε πέσει στο σπιτί. Τότε τάχασε, πανμοδλήθηκε και δεν ήξερε τι να κάνει. Στο τέλος, σκεφθηκε να πείθ στα πόδια μου, για να πιστοποιήσω το παρωμένο γράμμα με τη φαντασία της; ότι θέλησε να εσύ και να ηλένης, ότι εγώ έβαλα το Μιζέ να σου γράμμη το γράμμα, ότι όλα αυτά δεν ήταν τίποτα άλλο παρά ένα άθωο παιχνίδι, που τό έκανε από την υπερβολική της άγλατη για σένα.

Κάθε της λέξι έμψαινε σαν μαχαίρι στην καρδιά του. Ήταν τόσο πιστικό τό ύφος της, που τον κλονίσε. —'Αν έλεγε την αλήθεια η Ζέτα; —'Αν η Χριστίνα κι' η μητέρα; Τόν είχαν κοροιδέψει; Τό μυαλό του σπαιτάνε για μια στιγμή. Την άλλη στιγμή όμως, είδε μπροστά του το άδυνατισμένο πρόσωπο του Μιζέ, άκουσε τη φωνή του...

—Κι' αν ύπόσχη μάρτυς που...

—Κι' αν ύπόσχη μάρτυς που...

—Κι' αν ύπόσχη μάρτυς που...

—Κι' αν ύπόσχη μάρτυς που...

—Κι' αν ύπόσχη μάρτυς που...

—Κι' αν ύπόσχη μάρτυς που...

—Κι' αν ύπόσχη μάρτυς που...

ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΦΙΛΗ

σε διαφεύδει έσένα; φώναζε με πάθος.

—'Αδύνατον! —Κι' αν ο ίδιος ο Μιζές μου άρκοιόθηκε πως το γράμμα αυτό δεν τό έγραψε της Χριστίνας; Πως είναι ένα από κείνα που σου είχε στείλει κάποτε, έσένα;

—'Αδελά της, η Ζέτα έκανε ένα άμμα προς τα πίσω. —Ποιος στο είπα, αυτό; —'Ο ίδιος ο Μιζές! αποκοιμήθηκε κοιτά ο Τάσος.

—Τόν... πρόσθεσε ζωντανό; ρώτησε ταραγμένη. —Ναι...

Πιά μία στιγμή, φάνηκε να τα κάνει η γυναίκα. Έπειτα γέλασε νευρικά, προκλητικά. —Χά χά! Τι άφελής που είσαι! Και κάνεις και τό διηγήσο! Δεν καταλαβαίνεις τίποτα, άγαπίτη μου. Αυτό μισού να τό πιστοποιήσω, πως δεν καταλαβαίνεις τίποτα.

—Τι θέλεις να καταλάβω; —Διδασκαλία της Χριστίνας! Άφου μόρεσε εσύ να τού μιλήσης, θά τού μιλήσω κι' εγώ. Τό πράγμα φωνάζει μόνο του. Τι έκανε αυτός, να πη ψεύα; Άντε να τον βόης στον άλλο κόσμο, να τον ρωτήσης και να τού ερπήςης τό λόγο, γιατί σε γέλασε.

Τό ύφος της τόρα, σπαισιμένο, φώναζε πως τούλεγε ψέματα. Την κυτάκε άνελέπτα στα μάτια, παρακολουθούσε κάθε σύσπαισι του προσώπου της.

—Είσαι φοβερό γυναικά! υψύθιες ανάμεσα στα δόντια του. —'Η Χριστίνα είναι φοβερό γυναικά! τού είχε τόνερα. Είναι όμως κι' αλήθεια άξιοθαύμαστη. Τά καταφέρει μια γαριά. Κατάλαβε δηλαδή πως τό ποδβέλανε όλα; Έγώ, λέει έβαλα το Μιζέ να της γράμμη το γράμμα... Έπειτα, όταν δεν πετυάνει αυτό, σπαιζεται να μου σφουγγί έμένα τό περίσπαι γράμμα... Και γονισμοποιή τη μαρτυρία ενός μελλοθάνατου...

—'Ο Τάσος μισούλισε τα μάτια του. Έβλεπε τόρα με τη σπανία του τό πρόσωπο της Χριστίνας, δόκλωμο στα μαξιλάρια... Ένα πρόσωπο που είχε τη σφονίδα του πόνο, ίσως τό θανάτου. —Ζέτα, πρόσθεσε άργα. 'Η Χρι-

στίνα θέλησε να σκοτωθώ...

—Μάλιστα! γάργαζε αυτή. Πήρε τρία κουσέτακια... Αυτό είναι άναμειδότητο, πως έκανε μια σοβαρή άποτρία αυτοκτονίας.

—Κι' είναι ες ίσον άναμειδότητης; ο λόγος που την έσπρωξε να την κάνει, αυτή την άποτρία που σε σπαινει τόσο.

—Ποιος λόγος; —Μά στον έξηγησα! τού φώναζε θυμωμένη. Τό μυαλό σου δεν θέλει να τό χωρέση κι' ο εγωισμός σου κολακεύεται με τη σκέψη πως μια γυναίκα θέλησε να σκοτωθώ για την άγάπη σου. 'Η Χριστίνα όμως! θέλησε να σκοτωθώ —αν πορεί να πιστεύουμε πως η άποτρία της ήταν σοβαρή— μόνο από άπελασία για τό θάνατο του Μιζέ... η αν δεν πέθανε άκόμα, για την άπελπιστική του κατάσταση.

Τά λόγια αυτά γκρέμισαν και τό τελευταίο πεταχάκι τού τείχους της δυσπιστίας. Ένοιωσε, ο Τάσος την καρδιά του να σπαιτεί έλευθερη, να πλημμυρίση ξαφνικά από ευτυχία. Κυτάκε τη Ζέτα προκλητικά στα μάτια.

—'Η Χριστίνα θέλησε να σκοτωθώ, ενώ ήξερε πως ο Μιζές βουζόταν ετός κινδύνου.

—Ευενη η γυναίκα με τό στόμα ανοιχτό; —'Ο Μιζές... Μά... ήταν καταδικασμένος. Ζη άκόμα; —Γλίσσσε ο Μιζές. Ζέτα... Τόχασε τό παιχνίδι.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΑΤΟΥ

Τόηγορα, με μια άότυμη κίνησι, πόνι πολλάκι να καταλάβη τις διαθέσεις της, κορευάστηκε στο λαιμό του. Έξυπνη καθώς ήταν, κατάλαβε πως η τήχη της παιζόταν μέσα σε ελαχίστα δευτερόλεπτα. Και πόνι άστροπία την άκόφασι της.

—Συγχώρεσε με, τού φώναζε. Μη με καταδικάζεις. Τά πασαδέχονται όλα. Έγώ έβαλα... εγώ... Τι άλλο θέλεις να σου πω; Πορεί όμως να μιλής στην ψυχολογία μου. Θά τάχα να όλα αυτά, αν δεν σ' άγαπούσα; Άν δεν ήμουν τρελή, για σένα;

Την άκούθηκε βίαια. —Όσορνε να σε σκοτώσω! της είπα ανάμεσα στα δόντια του. Στάθηκε μπροστά του και πόδαλε τό στήθος της προκλητικά.

—Τι προμηνείς λοιπόν; Σκότωσέ με! Σκότωσέ με, να μ' έλευθερώσης από τό μαρτύριο.

—Εταίε προίμια τό σόλο της. Τά σπαινούνα της σπαινούλιναν, τό σπαιθος της πάλλιναν κι' έδινε την εικόνα μιας γυναικείας που λυάνει από τό πάθος.

—'Ο Τάσος όμως την κυτάκε με άποτριοπισμό. Ποτέ δεν τού είχε σπαινη τόσο άότυμη, ποτέ δεν είχε παρουσιάζοινη τόσο άγασο ήταν τό κορμί της, με τό κούκαλα που διαγαφόνταν κάτω από τό ερασμοστό σόιγιο, τόσο αμαμμένο ήταν τό πρόσωπό της, τόσο άγασπασα τα μάτια της και τα χείλη της, παρ' όλη της την άθοποιά.

—Ποσοαθά να σε ψυχολογήσω και δε μπορώ, της είπα με άποτριοπισμό. Έλγες ένα έξοιστο σόιγιο και θά υποσπαισε να έλκι πανευγής μαζί του. Γιατί τόν ά-

—Τά μάθατε, κύριε διευθυντά; 'Ο κλητήρας μας κέρδισε τον πρώτο αριθμό του λαχείου!...

ρουν. Κι' όταν έπ' τέλους συνήλθε κάποιος ή Χριστίνα, ή ματιά ποίησε στα παιδάκια της, έδειχνε ακόμα όλο της τό παρουνιό.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τό χριστουγεννιάτικο δέντρο, στολισμένο με γύλια στολίδια, λαμπροποτισμένο στη γωνιά τή σαλονιού. Η Χριστίνα καθόταν στο πάνω κι' έπαιζε ένα χριστουγεννιάτικο τραγούδι και τα δυο μικρά, με τις αλυσίδες φωνούλες τους, τραγουδούσαν. Πίσω τους, ή 'Ηλέκτρα, με μάτια βουρλωμένα, τα κούταζε κι' ένοιωθε τό στήθος της να φουσκώνει από ευτυχία.

Όταν τέλειωσαν τό τραγούδι, τα δυο παιδάκια έτρεξαν στη ναυαία τους, τριανταφυλάκια της.

— Γιατί άρχει άπόρη ό μπαμπάς; ούτως ή άλλως.

Κούταζε τό ρολόι ή Χριστίνα. Πραγματικά είχε άρρήστως κάποιος ό Τάσος. Της είχε ύποσχεθεί πως θαρχόταν χωρίς-νοιά, να παίξουν μαζί με τα παιδιά, και να φάνε όλο μαζί τό βράδι.

— Κάτι θα του έτιανε, του μπαμπά...

— Κι' ό Μιζές δεν φάνηκε! είπες ή 'Ηλέκτρα.

Τόν είχε καλέσει να περάσει μαζί τους τό βράδι. Ό Μιζές άπέφυγε να πηγαίνει σ'αυτήν, σ'αυτή της θείας του τώρα. Όσο και να τόν παρακαλούσε ό Τάσος να πηγαίνει συχνότερα, όσο και να τόν διαβεβαίωνε πως ήταν καλό του να τόν βλέπει σ'αυτή του, ό Μιζές πήγαινε πολύ σπάνια, σχεδόν μόνον στις γιορτές, κοντά τους. Κι' ή 'Ηλέκτρα, που στενοχωριόταν γι' αυτό, τό καταλάβαινε.

— Καλύτερα έτσι, έλεγε της κόρης της. Καλύτερα, Χριστίνα μου. Τόιτος δεν χωρεί ανάμεσα στο άντράκι σου.

Κόντευε πιά να κοιμηθί ή Ροζίνα στο ντιβάνι, όταν άνοιξε επί τέλους ή πόρτα, και φάνηκε ό Τάσος μαζί με τό Μιζέ. Η Χριστίνα όμως, κατάλαβε άμέσως από τό βήμα τους, πως κάτι τό άσυνήθιστο συνέβαινε.

— Τι τρέχει; ρώτησε τόν άντρα της. Γιατί άρνισες; Πού συνάντησες τό Μιζέ;

— Στο γραφείο μου... Πέρασε ό Μιζές από τό γραφείο μου, της άποκρίθηκε νεύριχα.

Κούταζε ή Χριστίνα έρωτηματικά τόν έξέδωλό της.

— Θα σου πωμε αργότερα, θα σου εξηγήσουμε, της είπε αυτός.

— Ας καθίσουμε τώρα να φάμε, είπε ό Τάσος, κι' έπειτα θα τα πούμε.

Η Χριστίνα χαμόγαινε από την προέγεια να μάθει. Κοίμησε λοιπόν μια ώρα άρχιτέρα τα παιδιά.

— Πέστε μου επί τέλους, με σάσατε! είπε στους δυο άντρες. Τι συμβαίνει;

— Άυριο σέ προειμένει ή Ζέτα! άποκρίθηκε ό Τάσος.

Τόν κούταζε ή γυναίκα του με μάτια φοβισμένα. Ήταν αόλητοι πως τή είχε στείλει, για να προφύγει τό μυστό αυτό όνομα. Έτσι έαφαινό. Κούταζε τό Μιζέ, σαν να ζητούσε βοήθεια.

Αυτός κούνησε καταφατικά τό κεφάλι του. Τό ύφος του ήταν σοβαρό, θλιμένο.

— Ναί, Χριστίνα, είπε ό Τάσος. Είναι άπαιθαν. Έ; Κι' όμως, αύριο πρέπει να πάς να δεις την πρώην άδελφή σου φίλη.

— Τσελλάθηκες, Τάσο; πρόφερε ταπεινιμένη ή γυναίκα.

— Ας της τά πούμε όλα, να καταλάβει, έκανε ό Μιζές.

— Δουτών... άρχισε ό Τάσος, άκου, άγατιά! Πέρασα από τό γραφείο, να πάω κάτι χαράκι, όπως σου είπα, για να τσεκτοτήσω κάτι κάποιο ύποθεσι αίριο, που ήθελα κακό. Κι' εκεί ήλθε με βοήθη

— Άν σάς άρεσε ό «ΛΕΥΚΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ», θα σάς γοητεύσει και θα σάς συναρπάσει τό νέο σινερομάντοσ. του όποιου τη δημοσίευσε άρχίζουμε από τό έρχόμενο πανηγυρικό χριστουγεννιάτικο τεύχος μας, με τόν τίτλο:

ΑΝΤΙΖΗΛΕΣ ΑΔΕΛΦΕΣ

Η Λίλα Γκάρτσια, μια δυναμική κοπέλλα, βρίσκεται επί κεφαλής ενός μεγάλου άγροκτήματος, ύστερα από τό θάνατο τού πατέρα της. Έχει μια μικρότερη άδελφή, την Καρίνα, που, ξενοιαστή, άφαιρώνει όλη της την ήμέρα στην ίππασία. Η Γκάρτσια φροντίζει σά μητέρα την Καρίνα, μια μέρα όμως άνακαλύπτει πως άγαπούν και οι δυο τόν ίδιο άνδρα.

Τί θα συμβή; Θα ύπερισχύσει ή λογική και ή άδελφική αγάπη, ή τό φλογερό πάθος; Αυτό θα τό μάθετε παρακολουθώντας τις συνέχειες τού νέου μας σινερομάντοσ, στο όποιο πρωταγωνιστούν ή δυναμική ΑΝΙΤΑ ΣΤΑΝΕΣΚΟ, ή γοητευτική ΒΙΒΙΑΝ ΑΡΛΑΝ, και δυο νέοι ξέν-πρεμιέ τού γαλλικού κινηματογράφου: ό ΡΟΜΠΕΡ ΣΕΒΡΙΝΥ και ό ΖΩΡΖ ΒΕΡΡΙΕ.

♦ ♦

Επίσης, από τό έρχόμενο πανηγυρικό τεύχος, άρχίζει μια μεγάλη έρευνα, που ενδιαφέρει εκατομμύρια γυναίκες.

ΓΙΑΤΡΕ, ΠΕΡΙΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ;

Σ' αυτή τη νέα σειρά τών άρθρων, θα βρήτε όλα εκείνα, που κάθε σύγχρονη γυναίκα πρέπει να ξέρη, για ν' αντιμετώπιση με θάρρος, με χαρά και έμπιστοσύνη, τη θαυμασία περιπέτεια της έγκυμωσύνης και τού τοκετού, τό ύπεροχο θαύμα της μητρότητας. Όλα εκείνα, που κάθε μητέρα πρέπει να ξέρη, για να τά πη και στην κόρη της.

♦ ♦

Από τό έρχόμενο πανηγυρικό χριστουγεννιάτικο τεύχος τού «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» άρχίζει τό άστυνομικό μυθιστόρημα τού περιφήμου Άγγλου συγγραφέως

ΙΑΝ ΦΛΕΜΙΝΓΚ

Τά ματωμένα διαμάντια

Πρόκειται για ένα πραγματικό άριστούργημα, τού περίφημου «πατέρα» τού τόσο γνωστού από τόν κινηματογράφο μουσικού πράκτορος Τζέιμς Μπόντ.

Ακολουθώντας τα ίχνη μιας σπείρας λαθρεμπόρων, που ξεκινούν από τα άδαιμαντωρυχεία της Νοτίου Άφρικής, για να καταλήξουν στα μεγαλόπαιτα, σ' ένα ξενοδοχείο τού Λονδης, ό πράκτωρ 007 άνακαλύπτει, σ' ένα μοναδική έκπληξη, δινού... τόν έρωτα. Μα αυτή δεν είναι ή μοναδική έκπληξη, που θα δοκιμάσει μέχρι τό τέλος της περιπέτειας του. Τού μένει να μάθει ακόμα πως οι Άμερικανοί γκαγκστερς, που θα τον ή αντιμετώπιση, είναι περισσότερο έπικίνδυνοι από τους διαβόητους κατασκόπους, με τους όποιους είχε να κάνει μέχρι τώρα.

♦ ♦

Στό ίδιο αυτό πανηγυρικό χριστουγεννιάτικο τεύχος τού «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» άρχίζει και μια νέα συναρπαστική σειρά, με τό γενικό τίτλο:

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ

Θα παρελάσουν οι μυθιστορηματικές περιπέτειες μερικών γυναικών, που — για τόν έρωτα, για τό χρήμα ή από πνεύμα πατριωτισμού — παρεβίασαν στρατιωτικά μυστικά, επιδρώντας έτσι στις εξελίξεις της ιστορίας της ανθρωπότητας.

♦ ♦

Και κάτι για τις νέες κάτω τών 20 χρόνων. Από τό ίδιο πανηγυρικό χριστουγεννιάτικο τεύχος, άρχίζει μια νέα σελίδα:

ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΟΡΙΤΣΙΑ

που έχει άποκλειστικό σκοπό ν' άσכולήται με τις νεαρές κοπέλλες. Με τα μικρά και μεγάλα προβλήματα τους, τις άνυσυχίες και τις άμφιβολίες τους. Κάθε κοπέλλα θα βρεί σ' αυτήν κάτι, που θα την ενδιαφέρει, μια σωστή απάντηση σε κάθε έρωτηματικό της.

ό Μιζές. Πες τώρα εσύ. Μιζέ, γιατί ήλθες;

— Για να τού πω για τη Ζέτα, άποκρίθηκε ό Μιζές. Η Ζέτα είναι βαρειά άρρωστη, σέ έλεινε η κατάσταση. Καταδικασμένη.

Ένοιωσε ή Χριστίνα ένα βούλιαγμα στην καρδιά της. Έξελιξη τή στιγμή, σαν να έσθισε όλο τό κακό, όλες οι κακές άμνησεις μέσα της, κι' έβρινε μόνο ή θύμησις της Ζέτας, της άδελφικής της φίλης. Της Ζέτας, όπως είχε μείνει σε κάποια γωνιά της μνήμης της — κοριτσιάκι άδύνατο, δυστυχισμένο — διαμυσμένο για ζωή.

— Τι έπαθε; ρώτησε άρπια.

— Έξελιξη που ήταν έπικίνδυνο να πάει. Έπεσε θύμα τού πρώτου άπατεώνα που παρουσιάστηκε μπροστά της, πρόφερε ό Τάσος άθελά του με χαλά.

— Η Ζέτα έφυγε άπογοητευμένη από την Ελλάδα. Έξήγησε ό Μιζές. Πήγε πίσω, στη Βιέννη, όπου ήλθε κάποιος τραγουδιστής, που της έκανε τα γλυκά μάτια. Ένας τραγουδιστής άπεροέτας, πολύ όμορφος, έαυδος και γαλανός — έτσι λέει ή ίδια.

— Μας είχε καταλήψει, πρόσθεσε ό Τάσος. Όσο ζούσε με τό Μιζέ, δεν τό θεωρούσε κλοπή να τού έξαφανιζή τα γοητήματα.

— Πολλές φορές τη ρωτούσα και γινόταν έξω φρενών, είπε ό Μιζές.

— Και τις λίγες ήμέρες που έζησε μαζί μου, έκανε τά ίδια. Έξελιξη τή δραματική ήμερα, που είχε πως μάθεσε κορίτσια. Επειδή άγατούσε κάποιον. Όπως μάς έμολόγησε σήμερα, δεν ήταν άλλη θεία, αυτό.

Στάσαν να τά πούμε με τη σειρά, έκανε ό Μιζές. Η Ζέτα που τηλεφώνησε σ'αυτή μου, πως βρέθηκε στο νοσοκομείο πολύ άρρωστη, έστη και άπένταρη έδώ, και πως με έκτενε να πάω να την δω.

— Πήγες; ρώτησε ή Χριστίνα με συγκίνηση.

— Έπρεπε να πάω. Μέσα μου φοβόμουν πως θα ήταν ένα από τα κόλπα της αυτό. Μόλις όμως την άντικρυστα, κατάλαβα πως ήταν ίσως ή πρώτη φορά στη ζωή της που έλεγε την αλήθεια.

— Τι έλεγε;

— Νευροσθένεια. Είναι ένα ζωντανό πτώμα, Χριστίνα, άποκρίθηκε σοβαρά ό Μιζές. Και μου κοίτησε σοβαρά ό Μιζές της. Θα διηγήθηκε τήν ιστορία της. Όταν έστην πω με δυο λόγια:

Έφυγε από την Ελλάδα, πήγε και φανε στην Βιέννη κάποιον τραγουδιστή, που της έκανε τα γλυκά μάτια κάποτε και της έλεγε πως θα την παντρευόταν, αν την ήξερε κλοήρια. Ναί, της τήλεγε ήξερε κλοήρια. Η Ζέτα πήγε κοιμήσι άπό, αυτός.

— Τη φοβάσαι άκόμα;

— Όχι, άποκρίθηκε ή Χριστίνα ταπεινιμένη. Άλλά φαντάζομαι πως, για να με έζητησε, θα ήλθι να μασέει μόνες.

— Ηλθες; τη ρώτησε ή Ζέτα μόλις την άντικρυστα.

— Η Χριστίνα στεκόταν άπολθωμένη στο κατώφλι τού θαλάμου.

— Ένα κοριτσάκι, κοίμησε μέσα σ' ένα μαύρο σάκι... Αυτό ήταν ήτι είχε άπομνησιν από τη Ζέτα. Στο άκουσμά κι' άσπασο πρόσωπό της, δυο μάτια γυάλιζαν με μια άρρωστη λάμψη.

— Έλεγα πως δεν άσπασομνησιν.

— Έρριψε ή Ζέτα. Κι' έτσι έπρεπε να κινή, να μιν ήλθες.

— Έλθες να έλθω; Τό μετάφρασε που με κάλεσες; ρώτησε ή Χριστίνα.

— Κούνησε έσηπό τό κεφάλι της ή Ζέτα. Τα μάτια της ήταν μια τρελή λάμψη, έπικίνδυνη θήλεγε κινή.

— Όχι! Όχι! Έθέλω να σου πω...

— Για όνομα τού Θεού! ψιθύρισε ή 'Ηλέκτρα. Και δεν μπορούσε να φύγει.

— Είχε καταστρώσει κι' αυτός τό στρατηγικό τόν σχέδιο. Όταν την έβλεπε έτοιμη να τού ξεφύγει, της πουλούσε έσπια.

Κι' έβρινε κοντά του ή Ζέτα; ρώτησε δύσπιστα ή Χριστίνα.

— Της είχε πάρει όλα τα γοητήματα, άποκρίθηκε ό Μιζές. Τη είχε καταφέρει να τού δώσει όλα της τα λεφτά, κι' ή Ζέτα έβλεπε τό χάος μπροστά της, αν άπομνησιν να τόν εγκαταλείψει σ' άλλη θεία. Έτσι πέρασε κάποιους μήνες μαρτυρικούς κοντά του. Όσο που, μια μέρα, ό τραγουδιστής της έξαφανίστηκε. Είχε την άπομνησιν να τήν εγκαταλείψει χωρίς δικάρα, έσημ, στην ξένη πολιτεία, και να έξαφανιστή. Τότε κατάλαβε ή Ζέτα, πως της έσπιασε τό μυαλό.

Φαίνεται πως έβαλε τέτοιες φρενές, που τρεμάσε όλο τό σπίτι. Κάλεσαν την άστυνομία, την έκλεισαν σέ μια κλινική. Άλλά, τί να τήν κάνουν χωρίς λεφτά; Έτσι τήν άφησαν να βγύη κι' ή πρώτη της σκέψη ήταν να πάει στο προξενείο και να ζητήσει βοήθεια. Έκει, της έβγαλαν ένα εισιτήριο για την Ελλάδα. Ήταν ή μόνη δυνατή βοήθεια που μπορούσαν να της προσφέρουν.

— Κι' έφθασε έδώ...

— Χωρίς δικάρα στην τσέπη κι' άρρωστη. Πήγε σέ κάποια καλή της φίλη, δανείστηκε λίγα χρήματα και σκεπτόταν τί να κάνει, όταν τήν έπιασε πάλι κοίση. Την έβλεπαν στην κλινική κι' οι γιατροί είπαν πως είναι καταδικασμένη. Έχει τέτοια έξάντληση και τόση νεύρασθένεια, που είναι ζήτημα ήμερών, φαίνεται.

— Άδούτην Ζέτα! ψιθύρισε άθελά της με μάτια βορβορώμενα ή Χριστίνα.

— Έθέλει να σέ δή! είπε ό Μιζές. Αυτή ήταν ή πρώτη της ζουβέντα. Γι' αυτό πέρασε από τό γραφείο τού Τάσου.

— Θα πάς; τη ρώτησε αυτός.

— Πρέπει να πάω! άποκρίθηκε σοβαρά ή Χριστίνα.

Τό άλλο κορί έξημέρωσε φωτεινή ή ήμερα τών Χριστουγέννων. Η Χριστίνα σκεπτόθηκε με βαρειά καρδιά. Όλη τη νύχτα έδρασε έφίλετες: τή Ζέτα σέ διάφορες μορφές, τότε να τήν έκτενε για κάτι, τότε να τήν φοβερίζη.

Όταν έφθασε ή ώρα που μπορούσε να πάει στο νοσοκομείο, έτοιμάστηκε.

— Έθέλεις νάρθω κι' εγώ μαζί σου; τη ρώτησε ό Τάσος.

Κούνησε άρνητικά τό κεφάλι της ή γυναίκα και στά μάτια της ζωγραφίστηκε κάτι σαν τρώκος.

— Άθέλα τον, γέλασε ό Τάσος.

— Τη φοβάσαι άκόμα;

— Όχι, άποκρίθηκε ή Χριστίνα ταπεινιμένη. Άλλά φαντάζομαι πως, για να με έζητησε, θα ήλθι να μασέει μόνες.

— Ηλθες; τη ρώτησε ή Ζέτα μόλις την άντικρυστα.

— Η Χριστίνα στεκόταν άπολθωμένη στο κατώφλι τού θαλάμου.

— Ένα κοριτσάκι, κοίμησε μέσα σ' ένα μαύρο σάκι... Αυτό ήταν ήτι είχε άπομνησιν από τη Ζέτα. Στο άκουσμά κι' άσπασο πρόσωπό της, δυο μάτια γυάλιζαν με μια άρρωστη λάμψη.

— Έλεγα πως δεν άσπασομνησιν.

— Έρριψε ή Ζέτα. Κι' έτσι έπρεπε να κινή, να μιν ήλθες.

— Έλθες να έλθω; Τό μετάφρασε που με κάλεσες; ρώτησε ή Χριστίνα.

— Κούνησε έσηπό τό κεφάλι της ή Ζέτα. Τα μάτια της ήταν μια τρελή λάμψη, έπικίνδυνη θήλεγε κινή.

— Όχι! Όχι! Έθέλω να σου πω...

Επίμαχοι βίχοι

ΠΑΙΔΕΙΑ... ΠΑΙΔΕΥΕΤΑΙ

Άπεργίες άναγγέλλουν οι καθηγητές της «Μέσης», γιατί παίρνουν, από χρόνια, φονοκωμικές άποσχέσεις και, παρ' όλες τις ατήσεις και τά διαθήματά τους, δεν έλύθηκαν άκομη σοβάρ... προδλήματά τους!

★

Από χρόνια περιμένουν κι' από χρόνια λαχταρούν κάποιαν άνεση κι' έκείνοι στοιχειώδη να χαρούν, αλλά μένουν οι μισθοί τους συνεχώς στην ίδια θέση κι' οι καθηγητές της... «Μέσης» όλο σφίγγουνε τή... μέση!

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΦΡΟΥΤΟ...

Ανω - κάτω έχουν γίνει, και' αυτές, τά θηλυκά της κλεινής της πρωτευούσης και τών περίε γενικά, γιατί σ' όλα μας τά πάρκα και τ' άπόμερα στενάκια, ξεφυτρώνουν οι δράκοι σαν να είναι... ραπανάκια!

★

Πανταχού σκοποπόν οι δράκοι πανικό και μερμηρία και, χωρίς πολλές κουβέντες και χωρίς δλιγούρη, τις προσάθειες τους πρέπει οι άρχες να τις έντεινουν και τά μέτρα περί «δράκων», πού... «δρακοντεία» να γίνουν!

ΑΛΛΑΓΗ ΤΑΚΤΙΚΗΣ...

Φωτεινή Συμεωνίδου μια γριά άνομαζόταν, που ως γιατρίτσα σπουδαία και σοφή εμφανιζόταν κι' από κάποια Μεγαρίτη άσθενή, και φουκαρά πήρε κόττες κι' άδουλάκια κι' αήφνης έκανε φτερά...

★

Μα γι' αυτήν της την άπάτη και την τόση άτιμία, συνελήφθη παραχρήμα από την άστυνομία κι' έτσι τις έπιχειρήσεις τών αυτών πλέον θ' άφήση και θα μνη μέσ' στο «γκιζντάνι» και... σ' αυγά της θα κ... (θήση)

ΝΕΟΙ... ΔΡΟΜΟΙ

Συζητείται, μετά ζήλου και μετά φανατισμού, νομοσχέδιο καινούργιο ύπερ τό άθλητισμού, γιατί στην Όλυμπιάδα προκαλέσαμε τόν οίκτον και τών πεπολιτισμένων και τών... ύποναπτύκτων!

★

Κι' επιβάλλεται, νομίζω, κάποιος τρόπος να βοηθή, ώστε ό «στίβος» της Ελλάδος σοβαρώς να τονωθή, για να σπάση λιγούλα ή μεγάλη του ή κάλμα και να κινή ή άθλητισμός μας, επί τέλους κάποιο... έλμα!

ΜΟΔΑ «ΑΣΟΡΤΙ»

Τά καμώματα της μόδας βλέπει ό άντρας με καμία, γιατί άέρα ένανδρουν στα μυαλά τά γυναικεία και τό σύνθημα τό νέο έπιτάσσει κι' επιβάλλει να γυρίζουν οι γυναίκες με... κλουδάκια στο κεφάλι!

★

Κι' όντως είναι τέτοια μόδα για να φρέιγες, δυστυχώς, γιατί θάρρη κάποια μέρα, που θα βλέπες ό φτωχός να γυρίζει μέσ' στους δρόμους κάθε νέα παλαστή με κεφάλι... κλουδίο μέσα και με κάλυμμα... κλουδί!

ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ... ΑΚΑΡΠΟΣ

Στών μεγάλων παραπόνων τόν άτέρωστο σκοπόν τώχουν ρίξει κι' άρισμένοι πωλητές ξεθώαν καρδιά, και δεχτά ζήτοιν να γίνουν άρετά αλήματα των, γιατί κρίσις δέρνει... πλέον... και τά καταστήματά των!

★

Αηλαδή οητώσ τονίζουν και χωρίς πολυλογία, ότι τό έπαγγελμα τους τό ταραξί ή δυσπραγία κι' εάν αλυσά και πάλι τα αήματα τους μένουν, απ' την στέρησι θα βέγουν και... ξεθώ καρδιά να γίνουν!

ΟΙΚΤΡΑ ΔΙΑΦΥΞΙΣ

Έδικάστηκαν, τις άλλες, οι Ζαχάρη άδελφοί, γιατί έβαλαν στο χέρι συμπόλην πλ και φι, για να κάνουν, όπως είναι, με τά χρημάτα τών τείρον και ν' ανοίξουνε μαζί τον έπιχειρήσιον... άχούρι!

Στό σκαμνί όμως, εν τέλει, τους έκάθισαν οι νόμοι και θα πάφουν να πιστεύουν και να έχουνε την γνώμη, πως μπορούν άντως ναμιν μπαράντες και μπαράντες κι' ότι, εν πάση περιπτώσει, τρώνε... άχουρα οι πάντες!

ΠΑΜΕ ΠΡΙΜΑ...

Οι άρομόδιοι Διέκτος συζητούν έντατικά άρεμένα «ρεματάκια» φορο - εκφορτωτικά και με την συζήτησι τους την έντυπώνε με δίνουν, πως κι' οι φορο - εκφορτωτές σέ λυγιά θ' άκρίβηθουν!

★

Φυσικά, κατόπιν τούτου, τό ταλαίπωρο κοίρον, εν δικαίο, θ' άντιδράση και θα γινή έξω φρενών, γιατί οι φορο - εκφορτωτές τή ζωή θ' άντασταώσουν και στού κόσμου την καμπούρα νέα... βάρη θ' άπορροήσουν!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Της άρπαξε τό χέρι, την κούταζε ίσια στα μάτια:

— Σ' έκανα να πονέσης πολύ κάποτε. Δεν είναι έτσι; Γι' αυτό σκέφθηκα πως ήταν σωστό και δικαίο να σου δώσω και κάποια καρά, Κούτα!

Άνοιξε τό σάκι της, τράβηξε τό παλιό, ξεθωριασμένο ρούχο που φορούσε, από τόν ώμο της. Μία άδελφική μελανία άσχημάνε τόν άσπασο αυτό όμο.

— Χιτίπια τού Ροβέρτου... έκανε και τά μάτια της πήραν μια έκφρασι τρούμου.

Σήκωσε έπειτα τό μαγκί της, έδειξε μια ούλη κοντά στον άγκώνα:

— Κι' αυτό... Κι' αυτό...

— Ανασκόπεσε τά φουστάνια της, έδειξε τά πόδια της που ήταν γεμάτα ούλες και μελανιές:

— Γιατί πήγες σ' αυτόν τόν άφροστο; ρώτησε ή Χριστίνα με φρίκη.

— Ένα γέλιο τρελλό της άποκρίθηκε:

— Για να έκδικηθώ... για να σάς έκδικηθώ όλους σας:

— Με πόσην τούπο;

— Ήθελα με τά λεφτά μου να τόν κάνω διάσημο! ψιθύρισε ή Ζέτα με ύφος μυστηριώδες. Και να σάς κάνω να σκάσετε από τό κακό σας.

Την κούταζε με φρίκη ή Χριστίνα. Ήταν τέτοιο τό ύφος της άρρωστης που δεν θα μπορούσε κανείς να πη, αν αυτά ποίηγε ήταν αληθινά ή πλάσματα της φαντασίας της.

Η Ζέτα έβρινε πίσω στην πολυθρόνα της. Σαφικά έδωσε την έντύπωσι πως δεν βαστούσε άλλο. Έκλεισε τά μάτια της. Έτσι με κλειστά μάτια, φαινόταν μια γυναικα αγεδόν ήλκισμένη.

— Τι έλεες; τη ρώτησε ή Χριστίνα.

— Ένα θλιμένο καιόγέλο πέρασε στα χείλη της άρρωστης:

— Πεθαίνομ!

— Άσε τις κουταύδες! έκανε ή Χριστίνα παραγορητικά. Δεν πεθαίνει κανείς έτσι...

Η Ζέτα δεν άποκρίθηκε. Τα μάτια της κούταζαν σπληνωμένα τό κεγό.

Τομάζε ή Χριστίνα και κούτησε τό κορδόνι. Έτρεξε μια άδελφή, έπιασε τό σκαμνί της Ζέτας και τό πό

ΙΝΔΙΑ

Στο σταυροδρόμι τής κρίσεως

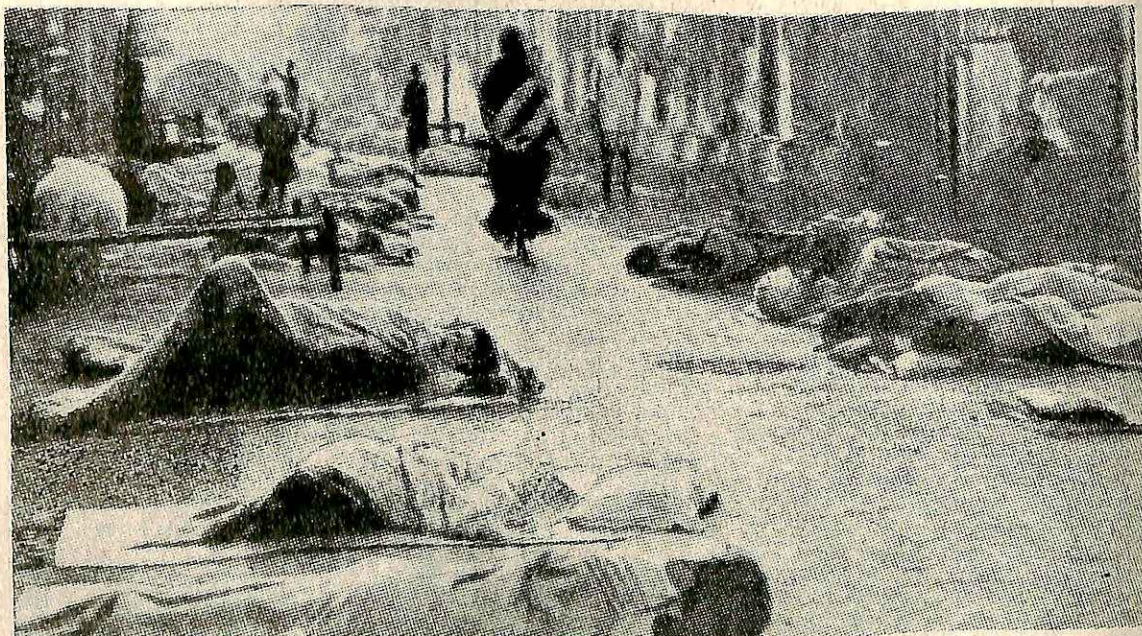
Ο Πρωθυπουργός τής Ινδίας Σάστρι στο Λονδίνο: Συνομιλίες για το παρόν.

ΓΙΠΟΤΑ δεν ήταν πιά συμβολικό τής Ινδίας, από την υποδοχή, που οργανώθηκε για την άφιξη του Πάπα στη Βομβάη. Ο αρχηγός του Καθολικισμού έγινε δεκτός από τον αντιπρόεδρο Ζακίρ Χουσάιν, μουσουλμάνο διανοούμενο, κι' από τον πρωθυπουργό Σάστρι, έναν Ινδό, που η οικογένειά του έζησε από αμνημονεύτους χρόνους, κοντά στον ιερό ποταμό Γάγγη.

ΒΟΜΒΑΗ: ΠΛΟΥΤΟΣ ΚΑΙ ΦΤΩΧΕΙΑ

Τρεις θρησκείες με εκατομμύρια πιστών συναντήθηκαν, τη στιγμή τής υποδοχής του Πάπα, ενώ πίσω από τη θύρινα τής Βομβάης των εκατομμυριούχων, απλώνονταν η άπειρη Ινδία τής δυστυχίας και τής φτώχειας.

Η Βομβάη, βέβαια, ήταν το επίκεντρο του Ινδικού εθνικισμού. Πολλές μάχες δόθηκαν εναντίον της αγγλικής αποικιοκρατίας στους δρόμους αυτής τής μεγαλοπόλεως, ενώ και η παθητική αντίστασι 600 εκατομμυρίων Ινδών, πιστών του Γκάντι ανάγκασε το Λονδίνο, λίγο μετά το τέλος του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου, ν' αναγνωρίσει την ανεξαρτησία τής άπειρης και πανάρχαιας αυτής χώρας τής Ασίας.

Ζητιάνοι κοιμούνται στους δρόμους τής Βομβάης: Η φρίκη των απόκληρων.

Η χώρα των εκατομμυριούχων και των ζητιάνων

Από πολλές απόψεις, η Βομβάη — ώριμμένες συνοικίες της — είναι μια πρόκλησι για την υπόλοιπη χώρα.

Πλάι σε ούανοξύτες και σε πολυτελή ξενοδοχεία, πλάι σε κέντρα πολύ «σελέκτ», πλάι στις βίλλες των εκατομμυριούχων, αρχίζει μια ανήκουστη δυστυχία και φτώχεια. Σε ώριμμένες υλίστα περιοχές τής χώρας, οι επισιτιστικές δυσχέρειες πήραν τη μορφή πραγματικού λιμού.

Στις χώρες, άλλωστε, τής Ασίας, το τραγικό πρόβλημα τής πείνας είναι «προαιώνιο». Και η Ινδία δε μπορούσε, βέβαια, να το λύσει ολοκληρωτικά, μέσα στο λίγα χρόνια τής ανεξαρτησίας της μ' όλη την ξένη βοήθεια.

Η γειτονική Κίνα του Μάο Τσέ-Τουνγκ, συγκεντρώνει στρατιωτικές δυνάμεις στα Ινδικά σύνορα και η εξωτερική αυτή απειλή, που τις τελευταίες ημέρες εξαφανίστηκε πολύ ανησυχητική δημιουργεί κι' αυτή μια βαριά ατμόσφαιρα κρίσεως.

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΑ ΣΚΕΛΕΤΩΜΕΝΑ ΠΑΙΔΙΑ

Η τελευταία ημέρα τής επίσκεψης του Πάπα άρχισε στις 7 το πρωί, αφού την προηγούμενη εκατοντάδες χιλιάδες λαού προσέβησαν να δουν από κοντά «τον άγιο άνθρωπο τής Δύσεως».

Ο Πάπας μοιράστηκε το πρωινό κολατσίο των παιδιών ενός νοσοκομείου.

Παιδιά, που τα κατατρώνει ο

πυρετός, παιδιά σκελετωμένα, τα περισσότερα μαζεμένα από τους δρόμους που έδω τα όνομαζον «παιδιά των υπονόμων», παιδιά πεινασμένα και άρρωστα, κυττούσαν σιωπηλά τον Πάπα. Κι' η πολυτέλεια τής παπικής ακολουθίας υπογράμμιζε ακόμα περισσότερο τη γύρω δυστυχία...

Με την επίσκεψή αυτή, ο Πάπας έβλεπε την πραγματική Ινδία από κοντά.

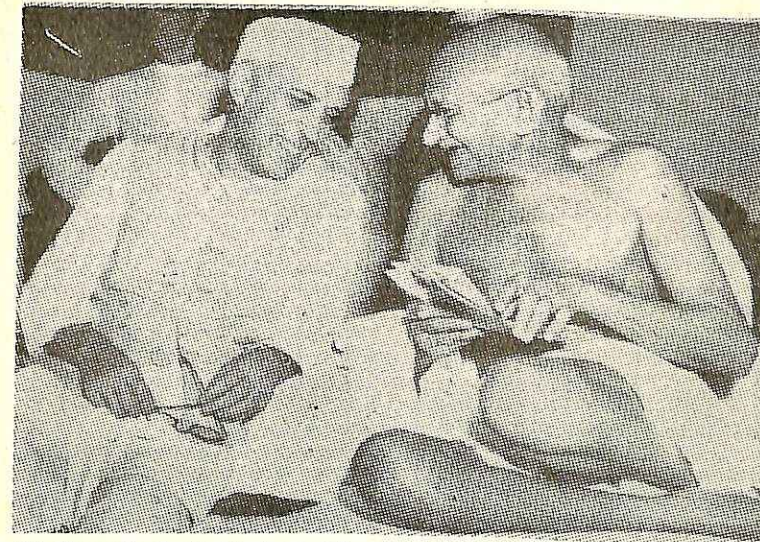
Φεύγοντας από το νοσοκομείο, τέρασε από μια λαϊκή συνοικία, όπου το θέαμα τής δυστυχίας ξεπετιόταν από παντού.

Από το νοσοκομείο μέχρι το «Κολλέγιο Ντόν Μπόσκο», όπου κατέλυσε ο Πάπας, η απόστασι είναι 15 χιλιόμετρα.

Ένα εκατομμύριο λαού ήταν συγκεντρωμένο στους δρόμους απ' όπου πέρασε ο Πάπας, και 18.000 αστυνομικοί, με πολύ κόπο, προσπαθούσαν να συγκρατήσουν το πλήθος...

Μετά, ο Πάπας έκανε μια σύντομη επίσκεψη στην έκθεση τής «Ινδικής Κληρονομιάς», που στην είσοδό της υπάρχει μια επιγραφή με τα λόγια του μεγάλου αυτοκράτορα Άσoka: «Να μη σκέπτεσαι ποτέ και να μη λές, ότι η θρησκεία σου είναι η καλύτερη. Να μην επιτίθεται ποτέ στη θρησκεία των άλλων».

Βέβαια, ο Πάπας δεν είδε από πολύ κοντά τις άθλιες βρωμέρες παράγκες, που απλώνουν τη λέπτα τους γύρω από την πόλη, ούτε τις «40.000 γυναίκες στα κλου-

Ο Νεχρού με τον Γκάντι: Ο πολιτικός νους με τον προφήτη τής ανεξαρτησίας.

διά», δηλαδή τις ιέρειες τής Αφοδίτης πίσω από σιδερένια κάγκελλα, όχι για να τις εμποδίσουν να φύγουν, αλλά για να τις προστατεύσουν από την εφόρμησι του ανδρικού πλήθους.

ΕΥΧΕΣ...

Λίγο πριν να πάρη το αεροπλάνο για τη Ρώμη, ο Πάπας, σε τόνο εξομολογητικό, δήλωσε:

«Εύχομαι να σταματήσουν οι διάφορες χώρες τους στρατιωτικούς εξοπλισμούς και να αφιερώσουν τις υλικές τους δυνάμεις και την ενεργητικότητά τους στην αδελφική βοήθεια προς τις υπό ανάπτυξιν χώρες. Εύχομαι οι σκέψεις κάθε χώρας, να είναι αφιερωμένες στην ειρήνη και όχι στον πόλεμο. Κάθε χώρα θα πρέπει να διαθέτ η ένα μέρος των στρατιωτικών της δαπανών για ένα παγκόσμιο ταμείο, που θα βοηθήσει τη διατροφή και την ιατρική περιθαλψία όλων των απόκληρων. Εύχομαι η κραυγή τής αγωνίας μας να ακουστή από τις

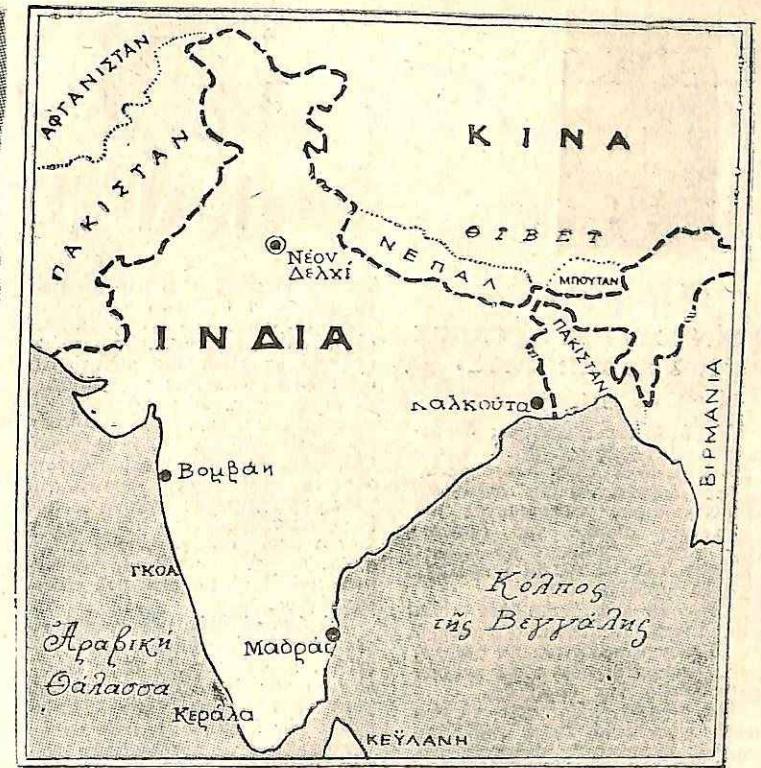
«Η ΕΠΙΣΙΤΙΣΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ»

Ιδιαίτερα στην επαρχία τής Καρέλας, οι ταραχές, που ξεσπασαν, παίρνουν επαναστατική μορφή.

Η τιμή του ρυζιού — που αποτελεί τη βάση τής διατροφής τής μεγάλης μάζας — σημείωσε αστρονομική αύξηση.

Η λαϊκή αγανάκτησι γίνεται μεγαλύτερη, γιατί οι μισραγορίτες — οι περισσότεροι είναι μεγαλέμποροι — εκφυλιν μεγάλες ποσότητες ρυζιού... Κι' ακόμα, γιατί ώριμμένες επαρχίες σχετίζονται με την επανάσταση, αρνούνται να βοηθήσουν τις φτωχές.

Η Κυβέρνησι — και ο πρωθυ-

Χάρτης τής Ινδίας: 650 εκατομμύρια κάτοικοι...

πουργός Σάστρι, δεν διαθέτει την επιβολή του Νεχρού — προσπαθεί να βάλ η κάποια τάξι σ' αυτό το χάος, αλλά χωρίς μεγάλη επιτυχία.

Πεινασμένοι αγρότες επιτέθηκαν εναντίον τής φορηγών αυτοκινήτων του Κράτους, που μετέφεραν ρύζι.

Οι εκδηλώσεις, βέβαια, αυτές αυξάνουν το χάος και δυσκολεύουν ακόμα περισσότερο το κυβερνητικό έργο.

Το Κράτος, άλλωστε, δε διαθέτει την οργάνωσι, που χρειάζεται ούτε τα έμπεδα διοικητικά στελέχη, για τη διανομή τροφίμων.

Το μεγαλύτερο τμήμα του εμπορίου ρυζιού και σίτου, είναι στα χέρια ιδιωτών, που αποτελούν μια πραγματική «φειδωλία», που αγνοεί τα κυβερνητικά μέτρα.

Καράδια με σιτάρι στέλνονται από τις Ηνωμένες Πολιτείες, ενώ ο πρωθυπουργός Σάστρι έσπευσε στο Λονδίνο για γενικότερες πολιτικές και οικονομικές συνομιλίες, αφού μάλιστα η Ινδία εξακολουθεί να είναι μέλος τής Βρετανικής Κοινοπολιτείας.

ΟΙ ΡΙΖΕΣ ΤΗΣ ΚΡΙΣΕΩΣ

Οι ρίζες πάντως τής κρίσεως είναι πολύ βαθιές και σίγουρα ξεκινάνε από το σύστημα τής Ινδικής κοινωνίας, ένα σύστημα από καστες, που από πολλούς αιώνες μένει αμετάβλητο.

Ο μεγάλος προφήτης τής Ινδικής ανεξαρτησίας, ο Μαχάτμα Γκάντι, έγραφε: «Το διαζύγιο ανάμεσα στην πνευματική εργασία και στη σωματική, έκανε την Ινδία μια χώρα χωρίς υλικούς πόρους...».

Όλοι οι Ινδοί περιφέρονται βαριά τη σωματική εργασία. Η περιφρόνησι αυτή φτάνει μέχρι σημείου κομικοτραγουδιού.

Εκατομμύρια ανθρώπων, που ανήκουν σε ανώτερη κλάση, θεωρούν ατιμωμένο τον εαυτό τους, αν πιάσουν με τα χέρια τους για να μεταφέρουν έστω και ένα βαλίστακι.

Η δουλειά αυτή πιστεύουν πως είναι για τους παρίες.

Και οι παρίες, μ' αυτές τις συνθήκες, νιώθουν την υποχρέωσι τής σωματικής εργασίας, σ' α μια κατάρτα.

Καιμιά γεωργική μεταρρύθμισι και κανένας νόμος, δε μπορεί να πείσει ένα Βραχμάνο ν' ακουμπήσει το χέρι του σ' ένα άροτρο, χωρίς ν' ατιμωσθή.

ΜΑΧΑΤΜΑ ΓΚΑΝΤΙ

Το θέμα δεν είναι μόνο υλικό. Είναι βασικά ψυχολογικό, ιστορικό και θρησκευτικό.

Υπάρχουν κάστες φτωχείες, που τα μέλη τους άρονονται να εργασθούν στη γη ή στα έργα-στάσια.

Ο Μαχάτμα Γκάντι, η μεγάλη ψυχή, ο πατέρας του Ινδικού εθνους, που το πορτραίτο του βρίσκεται παντού — ημίγυμνος, με τα λεπτά γυαλιά κρεμασμένα στη μύτη — είναι ο μόνος, που είδε το Ινδικό πρόβλημα σ' όλο του το βάθος.

Έβλεπε τους ζητιάνους και τη βρωμία. Έβλεπε την τερατώδη αυπερφορά των καστών. Έβλεπε την ακίνητη Ινδική κοινωνία. Έβλεπε τα μέλη μιας κλάσης να τρώνε μόνο μεταξύ τους, για να μη λερωθούν από τους εκπροσώπους μιας άλλης κλάσης. Έβλεπε, ότι η διατροφή, η υγιεινή, η καθαριότητα, τα πάντα είναι δεμένα με το σύστημα των καστών και γι' αυτό οδηγούν στην πείνα, στην αρρώστια και στη βρωμία.

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗ ΜΕΤΑΒΟΛΗ

Η Ινδική ανεξαρτησία δεν έφευγε τη λύτρωσι και από ένα σύστημα, που ψυχολογικά είναι οριζόμενο πολύ βαθιά, σ' όλους ανεξαιρέτως τους Ινδούς.

Οι αποφάσεις του Κοινοβουλίου, μένουν γράμμα νεκρό, χωρίς μια ψυχολογική μεταβολή.

Σήμερα, που η Ινδία αντιμεταπίζει μια επικίνδυνη κρίσι κι' ενώ η Δύσι, με την επίσκεψή του Πάπα, έδωσε ένα παρόν στην άπειρη αυτή χώρα τής Ασίας, όλο το Ινδικό πρόβλημα εμφανίζεται γυμνό, σαν τους ζητιάνους τής και τους φακίρηδες.

ΕΠ. ΜΕΤ.

B'.

...για ν' ανακαλύψω τη συντήρησή σου...αχ, εσύ έχανες του
καίριο σου, κάνοντας τον γυμναστή και τριγυρίζοντας γυμνάς, πάντα
σε βράχια και σε έρημους τόπους.
ΜΠΑΡΡΥ: Μά τότε γίνεται από...
ΚΑΡΑΓΙΩΣΑΙΗ: Ακριβώς από... Κατασκευάζεται από το λεγόμενο βό-
τανο της Ευτυχίας. Ένα φυτό που δε βρίσκεται πουθενά. Έ-
τσι ξηλώνεται γιατί ο θεός σας φρόνιζε αυτό το νησί, σάν μια ανε-
κτίμητη πηγή αυτού του υλικού, καταστράφηκε στη δουλειά του.

ΜΠΑΡΡΥ: Μα τότε...
ΚΑΡΑΓΟΥΑΙΗ (τὸν δικάπτει πάλι): Ἀκριβῶς. Αὐτὴ ἡ ἀνακάλυψις, πού ἔκανα, ἀξίζει μιὰ ἀνυπολόγιστη περιουσία γιὰ σένα... Καί... γιὰ μένα, ὅμως, σὺν μελλοντικῷ τοπικῷ διευθυντῇ καὶ φορτωτῇ. Καί, γιὰ νὰ ἐξηγήσωμαι, ἐγὼ θυσίασα στὴν ἔρευνά μου αὐτὴ τὸ ἔλκος μου καὶ τὴ γαστρίτιδά μου. Μοῦ τὰ θεράπευσε ἡ Ἄννα, μὲ τὰ βότανα αὐτὰ, πού βάζει σ' ὅλα τὰ γαστρονομικά της κατασκευάσματα... Ὁ Κάραγουαιη ρίχνει στὴν Ἄννα μιὰ ματιά γεμάτη τρυφερότητα.

ἌΝΝΑ (λαμποκοπώντας): Γί' αὐτὸ τρώει τώρα σὰν λύκος...
ΚΑΡΑΓΟΥΑΙΗ: Ἐγὼ δὲν τὸ κουνῶ ἀπὸ δῶ. Ὑποθέτω θὰ μπορέσω ἀπὸ δῶ νὰ σοῦ προσφέρω σπουδαίες ὑπηρεσίες.
Ὁ Μπαρρυ ἀντιλαμβάνεται καθαρά τὴν ἀπίστευτη τύχη του καὶ πηδᾷ σὰν τρελλός. Ὑστερα πλησιάζει τὴν Ἀλίκη, πὴν ἀγκαλιάζει καὶ τὴς φωνάζει χαρούμενος:
— Ἀλίκη, κατάλαβες τί συνέβη; Εἴμαστε πλούσιοι! Πλούσιοι ὅλοι μας... Δὲν ἔχουμε πιά ἀνάγκη ἀπὸ τὸν Παστρούδη...

... οὔτε ἀπὸ τὴν Κόννη. Θὰ μπορέσω νὰ δώσω πίσω καὶ τὰ χρήματα, πού χρωστῶ στὸ ζῳικό πατέρα της. Ἀλίκη μου, εἰσαι μιὰ σπουδαία κοπέλλα. Λατρεύω τὴν ἑλληνική σου ψυχή!...
Ὁ Μπαρρυ κάνει νὰ τὴ φιλήσῃ, μὰ ἡ Ἀλίκη τοῦ ξεγλιστράει καὶ τοῦ λέει μὲ παράπονο:
— Ὁχι, Μπαρρυ... Ὁχι... Πρὶν ἀπὸ λίγο ἀκόμα, ἔλεγες πὺς θὰ ἤθελες νὰ μὲ δεχάσῃς. Δὲν εἶναι ἔτσι;
ΜΠΑΡΡΥ: Πολὺ σωστά! Καὶ ὁ καλύτερος τρόπος, γιὰ νὰ...

... πάψῃς νὰ σκέπτεσαι ἓνα κορίτσι, εἶναι νὰ τὸ παντρευτῇς!
Ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ ἡ Ἀλίκη δίνει ἓνα φιλὶ στὸν Μπαρρυ καὶ ὅλοι ξεπούν σὲ ζωηρὴς ζητωκραυγές.
Τὴν ἴδια στιγμή, κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους καὶ οἱ πέντε ζηλιάρηδες μουσικοὶ, πού προχωροῦν, μὲ τὰ ὄργανα στὰ χέρια καὶ μὲ τὰ μάτια δουκωμένα ἀπὸ τὴ λύπη. Ὑπακούοντες στὰ αἰσθήματά τους, ἀρχίζουν νὰ παίξουν ἓνα λυπητερό σκοπὸ, πού μοιάζει μὲ μοιρολόι καὶ θὰ ταίριαζε μᾶλλον σὲ κηδεῖα.

Ἡ Ἀλίκη, ἀκούγοντας τὸ μοιρολόι, τραβιέται ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τοῦ Μπαρρυ, κυττάζει ἀγριεμένη τούς πέντε μουσικοὺς καὶ τοὺς λέει:
— Τρελλαθήκατε; Ξεχάσατε πὺς στὴν Εὐτυχία, ὅταν κάποιος παντρευτῇ τὸ κορίτσι, πού ἀγαπᾷτε, αὐτὸ εἶναι μεγάλο γούρι. Στὴ στιγμή, οἱ μουσικοὶ ἀλλάζουν σκοπὸ καὶ ἀρχίζουν νὰ παίξουν ἓνα χαρούμενο ποτ-πουρι ἀπὸ ἑλληνικοὺς σκοποὺς. Ἡ Ἀλίκη ἀρπάζει τὸν Μπαρρυ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ χοροπηδᾷ γύρω του, προσπαθώντας νὰ τὸν κἀν νὰ χορέψῃ κι' αὐτὴς...

Ἡ μητέρα της καὶ ὁ Κάραγουαιη παρακολουθοῦν μ' ἐνδιαφέρον τὸ χορὸ της. Ξαφνικά, ἡ Ἀλίκη γυρίζει πρὸς τὴ μητέρα της καὶ τὴς φωνάζει, χαρούμενη:
— Μαμά!... Μαμά!... Φωνάζε τους ὅλους... Πές τους πὺς παντρεύμαστε σὲ πέντε λεπτά!...
ἌΝΝΑ: Τί σὲ πέντε λεπτά!... Ὁ Πάτερ Πλάτων σὰς περιμένει στὴν ἐκκλησία ἐδῶ καὶ δυὸ ὥρες!...
Ἡ Ἀλίκη γυρίζει καὶ κυττάζει τὸν Μπαρρυ.

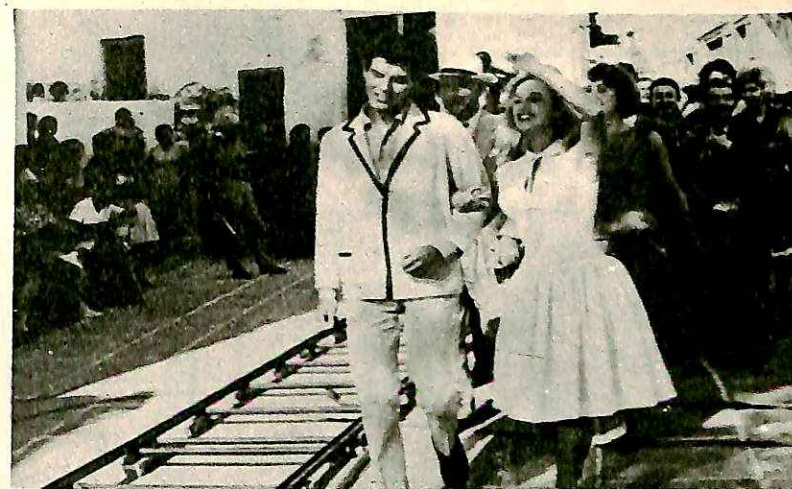
... Ἐκεῖνος ὅμως τᾶχει κυριολεκτικὰ χαμένα ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ τροπή, πού πήραν τὰ πράγματα...
ἈΛΙΚΗ: Ἐ!... Τ' ἀκούς;... Μὴ στέκεται ἐκεῖ σὰν νάχῃς μαρμαρώσει. Στὴν Ἑλλάδα εἶναι κακὸ νὰ κἀνῃς τὸν παπὰ νὰ περιμένῃ... Εἶναι τὸ μόνο πράγμα, πού δὲ φέρνει γούρι... Πᾶμε, λοιπόν... Ἐμπρός, ἔλα...
Τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ ἀρχίζει ἓνα χαρούμενο τραγούδι κρατώντας μὲ τὸ χέρι τὸ ρυθμό...

Ὁ Κάραγουαιη σταματᾷ σὲ μιὰ στιγμή, κουρασμένος, καὶ φαίνεται σὰν νὰ μὴ σκοπεύῃ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν πομπή, πού μὲ τὸ θῆμα τῆς Ἀλίκης, τρέχει σχεδὸν πρὸς τὴν ἐκκλησία. Ἡ Ἄννα ὅμως δὲν τὸν ἀφήνει καὶ τὸν τραβάει ἀπὸ τὸ χέρι, ἀναγκάζοντάς τὸν ν' ἀκολουθήσῃ, ἔστω καὶ οὐραγός. Σὲ μιὰ στιγμή, φάνουν σ' ἓνα σημείον, ἀπ' ὅπου μποροῦν νὰ δοῦν δόκιμη τὴν πομπή, πού ἔχει κατηφορίσει μπροστὰ τους. Ἡ Ἄννα σταματᾷ καὶ δείχνει τὸ πλῆθος στὸν Κάραγουαιη.

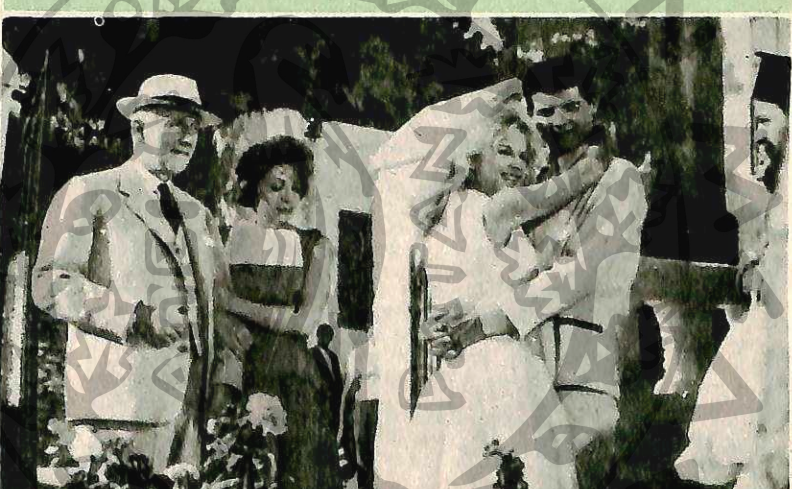
Ἡ Ἄννα καὶ ὁ Κάραγουαιη κατεβαίνουν τὰ σκαλιά, ἀκολουθώντας τὰς τὰς τελευταῖες τὴν πομπή, πού κοντεύει νὰ φτάσῃ στὴν ἐκκλησία.
Οἱ νησιῶτες ἐξακολουθοῦν νὰ ζητωκραυγάζουν τὸν Μπαρρυ καὶ τὴν πομπή. Πολλοὶ τοὺς πετοῦν καὶ ἄλλοι. Γενικά, τὸ νησί ἔχει πάρει ἔστω μιὰ γιορτινὴ ὄψη καὶ μοιάζει σὰν νὰ ὀργανώθηκε ἀπροσδόκητα ἓνα μεγάλο πανηγύρι.

Αὐτομάτως μπαίνουν στὴ γραμμὴ οἱ μουσικοὶ καὶ ὅλοι οἱ νησιῶτες καὶ ἀκολουθοῦν τὸ ζευγάρι, πού κατευθύνεται στὴν ἐκκλησία. Ὅσο προχωροῦν, ἡ πομπὴ γίνεται ὅλο καὶ πλεονάζουσα. Ὅλοι φαίνονται χαρούμενοι καὶ σιγομουρμουρίζουν τὸ τραγούδι τῆς Ἀλίκης.
Στὸ πέρασμα τῆς πομπῆς, θαίνονται ὅλοι ἀπὸ τὰ σπιτὰ τους, γιὰ νὰ δοῦν τὸ εὐτυχισμένο ζευγάρι καὶ νὰ τὸ χειροκροτήσουν. Ὑστερα ἀκολουθοῦν κι' αὐτοὶ τὴν πομπή...

ἌΝΝΑ: Δὲν εἶναι ὑπέροχο;... Ἐ;
ΚΑΡΑΓΟΥΑΙΗ: Μόνο ἐκεῖνοι οἱ μουσικοὶ δὲ φαίνονται καθόλου εὐτυχισμένοι... Εἶδα τὰ μάτια τους δακρυομένα.
Ὁ μικρὸς Σακράτης, πού βρίσκεται πλὴν τους καὶ μασουλᾷ ἓνα μπαούλο ἀπὸ κοττόπουλο, ἀκούγοντας τὰ λόγια του, σταματᾷ καὶ μὲ μιὰ στιγμή τὸ μάσημα καὶ τοῦ λέει μπουκωμένος:
— Ἀνίδες!... Δὲν ἔμαθες, λοιπόν, τὸσον καιρὸ πού εἶσαι ἐδῶ, πὺς ὁ Ἕλληνας κλαίει ὅταν εἶναι εὐτυχισμένος;

Ἀκούγοντας τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς πού πλησιάζει, ὁ Πάτερ Πλάτων θαίνει ἀπὸ τὴν ἐκκλησία μὲ δὴ τοῦ τῆ μεγαλοπρέπεια ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὰ παπαδοπαῖδια. Χαίρει τὰ γένεια του, βλέποντας τὴν Ἀλίκη καὶ τὸν Μπαρρυ νὰ πλησιάζουν. Οἱ νησιῶτες συγκεντρώνονται ἔξω ἀπὸ τὸν αὐλόγυρο τῆς ἐκκλησίας καὶ κάνουν θέσι, γιὰ νὰ περάσουν ἡ Ἄννα καὶ ὁ Κάραγουαιη, πού θὰ εἶναι καὶ οἱ κομπάροι στὸ γάμο αὐτό, μὲ τὸν ὅποιο θὰ ἐνωθῇ γιὰ πάντα ἓνα ταίριαστό καὶ εὐτυχισμένο ζευγάρι...

ΤΩΝ ΠΑΘΗΣΕΩΝ ΤΩΝ ΑΡΤΗΡΙΩΝ

ΜΕ τη λέξη αρτηρίτις, οι γιατροί χαρακτηρίζουν μία φλόγωση των αρτηριών, που συνοδεύεται από πάχυνση και διαστολή των τοιχωμάτων τους. Είναι ένδεχόμενο επίσης να προκληθεί έμφραξις της αρτηρίας, είτε από ένα θρόμβο αίματος, είτε από αποθέματα χοληστερόλης και άσβεστιού.

Η αρτηρίτις εμποδίζει τη διχοτένση του αίματος στους ιστούς, που τροφοδοτούνται από την πάχυνση της αρτηρίας και γι' αυτό υπάρχει πάντοτε ο κίνδυνος της γαγγραινής.

Η ασθένεια αυτή εμφανίζεται συνήθως με τρόπο ύπουλο. Κατά το αρχικό στάδιο, οι διαταραχές εμφανίζονται όταν καταβάλλουμε μία προσπάθεια και φεύγουμε από το σπίτι. Ο ασθενής αισθάνεται ότι η καρδιά του χτυπά δυνατά, που δεν τροφοδοτείται επαρκώς με αίμα, δεν καταρθώνει γ' αυτό τον λόγο. Σε μεταγενέστερο στάδιο, εμφανίζονται οδυνηρές κράμπες στο γαστροκνήμιο. Οι κράμπες αυτές είναι συχνότερες τη νύχτα. Τα άκρα, εξ' άλλου, παγώνουν εύκολα και γίνονται μελανά ή λευκά.

Η αρτηρίτις οφείλεται σε πολλές αιτίες. Οι στατιστικές στην προκειμένη περίπτωση δεν είναι καθόλου διαφωτιστικές. Οι ίθαγενείς της Οκινάβας, που είναι κατ' εξαίρεση φυτοφάγοι, δεν προσβάλλονται από παθήσεις των αρτηριών (αρτηριοσκληρώση, αθήρωμα, αρτηρίτιδα, κλπ.). Οι ασθένειες αυτές είναι επίσης σπανιότερες μεταξύ των Ιαπωνικών, που τρέφονται λιτά. Άλλα δεν προσβάλλονται: έπίσης απ' αυτές ούτε οι Έσκιμωοί, που τρέφονται, ωστόσο, με παστά ψάρια και κρέατα. Οι ασθένειες των αρτηριών είναι, τούναντιον, πολύ συχνές μεταξύ των πτωχών πληθυσμών του Μαρόκου, που η τροφή τους περιέχει ελάχιστα άζωτοχαρακτηριστικά στοιχεία.

Άλλα, μεταξύ των πολιτισμένων λαών, εκκείνοι, που προσβάλλονται συχνότερα από αρτηρίτιδα, είναι οι άνθρωποι, που κάνουν μεγάλη χρήση λιπαρών τροφών και που παρουσιάζουν ηξημένη αναλογία χοληστερόλης.

Άλλοι παράγοντες, που ευνουούν την αρτηρίτιδα, είναι το κάπνισμα, ο καφές, το τσάι, η καθιστική ζωή και η ανεπαρκής έκθεση στον ήλιο. Πραγματικά, οι υπεριώδεις ακτίνες μετασχηματίζουν μερικώς τη χοληστερόλη του αίματος σε βιταμίνη Α, που είναι απαραίτητη για την άφομοίωση του άσβεστιού.

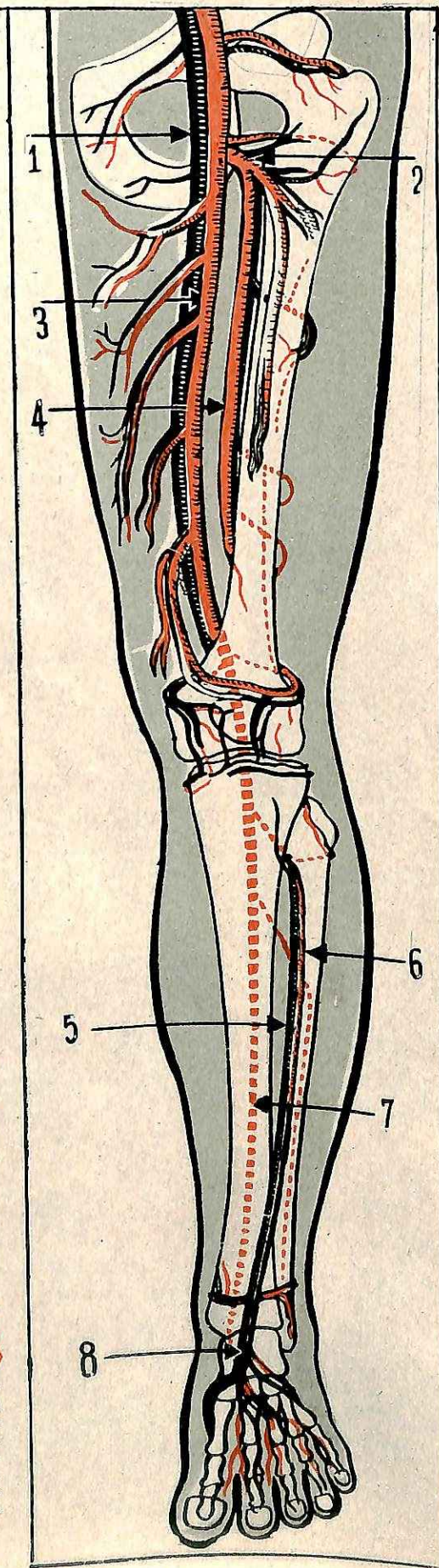
Οι νεότερες έρευνες έδειξαν επίσης, ότι η κατάχρησης όρισμένων φαρμάκων, όπως είναι το χημικό άσβεστιό, οι βιταμίνες, τα συνθετικά μεταλλικά άλατα, τα βαρβιτουρικά, τα αντιβιοτικά, οι ορμόνες κλπ., προκαλούν διαταραχές, που ευνουούν την εμφάνιση της αρτηρίτιδας.

Μία άλλη αιτία, που συντελεί στην εμφάνιση της αρτηρίτιδας, είναι οι συγκινήσεις. Οι άνθρωποι, που ζουν σε κατάσταση διαρκούς άγχους, που βασανίζονται από έγνοιες, που ρέπουν προς την αγωνία, που έχουν πάντοτε κάποιο πρόβλημα να λύσουν, προσβάλλονται συχνότερα από τους άλλους.

Η θεραπεία της αρτηρίτιδας είναι φαρμακευτική και χειρουργική. Τα φάρμακα, που χρησιμοποιούνται γι' αυτό το σκοπό, είναι κυρίως τα αγγειοδιασταλτικά, τα αντιπηκτικά και τα συντελούντα στην πτώση της χοληστερόλης. Χρειάζεται, όμως, μεγάλη προσοχή στη χρήση αυτών των φαρμάκων, γιατί σε πολλές περιπτώσεις εμφανίζονται δυσάρεστες παρενέργειες. Έτσι, το περίφημο «Μέρ 29» που είχε αποκλήθη θαυματουργό, μπορεί να προκαλέσει αναιμία, καταρράκτη, πτώση των τριχών, κλπ.

Η χειρουργική θεραπεία, εξ' άλλου, συνίσταται στην εξαίρεση όρισμένων διακλαδώσεων του συμπαθητικού νεύρου, στην αντικατάστα-

Η αρτηρίτις μπορεί να εκδηλωθεί σ' οποιοδήποτε μέρος του ποδιού, ανάλογα με την αρτηρία που έχει προσβληθεί. Στην εικόνα: 1. Έσωτερική σφυρίτις φλέβ. 2. Έμπροσθα διάστροφος αρτηρία. 3. Αρτηρία του μηρού. 4. Βαθεία αρτηρία του μηρού. 5. Έσωτερική σφυρίτις φλέβ. 6. Ποδοκνημική αρτηρία. 7. Όπισθια αρτηρία της κνήμης. 8. Αρτηρία της περόνης.

Οι συγκινήσεις και οι έγνοιες τις ευνουούν

σι των κατεστραμμένων αγγείων με προβόσεις από πλαστική ουσία, κλπ. Όταν η πάθηση έχει προχωρήσει πολύ, δεν απομένει άλλη λύση από τον ακρωτηριασμό, γι' αυτό αποφασίζεται η γαγγραινα.

Σημαντικό ρόλο στην καταπολέμηση της αρτηρίτιδας παίζει η διαίτα.

Κατά γενικό κανόνα, πρέπει γ' αποφεύγεται τα αλλαντικά, τα ζαμπόν, τα παχιά κρέατα και ψάρια, τα παχιά τυριά, το καλούμενο πλήρες γάλα (με την κρέμα του), τα αυγά. Επίσης το πιπέρι και τα μπαχαρικά, λόγω της δυσμενούς επιδράσεως, που έχουν στο νευρικό σύστημα, που με τη σειρά του επηρεάζει την κυκλοφορία. Θα αποφύγετε ακόμη τα ξερά φασολικά και τις φακές.

Το αλάτι πρέπει να περιοριστεί στο ελάχιστο, αν δε μπορείτε να το αποφύγετε τελείως.

Θα αποφύγετε επίσης τα κρέατα, που προέρχονται από ζώα, στην τροφή των οποίων προστίθενται αντιβιοτικά.

Θα πρέπει ακόμη να περιορίσετε τα αμυλούχα παρασκευάσματα (ζυμαρικά, πατάτες, ψωμί, ριζί, γλυκίσματα), καθώς και το σάκχαρο, ιδίως αν υπάρχει τάση στην παχυσαρκία.

Το τσάι και ο καφές είναι αλθινα δηλητήρια.

Πολλοί γιατροί συνιστούν, κατά την πρώτη εμφάνιση της ασθένειας, απόλυτη νηστεία και κοπώτιν βαθμιαία επάνοδο στην κανονική διατροφή. Κατά κανόνα, θα αποφύγετε τις κοινές μεσα τροφές. Οι φυσικές τροφές είναι χημικά μεσα τροφές. Θα αντικαταστήσετε, εξ' άλλου, προτιμότερες. Θα αντικαταστήσετε, εξ' άλλου, τα ζωικά λίπη με φυτικά. Από τα τελευταία, τα πιο άξιοι είναι με τη σειρά τα έλαιο: καρυδάριο, έλαιο, ήλιου, σουπιά, σουπιά, έλαιο, έλαιο σόγιας, άραχιδέλαιο, έλαιο από φυτικά, έλαιόλαδο.

Κατά την πρώτη περίοδο, ενδείκνυται η απόλυτη ανάπαυση, που πρέπει να είναι σωματική, διανοητική και ψυχική. Όταν παρέλθει η κρίσιμη περίοδος να ξεναυριστείτε βαθιά ή κρίσιμη, μπορείτε να ξαναγυρίσετε βαθιά στην κανονική σας ζωή. Οι φυσικές ασκήσεις, τα ήπια λουτρά, τα αερόλουτρα, τα χλιαρά ντους, κάνουν πολύ καλό.

Η ΙΛΑΡΑ ΣΕ ΛΙΓΑ ΧΡΟΝΙΑ ΘΑ ΕΞΑΦΑΝΙΣΘΗ

Αυτό βεβαιώνει ο διεθνούς φήμης Γάλλος παιδίατρος καθηγητής Μαρρί Λαμύ. Η εξαφάνιση της ιλαράς θα επιτευχθεί χωρίς στον μαζικό έμβολιασμό των παιδιών, που άρχισε να γίνεται στις διάφορες χώρες. Το έμβολιο κατά της ιλαράς ανακαλύφθηκε από τον καθηγητή Έντερς, έπειτα από δεκαετίες προσπάθειας. Έκατοντάδες χιλιάδες παιδιά έχουν εμβολιασθεί ως σήμερα στις Ηνωμένες Πολιτείες, Γαλλία, τη Ρωσία, την Αφρική και ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας προβλέπει την επέκτασή του έμβολιασμού και σ' άλλες χώρες.

Η ασθένεια αυτή προκαλεί κάποτε επικίνδυνες επιπλοκές: βρογχοπνευμονίες, έγκεφαλίτιδες, σπασμούς, κλπ. Στις υπανάπτυκτες χώρες της Αφρικής και της Ασίας, όπου ο οργανισμός των παιδιών είναι εξασθενημένος, η ασθένεια αυτή προκαλεί ακόμα και θάνατο. Ο οργανισμός των παιδιών των δυτικών χωρών, όμως, είναι πολύ ανθεκτικός. Προκαλεί μόνο, σε μερικές περιπτώσεις, ένα μικρό πυρετό κι ένα ελαφρό εξάνθημα.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΛΙΟΥ'Ι'Σ ΣΚΡΑΝΤΟΝ

(Τελευταίον)

19ον — Η άρπαξη στο άσπερο χέρι, που σίγουρα δεν είναι καλό, και η μάχη με τη βαθεία ούλη στο πρόσωπο, είτε ο Βίντερ, Άλκιβιαδης ή ο άλλος, που πέθανε μπροστά στα μάτια μας στη Σαγκάη... Θάβηλα να ιδώ το πρόσωπο αυτού του καινούργιου Φού-Μάνγκ-Γιού...

— Για ποιά λόγο; απάντησε ο Τένγκ-Φά. Δεν θα ιδώτε παρά το πρόσωπο ενός Κινέζου, λιγότερο ή περισσότερο ημιαιμαμένου από τον άλλον... Σε τι θα σας ωφέληση αυτό;... Η επιθυμία σας, όμως, μπορεί να ικανοποιηθεί αργότερα. Για τη στιγμή, αυτός ο Φού-Μάνγκ-Γιού μάς χρειάζεται...

— Δεν καταλαβαίνω, είτε ο Βίντερ.

— Ξεχνάω, λοιπόν, τη Μάρθα Ρήντ η καλύτερη την Σόνια Σεγκολόφ; Η δυστυχισμένη νέα έπαθε μια κρίση, που ξανάφερε το μυαλό της κοντά στον άνθρωπο που τον κρατούσε δεμένο ως τώρα. Οι σταγόνες που της έδωκα, θα την κάνουν βέβαια, να συνέλθει. Άλλα νομίζω ότι θα έχω ένα αποτέλεσμα όχι λιγότερο ευεργετικό πάνω της το θέαμα του Φού-Μάνγκ-Γιού νεκρού.

— Πιστεύετε ότι η Μάρθα άγνοεί το ότι υπάρχουν πολλοί Φού-Μάνγκ-Γιού;

— Η Μάρθα είχε υποδυλωθεί σε μία μορφή, που εμφανιζόταν πάντα μπροστά της με τα ίδια χαρακτηριστικά. Κι' άλλωστε, είναι πολύ πιθανόν ότι γνώρισε έναν μόνον από τους Φού-Μάνγκ-Γιού...

— Αυτόν που βρισκόταν στο Λονδίνο;

— Άκριβως. Στο μεταξύ, η νέα είχε συνέλθει. Όρθια λίγο πιο κάτω, κινιόταν όλο, σαν να προσπαθούσε να καταλάβει που βρισκόταν και ποιο ήταν ο άνθρωπος που την περιτοίχιζαν.

Ο Τένγκ-Φά πήγε κοντά της και την έπιασε από το χέρι. — Έλατε, της είπε.

Την οδηγούσε στο μέρος όπου βρισκόταν το πτώμα του Φού-Μάνγκ-Γιού. Το πρόσωπό του φαινόταν χαλκοπράσινο στο πρώτο φως. Το αίμα που είχε τρέξει από τις πληγές του, σχημάτιζε μια μικρή λίμνη ολόγυρα.

— Ο άνθρωπος που σ' έβαζε να ζεις δεν ζει πιά, της είπε ο Τένγκ-Φά.

— Δεν ζει πιά, επανέλαβε σαν ήχο η Μάρθα.

— Ένα χαμόγελο μασούσε τα όμορφα χείλη της και κτύπησε τα χείλη της, όπως τα μικρά παιδιά, όταν θέλουν να εκδηλώσουν τη χαρά ή την έκπληξή τους.

— Είμαι τώρα ελεύθερη, είπε. Δεν είναι αλήθεια πως είμαι ελεύθερη;

— Ο Τένγκ-Φά είχε απομακρυνθεί γ' εκείνος, που απάντησε, ήταν ο Βίντερ.

— Το καλό όνειρο πέρασε, της είπε. Δεν έχετε να φοβηθείτε τίποτα πιά... Χωρίς τη δική σας συμβολή, τα τέρατα θα συνέχι-

ζαν ακόμη το άπασινο έργο τους... Είσαστε ευχαριστημένοι;

— Ναί, απάντησε η Μάρθα. Και τα μάτια της έλαμψαν από χαρά.

— Δεν έχω να κάνω τίποτα άλλο εδώ, άκούστηκε η φωνή του Τένγκ-Φά. Πού είναι ο Λιάνγκ;

— Είδαν, ξαφνικά, έναν περίεργο όμιλο να βγαίνει από το ναό. Μπροστά βάδιζαν τρεις Κινέζοι με τα χέρια σηκωμένα ψηλά και πίσω ακολουθούσε ο Λιάνγκ με την κάννη του περιστροφικού του γυρισμένου προς το μέρος τους.

— Θέλησα να οίξω μία ματιά στο ναό και τους βοηθά κομμωμένους πίσω από την πόρτα, έδειχναν στον Τένγκ-Φά, όταν πήγε κοντά. Ήσαν οι συνεργάτες του Φού-Μάνγκ-Γιού... Φαντάζομαι πως περιμένα να πετύχουν το τέχνασμα του άσχημου τους, για να γλυτώσουν κι' αυτοί έξω.

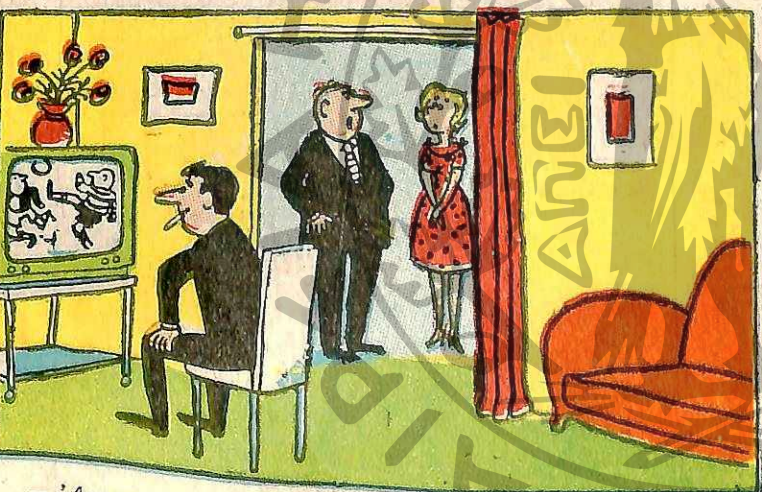
— Έσπασε κατόπιν στο αυτί του Τένγκ-Φά και τον ρώτησε σιγά: — Πρέπει να τελειώνουμε μαζί τους;

— Θα άρκευσε ένα νεύμα του, για ν' αδειάσει το πιστόλι του πάνω τους.

— Άλλ' ο Τένγκ-Φά είχε διαφορετική γνώμη.

— Όχι, απάντησε. Μου χρειάζονται... Κράτησε τις σφαίρες σου για τους άλλους, που βρισκόταν στον κατάλογο του Χουνγκ. Άλλα νομίζω ότι είναι ώρα να φύγεις.

— Τού έδωσε το χέρι. — Αγαπητέ μου, Λιάνγκ, είμαι περήφανος για σένα, του είπε.

— Αναρωτιέμαι, Κική μου, αν αυτός ο κερμανταλάς έρχεται εδώ για σένα ή για την τηλεόραση!...

Καταφέρνεις πάντα να κάνεις τα πιο εκπληκτικά πράγματα. Άκου και τώρα έδειξες μία αξιοθαύμαστη διαίσθηση. Όμολογώ ότι, χωρίς σένα, δεν θα σκεφτόμουν να ψάξω μέσα στο ναό. Διορθώνεις τις παραλείψεις μου και με συμπληρώνεις... Είμαι βέβαιος πως θα πετύχουν το ίδιο καλό και στην καινούργια αποστολή σου... Πήγαννε τώρα, οι σύντροφοί σου θα σε περιμένουν.

— Ο μικρός Λιάνγκ θάβητε άκοιμη και στη φωτιά, έπειτα απ' αυτά τα λόγια. Χαρέτησε στρατιωτικά, έκαμε μία άσχημη μεταβολή κι' απομακρύνθηκε με ρυθμικό βήμα, σαν να βρισκόταν σε παρέλαση. Άδεια θα ζητούσε κανείς κάποιο κομμάτι στοιχείο σ' αυτή τη σκηνή.

ΕΝΑΣ ΙΕΡΟΣ ΟΡΚΟΣ

Οι τρεις Κινέζοι, που ο Λιάνγκ είχε βρει μέσα στο ναό, στέκονταν τώρα άκίνητοι μπροστά στο πτώμα του Φού-Μάνγκ-Γιού. Τα πόσπατά τους ήταν ήρεμα και μάταια θ' αναζητούσε σ' αυτά κάποιο ίχνος φόβου. Δεν έδειχναν επίσης την παραμικρή συγκίνηση. Ήσαν άπαθι, με τη χαρακτηριστική έξελξη απάθειας, που μόνον οι Κινέζοι έφταναν να δίνουν στα πρόσωπά τους.

Ο Τένγκ-Φά πήγε κοντά τους και τους κίνησε προσεκτικά, τον ένα ύστερα από τον άλλον. Τα πόσπατά τους έμειναν και πάλι ανέκαυστα. Ίσως, σκεφτόταν πως θα είχαν κι' αυτοί την ίδια τύχη με τον Φού-Μάνγκ-Γιού. Άλλα δεν έδειξαν καμιά ταράχη.

— Στοιώστε τους, είπε ο Τένγκ-Φά στους αντίστοιχους που τον περιτοίχιζαν. Θα πετάξετε κατόπιν τα πτώματά τους στα σκαλιά... Και το πτώμα του Φού-Μάνγκ-Γιού επίσης.

— Τα λόγια αυτά έφεραν το αποτέλεσμα τους. Σαν ένας άνθρωπος, οι τρεις Κινέζοι έπεσαν την ίδια στιγμή.

στά γόνατα.

— Μην μάζεψες αυτό το κακό! παρακάλεσαν. Ούτε σ' εκείνον, που ήταν ως τώρα ο άρχηγός μας!... Αυτήσου μας.

— Δεν ήπουναν χάρη για τη ζωή τους. Δεν τους έμελε αν θα πέθαιναν με μία σφαίρα στον τράχηλο ή έπειτα από φοιχτά βασανιστήρια. Και στη μία και στην άλλη περίπτωση, δεν θ' άνοιγαν το στόμα τους για να μιλήσουν. Ούτε θα καταδέχονταν ποτέ να παρακαλέσουν. Άλλ' η διαταγή του Τένγκ-Φά ισοδυναμούσε με αίωια καταδίκη. Ποτέ πιά δεν θα ξανάβλεπαν τους προγόνους τους, για να ζήσουν στον αιώνιο των αιώνων κοντά τους, κι' οι οικογένειές τους δεν θαδάζαν τα ομοιώματά τους στον οικογενειακό βωμό, ούτε θα μνημόνευαν τα ονόματά τους. Θα τους έδιωχναν κι' από τη σκέψη τους, γιατί η ανάμνησή τους μόνον κακά και συμφορές θάφερνε στην οικογένεια.

— Αν ο σκοπός του Τένγκ-Φά ήταν να τους κάνει να λάσουν τη σιωπή τους, τον είχε πετύχει με το παραπάνω.

— Πόσοι άλλοι βρισκόταν μεσα στο ναό; ρώτησε.

— Κανένας, απάντησε ο πρώτος από τους Κινέζους, που φαινόταν μεγαλύτερος από τους δυο άλλους.

— Μόνον σεις οι τρεις είχατε έρθει μαζί με τον Φού-Μάνγκ-Γιού;

— Όχι. Οι άλλοι, όμως, έφυγαν από χτες.

— Και που βρισκότανι τώρα; — Ο Κινέζος δεν απάντησε.

— Καλά, είτε ο Τένγκ-Φά. Δεν είσαι υποχρεωμένος να μου το πής.

— Γίρσε κατόπιν στους ανθρώπους του.

— Κάμετε δ,τι σ' έλεα, τους πρόσταξε. Δεν έγωμε καρό για να τον κάνουμε σε άσκησε συνηθίσεις.

— Μερικοί άντάρτες περιμένονταν τους τρεις αιχμαλώτους. Κρατούσαν κι' όλα τα πιστόλια στα χείλη τους... Ίσως από ένα δευτερόλεπτο, όλα θα είχαν τελειώσει.

— Οι τρεις Κινέζοι δεν είχαν την παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό. Έκείνος που είχε μιλήσει προηγουμένως, είπε:

— Αυτή την ώρα, θα πρέπει να ταξιδεύουν για τη Σαγκάη.

— Θα τους βρούμε εκεί;

— Ναί.

— Πού;

— Ο Κινέζος κίνησε τους δυο συντρόφους του, σαν να ζητούσε τη συμβολή τους.

— Τροπάρουνε μ' ότι δεν θα μ' έπεταξες στα σκαλιά, είτε ο δεύτερος.

— Αυτό έστράφη από σ' ε, απάντησε ο Τένγκ-Φά.

— Τι θέλεις να μάθεις;

— Τα πάντα.

— Ας υποθέσω να προδώσω τους συντρόφους μας...

— Αυτό νομίζω κι' εγώ, &

πάντησε ο Τένγκ—Φά.
Και γύρισε στους συντρόφους του.

—Βγάλτε του τα ρούχα, πρόσταξε δείχνοντας το πτώμα του Φού—Μάνγκ—Πιού. Θα τον πετάξετε ολόγυμνον στην τάφρο με τα σκουπίδια, που βρίσκεται κοντά στο ποτάμι. Για όλα τα άλλα θα φροντίσουν τα σκυλιά.

Ο ένας από τους τρεις Κινέζους πήγε και σάβησε μπροστά στο πτώμα, σαν νύθελε να το προσφύλαξη από τη βεβήλωση.

—Δε μπορείτε να το κάμνετε αυτό, είπε με φωνή αλλαγμένη από τη συγκίνηση.

—Θα σε πείσω για το αντίθετο, απάντησε ο Τένγκ—Φά.

Σ' ένα νεύμα του, ένας από τους αντίμαχους στήριξε την κνήμη του πιστολιού του στον τράχηλο του Κινέζου και τον ξάπλωσε με μια σφαίρα νεκρό.

—Έχουμε τώρα δύο πτώματα για τα σκυλιά, είπε ο Τένγκ—Φά. Γύρισε τους και τους δύο!

—Αλλά οι άλλοι δύο Κινέζοι είχαν πάρει πια την απόφασή τους.

—Θα μιλήσουμε, είπε ο ένας απ' αυτούς, εκφράζοντας τη γνώμη και του άλλου. Αλλά με δύο όρους.

—Ακούω τον πρώτο, απάντησε ο Τένγκ—Φά.

—Μόλις μάθεις εκείνο που θέλεις, θα διατάξεις να μās σκοτώσουν, γιατί αν ζούσαμε, οι τύψεις θα μās βασάνιζαν σ' όλη μας τη ζωή.

—Το αίτημά σας είναι δίκαιο και το δέχομαι, απάντησε ο Τένγκ—Φά. Ας ξερωμε στο δεύτερο όρο.

—Θα μās υποσχεθείς ότι θα μās εξασφαλίσες αξιοπρεπή ταφή, σ' εμάς και τους δύο συντρόφους μās.

—Τι άρχουν εδώ άρχεται; άνοιχτοι τάφοι άναμεσα στα άνθη, για να δεχτούν τα κορμιά σας.

—Ορκίζομαι το.

—Ο Τένγκ—Φά πρόφερε άργά: —Το όρκίζομαι στις ψυχές των προγόνων μου! Η δική σας σειρά τώρα, πρόσθεσε.

—Ορκίζομαστε στις ψυχές των προγόνων μās ότι θα σού πούμε την αλήθεια σε ό,τι μās ρωτή-

σης, είχαν με μια φωνή οι δύο Κινέζοι.

Η συμφωνία είχε κλειστή. Ο άρχος αυτός ήταν ιερός. Κανένας Κινέζος που θα έδινε παρόμοιο όρκo, δεν θα σκεφτόταν ποτέ να τον παραβή.

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ

Οι δύο Κινέζοι ζήτησαν να μιλήσουν μόνον στον Τένγκ—Φά, γιατί θα ντρέπονταν να προσδώσουν τα μυστικά της «Κίτρινης Σφίγγας» μπροστά σ' άλλους Κινέζους. Για τη στιγμή, είχαν, οι δoγάνοις τους είχε χάσει το παιχνίδι κι ήταν δίκαιο εκείνοι που την αποτελούσαν να πληρώσουν με τη ζωή τους τα λάθη τους.

Αλλά μέσα από τους τάφους τους θάβγαιναν καινούριοι άγωνιστές, που θα συνέχιζαν το έργο τους στο μέλλον. Είχαν δοκιμάσει πώς θα προδίδαν, και θα εκπληρώναν τον όρκo τους, για να σώσουν τις ψυχές, τις διζές τους και των συντρόφων τους.

Ο Τένγκ—Φά τους ώδηγησε παράμερα, κάτω από ένα δέντρο, κι άρχισε να τους κάνει τις ερωτήσεις του.

—Θα μάθεις όλα όσα ξέρουμε, του απάντησαν. Αλλά μην ξεχνάς ότι είμαστε μόνον τρία χέρια.

—Κι' ο έγκληματός;

—Αυτών θα πρέπει να μιλήσεις να τον βρεις μόνος σου. Έμεις δεν τον ξέρουμε.

—Ο Φού—Μάνγκ—Πιού ήταν ένας από τους έγκληματους;

—Το πνεύμα πρέπει να μιλήσει μέσα σ' ένα ανθρώπινο σώμα για να εκδηλωθεί, του απάντησαν.

Αλλά το σώμα που το εκφράζει σε κάθε στιγμή, είναι λιγότερο κι' από μια σταγόνα μέσα στον ωκεανό. Αν η ερώτησή σου για το Φού—Μάνγκ—Πιού έχει αφορμή το νόημα, τότε είναι σωστή.

—Και τί έχετε ν' απαντήσετε;

—Η ερώτησή σου κλείνει και την απάντησή.

Η συζητήσή τους κράτησε λίγο από μισή ώρα. Ο Τένγκ—Φά, για να είναι βέβαιος ότι δεν θα προσπαθούσαν να τον ξεγελάσουν, μίλούσε χωριστά στον ένα και χωριστά στον άλλον. Σ' όλο αυ-

τό το διάστημα, κρατούσε το πιστόλι στα χέρια του. Έτσι, οι δύο συνομιλητές του ήξεραν πως δεν είχαν καμιά ελπίδα να ξεφύγουν.

—Τηρήσατε τον όρκo σας, τους είπε στο τέλος. Είναι η σειρά μου τώρα να τηρήσω τον δικό μου... Σας υποσχέθηκα μια καλή ταφή. Αλλά πρέπει να σας δώσω προηγουμένως έναν καλό θάνατο.

Ανυψώθηκε έρπυγαν, ή μια βίστερα από την άλλη, από την κνήμη του άλλου και πήγαν να βρουν τους δύο Κινέζους στο μέτωπο, άναμεσα στα μάτια. Τα κορμιά τους έγειραν πάνω στο μαλακό χώμα και δύο μικρά κόκκινα σημάδια σχηματίστηκαν στα χορτάρια.

Τη στιγμή εκείνη, ο ήλιος πρόβαλε πίσω από τα βουνά του Βουτάι, φωτίζοντας μια εικόνα θανάτου και καταστροφής.

Μερικοί αντίμαχοι μαζί με τον Κίντο έτρεξαν, ακολουθώντας τους πυροβολητές. Ο Τένγκ—Φά τους έδειξε τα δύο πτώματα.

—Θα τα μεταφέρετε κοντά στα άλλα και θα βοηθήτε τέσσερις άνοιχτους λάκκους για να τα θάψετε όλα, τους είπε. Τι άρχουν δυο ή τρεις βορδιστές ιερείς στο Πάο—Αάι. Φωνάζετε έναν απ' αυτούς. Αλλά αφού σκεπάσετε τα πτώματα με χώμα. Κανείς δεν πρέπει να τα αναγγорθή, ούτε να μάθει τίποτα γι' αυτή την υπόθεση... Όταν τελειώσετε, θάρθετε να με βοηθήτε στο Βουτάι.

Η συνοδεία με το «Όρος της Αρετής» είχε πάρσει κι' άλλες έξι, χωρίς τίποτα το άρροστο.

Το φέρετρό με το σώμα της Ντόλλυ τοποθετήθηκε πάνω σ' ένα μεγάλο τραπέζι, σ' ένα από τα δωμάτια του πατιού της Σάι—Ντόυ.

Ο Λάντον κι' ο Μπένσον κατέχονταν από ολοφάνερη συγκίνηση. Τί θ' αντίρwxαν άρα γε όταν θά σήκωναν το σκέπασμα του φερέτρου;

Η πρώτη τους σκέψη ήταν να χρησιμοποιήσουν το αντίδοτο άμeως. «Αν τα αποτελέσματά του ήταν σύμφωνα με τις προσδοκίες τους, θα παύαν την Ντόλλυ και θα φεύγαν για την Αγγλία. Αλ-

λά κατόπιν άλλαξαν γνώμη. Δεν ήλπιαν προτιμότερο ή νεκροαναστάσι της Ντόλλυ, αν βέβαια, πετύχαινε, να γίνει μέσα σ' ένα περιβάλλον πιο ευνοϊκό; Ας ή Ντόλλυ ξεπνέσει μέσα στην άμεση αυτή γωνιά της Κίνας, θα πρέπει να της εξηγήσουν ένα σωρό πράγματα. Και τότε υπήρχε κίνδυνος να σαλέψη το μυαλό της. Τι θα χρoσάμενε αν την ξανάφεραν στη ζωή, για ναχουν κατόπιν να θεωρηθούν την τρέλλα της;

Ο Μπένσον, μ' όλο που καταλάβαινε την ανυπομονησία του φίλου του, είπε καθαρά τη γνώμη του.

—Αλλά έ;: ούτως με άγωνία ο Λάντον. Πώς θα μπορούσαμε να βεβαιωθούμε γι' αυτό τουλάχιστον;

—Δεν έχουμε κανένα λόγο να υποθέσουμε ότι δεν έ;: απάντησε ο Μπένσον. Το φέρετρό, όπως βλέπεις, βρίσκεται σε άριστη κατάσταση. Πρέπει και με το περιεχόμενό του να συμβαίνει το ίδιο. Οι άνθρωποι αυτοί ήταν δεξιότητες στη δουλειά τους. Δεν θα διατηρούσαν με τόση επιμέλεια και προσοχή τα διατυχιωμένα θύματα τους, αν δεν ήταν βέβαιοι για το αποτέλεσμα.

Ο Λάντον συμφώνησε, με τον όρο, όμως, ότι θα έφευγαν άμeως για την Αγγλία.

Αυτό θα μās τo πη ο Τένγκ—Φά, απάντησε ο Μπένσον. Μόνον αυτός μπορεί να μās βγάλει σώους από τον τρομερό λαβύρινθο της Κίνας.

Την ερώτησή αυτή έκαμιν στον Κινέζο άρχηγό, όταν γύρισε μαζί με τον Βίντε, τον Κίντο και τη Μαόθα Ρήντ.

—Θα σας απαντήσω άστερα από δέκα πέντε ήμερες, απάντησε ο Τένγκ—Φά. Η εξαπατήσις μoάς τώρα άρχισε και, μέχρις ότου συμπληρωθεί, πρέπει να είμαστε προσεχτικοί. Το χτύπημα θα είναι τόσο κεραυνόβoλό, ώστε έχω κάθε λόγο να πιστεύω ότι ή όργάνωσις των ανιπαλών μας θα εξασθερωθεί τελείως. Αυτόο φεύγω για τη Σαγκάη, όπου θάρθετε να με βοηθήτε μoάς σάς ειδοποιήσω.

Τους εξήγησε κατόπιν ότι ή

Φού—Μάνγκ—Πιού δεν ήταν ένα άρισμένο πρόσωπο, αλλά μια ιδέα.

—Το σατανικό αυτό σχέδιο, το συνέλαβαν μερικοί μανδρινόι, κατά το τέλος του περασμένου αιώνα, τους είπε. Σκέφτηκαν, δηλαδή, να δημιουργήσουν ένα μόνιμο και σταθερό έθνος της λευκής φυλής και του έδωκαν το όνομα του Φού—Μάνγκ—Πιού. Έκτεινι που ένεσάρωναν διαδοχικά αυτό το πρόσωπο, πέθαναν, αλλά ή ιδέα παρέμεινε. Οι Κινέζοι υπέφεραν πολλά από τους λευκούς και ή ιδέα της αντίεξουσις εύρισε πρόθυμους άπαθούς. Θα προσχωρούσα κι' εγώ σ' αυτήν, αν την πίστευα. Αλλά ή ιδέα αυτή είναι στείρα. Τίποτα δε μπορεί να γίνει με τη βία και το έγκλημα. Η κυριαρχία της λευκής φυλής θα εξαφανιστεί μια μέρα, σύμφωνα με άρισμένους φυσικούς νόμους, που κανένας δε μπορεί να τους μεταβάλει. Ας θα την διαδεχθεί άλλη φυλή ή άν οι διάφορες φυλές θα βρουν έναν τρόπο άμοιβαίας συνεννόησης και συνεργασίας, αυτό είναι άλλο ζήτημα. Έμεις που άνηκαμε στην κίνηση της νέας Κίνας, αντιμετώπιζουμε αυτό το πρόβλημα και σάν Κινέζοι και σάν άνθρωποι. Σάν Κινέζοι θέλουμε να απαλλάξουμε την πατριδα μας από τους δυνατότες της λευκής. Γιαπωνέζους, καθώς και από μερικούς συμπατριώτες μας που ζουν με τα μάτια γυρισμένα προς το παρελθόν, και να την φέρουμε στο δρόμο της προόδου. Σάν άνθρωποι, αποδέχομε στη συνεργασία με άλλους τους άλλους... Μαζονά, πολύ μαζονά, στο βάθος του χρόνου, βρίσκεται ίσως κάποιο ιδανικό, που συγκεντρώνει τις έλπίδες και τους πόθους μας. Το ιδανικό αυτό είναι ο άνθρωπος του πλανήτη μας, που δεν θα άνηκη ούτε στη λευκή, ούτε στην άσπρη, ούτε στη μαύρη φυλή, που θα έχη άπαλλαγή από την εθνική του συνείδηση, για ν' άποκτήσει μια άλλη, πανανθρώπινη, που θα κλείνη μέσα της την ψυχή και το πνεύμα της Γης, σάν κοινή πατριδας όλων μας... Αλλά αυτό το ιδανικό βρίσκεται πολύ μαζονά κι' ίσως θα χρoαστούν αιώνες για να πραγματοποιηθεί.

Ενώ έλεγε αυτά, το βλέμμα του είχε πάρει μια περίεργη λάμψη και το πρόσωπό του φαινόταν σαν εξαγνισμένο. Θάλεγε, πως είχε ξεσηκωθεί πάνω από τους ανθρώπους και τα πράγματα που τον περιτοίχιζαν, πάνω από τις πρόσκαιρες συγκρούσεις, πάνω από το χρόνο. Ο άρχος κι' άδυσωπτος πολέμιός της, που ή καρδιά του δε λυγίσε και το χέρι του δεν λαθεύονταν ποτέ, είχε γίνει τώρα ένας ιδεολόγος, ένας δραματιστής.

—Σας εξήγησα την πίστη μου, συνέχισε μ' ένα χαμόγελο. Και σας χρoαστούσα αυτή την εξήγησή. Δεν είμαι σύμμαχός σας. Συγγενικό μoάς σας για να έ-ξελείνη από την πατριδα μου μια όργάνωσις που δεν είναι σε θέση να χάμη τίποτα άλλο, εκτός από το έγκλημα, και που ή άμαρτία της οδηγεί σε μια άναπόφευκτη καταστροφή. Οι Κινέζοι δεν θα κυριαρχήσουν στον κόσμο γιατί θα εξαφανισουν μερικές εκατοντάδες ή και χιλιάδες λευκών ανιπαλών τους και θα έ-πιταχύνουν μ' αυτό τον τρόπο το ρυθμό της παρακμής της λευκής φυλής. Τότε μόνο θα έπιβληθούν, όταν θα μoσρέσουν να συναγωνισθούν εκείνους που ή «Κίτρινη Σφίγγα» θέλει να εξοντώσει με το πιστόλι, το μαχαίρι ή το δηλητήριο. Έμεις που πιστεύουμε στη νέα Κίνα, βλέπουμε μoσριά μας ένα μέλλον φωτεινό. Οι άντιπαλοί μας εκπροσωπούν το παρελθόν, με τις καζιές, τα πάθη και

Το δέρμα χρειάζεται φυσική περιποίηση (όχι δαπανηρή)

Η Nivea έχει εφευρεθεί από δερματολόγους που ξέρουν καλά, πως πρέπει να γίνεται ή περιποίηση του δέρματος: δηλαδή, με ουσίες φυσικές και συγγενείς προς το δέρμα. Αυτές ακριβώς περιέχει ή Nivea! Έτσι, επί δεκαετηρίδες τώρα, ή Nivea είναι ή πιο φυσική περιποίηση του δέρματος. Πεισθήτε μόνη σας: δεν θά βρήτε τίποτε καλύτερο από την Nivea.

Nivea-καθαρό, φρέσκο, υγιές δέρμα

τά έγκλημάτα του. Είναι οι κακοί όνειροπόλοι, που μόνον συμφέρει να χρησιμοποιήσουν στην Κίνα και στον κόσμο.

»Είδατε ως σήμερα δύο Φού—Μάνγκ—Πιού, που πέθαναν μoσριά στα μάτια σας. Αλλά υπάσχετε να βρω στη Σαγκάη. Οι άνθρωποι αυτοί είχαν εναποθέσει μια όλη μορφή εμφάνισης, το χέρι με ούλη στο κοστούμι, τη μάσκα με την έζο ντύση. Έτσι βολεύονταν πάντα και πονθιβά κι' όταν πέθαιναν έδιναν την εντύπωση πως

ανασταίνονταν... Αλλά το τέλος τους έγγιζε. Είμαι υποχρεωμένος να χρησιμοποιήσω άπέναντί τους τα μέσα που τους ήσαν ως σήμερα προσφιλή.

Και συνόδευσέ τα λόγια του με μια χαρακτηριστική χειρονομία.

—Στο μεταξύ, πρόσθεσε, ο μικρός Λάγγκ θα έχη τελειώσει με τους άλλους. Έτσι, σε λίγο, όλοι οι δρόμοι θα είναι ελεύθεροι... Απομένουν οι Γιαπωνέζοι. Αλλά αυτούς θα τους καταδιώξουμε άπέναντί και θα τους αναγκάσουμε να υποχωρήσουν. Μπορείτε, λοιπόν, να θεωρήσετε το έργο

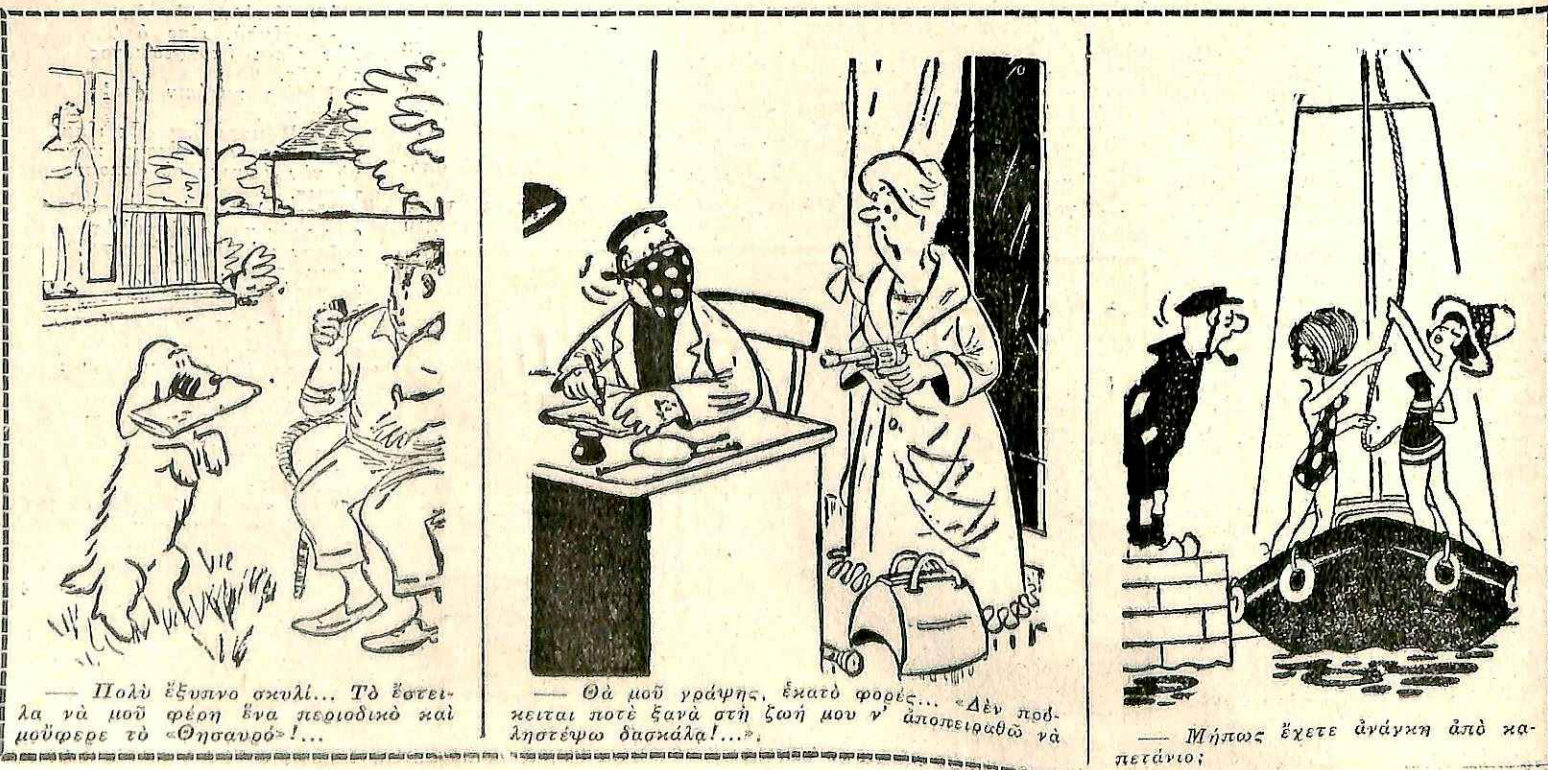
σας σαν τελειωμένο.

Ο Μπένσον του έκαμε γνωστή την άποψή που είχαν πάρει να μη δοκιμάσουν άμεσα το αντίδοτο, αλλά να περιμένουν το γνωστό τους στην Αγγλία.

—Κι' εγώ νομίζω πως αυτό είναι προτιμότερο, απάντησε ο Τένγκ—Φά.

—Απέμενε, όμως, ένα άλλο ζήτημα, για το οποίο μίλησε στους φίλους του ο Βίντε. Αυτό σχετιζόταν με την Μαόθα Ρήντ, ή καλύτερα με την Σόνια Σεγκο-κώ.

Τί θα την έκαναν;

—Πολύ έξυπνο σκυλί... Τό έσκει-
λα να μoυ φέρη ένα περιοδικό και
μoυφere το «Θραυρό»!...

—Θα μoυ γράφης, έκαστο φορές... «Δεν πο-
νείται ποτέ ξανά στη ζωή μου ν' άποπειραθώ να
ληστεύω διακάλα!»...

—Μήπως έχετε άνάγκη από κα-
πετάνιο;

«Αν την Επαίριον μαζί τους στην Άγγλια, θάπρεπε να την παραδώσουν στην αστυνομία, και τα εγκλήματα με τα οποία βαρύνονταν ήταν τόσο τρομερά, που κανένα άγγλικό δικαστήριο δεν θα μπορούσε να την αθωώσει».

— Η γυναίκα αυτή είναι τελείως άνευθνη για τα εγκλήματα που εξετέλεσε μόνη της ή στα όποια συνεργάστηκε, είπε ο Μπένσον. «Αλλά ποιος Άγγλος δικαστής θα μās πιστέψει; Θα ήταν τρομερό να την πάρουμε μαζί μας, για να την παραδώσουμε στο δήμιο. Από τ' άλλο μέρος, δε μπορούμε να την αφήσουμε εδώ».

— Αν δοκιμάσαμε σ' αυτήν το αντίδοτο του δόκτορος Μπένσον; είπε ξαφνικά ο Λάντον.

— Ο Τένγκ—Φά πρόσεξε πως ο Βίντεο έχασε άμεσως το χρώμα του.

Με τη μεγάλη πείρα του και τη σίγουρη διάθεσή του, καταλάβαινε το δράμα του Άγγλου αστυνομικού. Ήταν ολοφάνερο ότι η γυναίκα που κρυβόταν κάτω από το όνομα της Μάρθας Ρήντ, προκαλούσε το ενδιαφέρον του. Την αγαπούσε. Κι' αυτή επίσης αγαπούσε το Βίντεο. Το αίσθημα αυτό είχε ριζώσει, ξαφνικά, μέσα στην ψυχή της και δεν είχε συντελέσει λίγο στη μεταμόρφωσή της. Άλλ' άρα γε θα τον αγαπούσε και η Σόνια Σεγκολάφ, όταν θα ξαναβρίσκει ολοκληρωτικά την παλιά προσωπικότητά της; «Αν η Σόνια ξαναγινόταν εκείνη που ήταν πριν, θα έχουσε όλη τη ζωή που είχε περάσει κοντά στον Φού—Μάνγκ—Γιού. Κι' ήταν πολύ πιθανόν ότι θα έχουσε επίσης και όλες τις πρόσφατες περιπέτειες. Συνεπώς και τον Βίντεο».

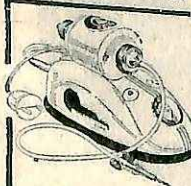
«Η σκέψη αυτή τράμασε τον Άγγλο αστυνομικό, περισσότερο κι' από τους κινδύνους που θα διέτρεχε η νέα ξαναγυρίζοντας στην Άγγλια».

— Για το ζήτημα της Μάρθας Ρήντ θα άπαυση ο κύριος Βίντεο, είπε ο Τένγκ—Φά.

Κι' όλοι καταλάβαιν το νόημα που είχαν τα λόγια του. Ήσαν μερικές στιγμές σιωπής. «Όλοι περιμέναν ν' άκουσουν την απόφαση που θα έπαιρνε ο Βίντεο».

— Ο Άγγλος αστυνομικός άνοιξε, τέλος, το στόμα του.

ΜΗΧΑΝΑΙ ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΟΣ ΚΑΛΩΣΗΝ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΤΥΠΩΝ

ΚΟΛΙΜΠΡΙ ΠΕΡΟΕΤΤΑ ΣΤΕΛΛΑ ΡΟΥΓΙΑΛ ΠΡΟΤΑΡΙ ΔΕΣΜΟ-ΒΙΤΟΣ

«Όλοι με βελόνια ΟΥΝΙΒΕΡΣΟ και με αυτόματον συσκευήν των τραβηγμάτων» «ΠΡΟΝΤΕΛ»

«Ομοίως: Πλεκτομηχαναί αυτόματοι διπλακί όλων των υφασμάτων δια την οικοτεχνίαν—την διοτεχνίαν και την διομηχανίαν από Νούμερο 5-14

ΧΑΜΗΛΑΙ ΤΙΜΑΙ — ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΑΝΡΟΜΗΣ ΤΡΙΕΤΗΣ ΕΓΓΥΗΣΙΣ — ΔΟΡΕΑΝ ΕΚΜΑΘΗΣΙΣ

ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ ΑΘΗΝΑΙ: Θεριοκλέους 4 (Στοδ) ΚΑΡΑΜΙΚΑΣ — ΧΑΤΖΗΚΡΗΤΟΥΡΟΣ ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: Π. Μελά 12

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 1037

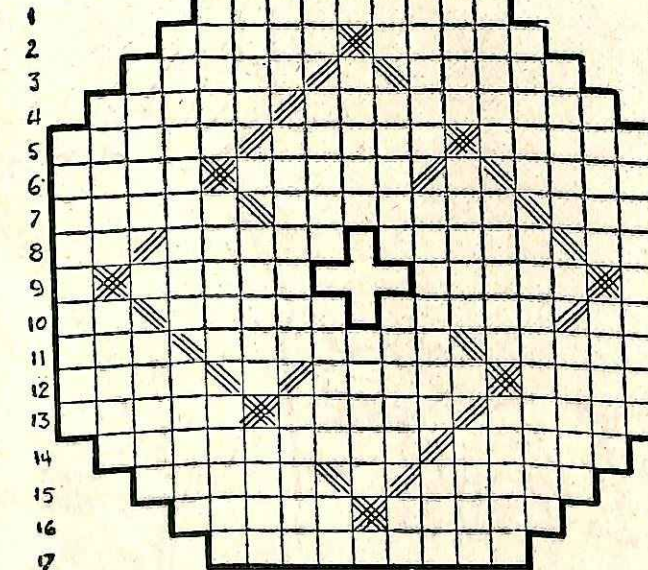
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- Οι μετακινήσεις είναι γι' αυτόν προβληματικές.
- Διάσημος μουσουργός. — Έργα της θάλασσας.
- Βρίσκεται στη θέσι του. — Ένδυμα, που δεν έπηρεάζεται από τη μόδα.
- Το καλοκαίρι μας δροσίζει, τον χειμώνα μας ζεσταίνει. — Όμορφος, συμμετρικός.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- Άπομυξά άλλον, για να τον προβληματίσει.
- Χρήμα. — Το χρυσάφι τον έβαλε σε πολύ δύσκολη θέση.
- Είναι συνήθως χρηματικό. — Αθλητικός στρατηγός, που διεκρίθη κατά την Πελοποννησιακή πόλεμο.
- Κατοχόνιος. — Όνομα Γαλλίδος σάτρου, που δεν έπαιξε τελικά στο «Ζορμπά».

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

- Ανατολικός τίτλος. — Έξοχρονισμός μαζί με την όα. — Βοήθησε τον Χριστό να μεταφέρει το σταυρό του.
- Διπλάσιαζόμενο δηλώνει βιασύνη. — Γόης της αρχαιότητας. — Ηρώς του Ίψεν.
- Μιά σταγόνα. — Περιήμη μεσαιωνική πόλις της Πελοποννήσου. — Προσωπική αντίληψη (β. προσ.).
- Προτρέπει. — Εύρη και χαμηλό κύπελλο των αρχαίων, με δύο λαβές. Φρούτο δακτύλου για αγωγή. — Α-ριμμός με γραμμάτια.
- Χοντρό έβλο, χρησιμοποιούμενο για στήριγμα. — Ταροχή.
- Μιά αναστρομένη νάπα. — Εδωσε πολύ μορφωμένος. — Έδωσε το όνομα του σ' ένα πολιτισμό. — Συνοδεύει το ελφινικό κώ γέλιο.
- Νευρική σύσπασις μύος του προσώπου. — Βάζει σε κίνηση την όγεια. — Σημείον του δριζόντος.
- Λαρίς εδάφους. — Ρήμα, που άσπασχολεί τις γυναίκες, στίς ελεύθερες ώρες τους. — Δεν λείπει από καμμία έκκλησις.
- Εύλο με κανονικό σχήμα. — Παραγγέλλει πολυεργαία ή και λαχανικά (εδώ στην καθάρουσα και στον πληθυντικό). — Απάτη.
- Το άποτελούν άνθρωποι του ίδιου επαγγέλματος. — Ό-γκωδες βιβλίο.
- Του άφειλομε ύπακοήν (αίτ.). — Άνωμαλή καταστάσι του οργανισμού.
- Συνοδεύεται πάντοτε υπό ύ-γρασία. — Καταπαύει τη δίψα.
- Μικρός στην ηλικία.
- Νησάκι, στο όποιο παραθερίζουν πολλοί Αθηναίοι, φρούτο, που τρώγεται φρέσκο και ξερό. — Νησί του Αιγαίου (αίτ.).
- Δέν βρίσκεται στη θέσι του. — Εξοφική άνωμαλία. — Χρονικό έπίρημα.
- Πάνω στο σκάκι. — Ποταμός, που κατ'ά εὐφορώτατη τη Μεσογία. — Τά φέρνουν μαζί τους πολλοί ξένοι τουρίστες.
- Υποθετικόν. — Ντελάλης. — Κοιτάγματα στον τοίχο, που προσορίζονται για την τοποθέτησι άγώνματος. — Σύνδεσμος.
- Μέρος του σώματος μας. — Ένας από τους ιδρυτές της Ρώμης.
- Αρχικά ύπουργείου. — Μας ρίχνει στο κρεβάτι. — Λέγεται και περιτάν. — Τα δύο άκρα της Πράγας.
- Προϊόν του γάλακτος. — Σε μία ευρωπαϊκή γλώσσα (έπιρρημα). — Το πρώτον ήμισυ άθλητικού όρου.
- Χρονικός σύνδεσμος. — Συνοδεύει την εύτυχία (αίτ.). — Προσδιορίζει μέγεθος.
- Κοσμηματά (άρχ.). — Σο-σίστης φαρμάκου.
- Τολμηρό άνέκδοτο. — Περιπνέεται άρρωστο.
- Διοικητικό διαμέρισμα. — Ά-δειάζει τις αίθουσες των κινηματογράφων.
- Πολλά πράγματα, τα μέν επί των δέ. — Συνοδεύει πολλές διασκεδάσεις.
- Κάνει ένα ταξίδι έφιαλτικό.

Δ.

Η λύσις του ύπ' άριθ. 1036 στη σελίδα 82

— «Ας δοκιμάσουμε το αντίδοτο του δόκτορος Μπένσον στη Μάρθα Ρήντ, είπε. Άλλά, φυσικά, δεν πρέπει να καταλάβει τίποτα».

Ήταν φανερό ότι είχε καταβάλει μεγάλο κόπο για να πάρη αυτή την άποφαι. Το πρόσωπό του ήταν κατακλιμένο και τα χείλη του έτρεμαν.

Την άλλη μέρα, ο Τένγκ—Φά έφυγε για τη Σαγκάη, με τη συννησμένη μεταμφοή του. Είχε ξαναβρίνει τ' αιοίστις μοναχός, που πήγαινε να εκπληρώσει μία καινούργια άποστολή. Άλλ' αυτή τη φορά ήταν βέβαιος για την τελική νίκη.

Το Βουτάι είχε άπομείνει και πάλι κάτω από την έξουσία του Κίντο και του «Όρους της Ά-ρετής».

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ένα μήνα έπειτα από τα γεγονότα που άφηγηθήκαμε, μία μικρή συντροφιά από Εὐρωπαϊκούς επιδιβαζόταν στο άτυπώλο «Σα-ουθαίμπτον» που έφνεγε για την Άγγλια. Οι άποσκένες τους ήταν ελάχιστες. Είχαν μαζί τους, όμως, ένα μακρόστενο κιβώτιο, που ο ένας απ' αυτούς έζητησε να το πάρη στην καμπίνα του.

Τη συντροφιά αυτή την άποτελούσαν ο Βίντεο, ο Μπένσον και ο Λάντον. Μέσα στο μακρόστενο κιβώτιο που είχαν μαζί τους, κοιμόταν η Ντόλλυ.

Μαζί τους ταξίδευε και η Μάρθα Ρήντ.

Τα πράγματα είχαν εξελιχθή ευνόικα. Στο τέλος της δεύτερης εβδομάδας, ο Τένγκ—Φά τους έδοσάις ότι μπορούσαν να πάνε χωρίς φόβο στη Σαγκάη. Τα κυριότερα στελέχη της «Κίτινγκς Σάφινγκς» είχαν εξολοθρευθή και οι Γαπωνέζοι, κνηνημένοι από τους άντάτες, είχαν υποχωρήσει σ' όλη τη γραμμή.

Το πείραμα πάνω στη Μάρθα Ρήντ είχε όσους εκπληκτικά άποτελέσματα. Η νέα δέν θυμάνει τίποτα από το παρελθόν. κι' είχε ξαναβρή όλοτετα την προσωπικότητά της Σόνιας Σεγκολάφ. Για να της εξηγήσουν την παρουσία της στην Κίνα, της είχαν πει ότι είχε πάει εκεί άναζητώντας τα ίχνη του άδελφού της, που, όμως, δεν είχε κατορθώσει να τα άνακαλύψη.

Άλλ' η μεταμόρφωσις αυτή είχε ένα δυσάρεστο άποτέλεσμα. Η νέα δείχνονταν τώρα όλοτετα ά-διάρρηξη από τον Βίντεο. Ήταν σάν ο άνθρωπος αυτός να μην είχε ποτέ καμμία άνάμει στη ζωή της.

ΤΕΧΝΗΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

(σε κούτα Άεροζόλ) προϊόν των μεγάλων Άμερικανικών Έργουστασιών

CHASE (U.S.A.)

Διπλάσια σε ποσότητα, άσπυκριτα σε ποιότητα, χαμηλή τιμή. ΠΡΟΣΟΧΗ! Κυκλοφορούν άπομιμήσεις με ελάχιστον περιεχόμενο. Ζητείτε έπίμωτος τα κούτα που έχουν σήμα τον ΑΓΙΟ ΒΑΣΙΛΗ ή ΤΗ ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΟ ΕΛΑΤΟ. ΠΛΗΡΗΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ — ΛΙΑΝΙΚΗ. Άντι-πος — Εισαγωγέας Β. ΛΙΑΤΣΗΣ, Άριστέιδου 5 — τηλ. 236.074

Ο Άγγλος άστυνομικός, όστόσο, δεν έπαινε να την κυτάξει με μάτια πλημμυρισμένα από άγάπη και στοργή. Είχε πάρει τώρα την άποφαι να μην της κάνει ποτέ λόγο για το παρελθόν. Θα εξαφνίσει το φάκελλό της από τη Σκωτλαντ Γκάρντ, σε τρόπο που να μην μπορεί να την ένοχλήσει κανείς. Το μυστικό του το ήξεραν μόνον ο Λάντον κι' ο Μπένσον. Άλλ' αυτοί δεν θα το πρόδιδαν. Όσο για τους προϊσταμένους του, έθουσιασμένοι για τα άποτελέσματα των ένεργειών του, δεν θα του έζητούσαν περισσότερες εξηγήσεις.

Στο Λονδίνο, ο δόκτωρ Μπένσον, έθθαρονημένος από την πρώτη έπιτυχία του, δοκίμασε το αντίδοτο του πάνω στη Ντόλλυ. Και τη φορά αυτή τα άποτελέσματα ήταν το ίδιο εκπληκτικά όσο και την πρώτη. Η νέα συνήλθε, σάν να ξυπνούσε από λήθαργο, χωρίς να θυμάται τίποτα από την πρόσφατη περιπέτειά της. Της είπαν ότι, όλο τον καιρό που έμεσολάβησε, ήταν άρρωστος, και δεν δυσκολεύτηκε να το πιστέψει. Οι γάμοι της με τον Λάντον θα γίνονταν σε λίγο κι' η χαρά που πλημμυρίζει το στήθος της έδιωχνε κάθε άλλη σκέψη από το μυαλό της.

Το αντίδοτο του δόκτορος Μπένσον έξυπνησε επίσης τον βαρδώνο Κίνγκστον από το λήθαργό του. Τα πρώτα του λόγια, όταν συνήλθε, ήταν να πη στον Λάντον, που στεκόταν πλάι του.

— Είχα όκιο να καταρρεύω σε σάς. Άλλά δεν περιμένα ποτέ ότι θα με ξαναφέρνατε στη ζωή, όπως ήμουν και πριν.

— Πρέπει να ευχαριστήσετε τον δόκτωρ Μπένσον, άπάντησε ο Λάντον. Αυτός άνακάμψε το αντίδοτο που σάς ξανάφερε στη ζωή.

— Δεν θα γίνω, λοιπόν, κακοήργος; ρώτησε ο Κίνγκστον.

— Όχι, άπάντησε ο Λάντον. Άλλά θα πρέπει να ξεχάσετε μερικές κακές συνήθειές σας, που λίγο έλειψε να σάς στοιχίσουν πολύ ακριβά.

— Έννοείτε τα χαρτιά; είπε ο Κίνγκστον. Δεν θα ξαναπαίξω ποτέ πιά. Σας το όρκίζομαι!

— Πρέπει τώρα να σάς έπι-στροφώ τα χρήματα που μου ά-φίχαστε με τη διωθήσι σας, συνέ-χισε ο Λάντον. Τα χρήματα αυτά είναι άνεταφα και σάς άνήκουν... — Όχι, διαμαρτυρήθηκε ο Κίνγκστον. Τα χρήματα αυτά ά-νέκουν στους κακοποιούς, που με ξεβίασαν για να δεχτώ αυτή την άτιμη συμφωνία.

— Οι κακοποιοί δεν υπάρχουν πιά, τον διεβεβαίωσε ο Λάντον. Τα χρήματα αυτά, λοιπόν, σάς άνήκουν. Είναι μία άποζημίωσι που σάς χρωστούσαν... Ο δόκτωρ Μπένσον κι' εγώ, όμως, θα σάς παρακαλέσουμε να μās έχωρήσετε ένα μικρό ποσόν... Θα είναι πολύ, αν σάς έζητήσουμε το ένα δέκατο!

— Κατήσθε όσα θέλετε. — Δεκά χιλιάδες λίρες είναι άρετές... Άλλά με τον όοο ότι δεν θα έζησετε ποτέ να μάθετε σε τι θα διατεθή αυτό το ποσόν. — Σας δίνω το λόγο μου.

— Και τώρα προσπαθήστε με τα ύπάλωπα να ξανατιάξετε τη ζωή σας.

Έπρόκειτο για μία μικρή συννομία άνάμεσα στο Λάντον, τον Μπένσον και τον Βίντεο. Τα χρήματα αυτά κατετέθησαν σε μία τράπεζα έπ' όνομάτι της Σόνιας Σεγκολάφ.

ΤΕΛΟΣ

Ο χορευτής και χορογράφος, Γιάννης Φλερύ, όπως εμφανίζεται σε μία νέα έντυπωσιακή δημιουργία του στην έπιθεώρησι «20 θέατρα μαζί», του «Άκροπόλ».

ΔΥΟ ΝΕΕΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΙΣ

«20 ΘΕΑΤΡΑ ΜΑΖΙ» — «ΜΠΟΣΑ ΝΟΒΑ»

Δύο νέες έπιθεωρήσεις, με πιάντικη σάτιρα και μεγάλη έπικαιρότητα, οι «20 θέατρα μαζί» και «Μπόσα Νόβα», συγκεντρώνουν πολλή κόρη.

«ΑΚΡΟΠΟΛ»

«20 ΘΕΑΤΡΑ ΜΑΖΙ»

Έπιθεώρησις

(Άσματοποούλου — Σπυροπούλου — Παπαδοπούλου)

ΕΝΑ έπικαιρο έργο, άληθινά τρουβιάι, είναι η έπιθεώρησις του θεάτρου «Άκροπόλ», που σатиρίζει, έπιτυχημένα, τα έργα, που παίζονται σε όλα τα άλλα άθηναϊκά θέατρα.

Όραϊκότα νομικά της τά: «Υπουργείον Έρώτος», με τη γεμάτη δροσιά Νινί Τζάουτ, που έξελλίσσεται σε λαμπρό άστέρη της μουσικής σκηνής, και τον Μεθυσάκη, το «Άξιον όστι», μία έπιτυχημένη σάτιρα που γνωστό τραγουδιό του Θεοδωράκη, από τον άπαιστικό Γιάννη Γκιωνάκη, τα «16 χρόνια μου στο λαϊκό τραγούδι», μία σπαρταριστή σάτιρα της Σοφίας Βέμπο, με την έκρηκτική Σπεράντζα Βρανά, και ιδιαίτερα το «Κορίτσι με ά-ξιώσεις», μία προσωπική δημιουργία της Ρένας Βλαχοπούλου, που κρατά πάντα τα σκήπτρα στο μουσικό θέατρο, με τη φινέτσα και την έντονη προσωπικότητά της.

Ο Φλερύ, πρωτότοπος πάντα στις χορευτικές έμπνευσεις, βρίσκει την εύκαιρία να έπιδείξη το ύποκριτικό του ταλέντο σε μία νέα του δημιουργία, έμπνευσμένη από τις φυλτικές έμπνευσεις, δι-πλά στην αιδερία καρτεναίο του Λίντα Άλμα. Η Μπελνίνα, με το τόσο δυνατό ταμπραμένο της, λαοφάει με ίδιαίτερη έπιτυχία, μία νέα έντυπωσιακή μελωδία του συνθέτου Λ. Μαρκέα, με τον τί-ανέξαντλητος Χρήστος Εὐθυμίου γέλιο, με άλλεπάλληλες έμφανίσεις του σε σπαρταριστά σκέτα. Τέλος, η νέα σκηνωγράφος Βαρουσιάνη, στην εύκαιρία να πα- «Άκροπόλ», μερικά νέα έντυπω-

σιακά δείγματα της τόσο δημιουργικής εργασίας της.

ΘΕΑΤΡΟΝ «ΒΕΜΠΟ»

«ΜΠΟΣΑ ΝΟΒΑ»

Έπιθεώρησις

(Τραϊφόρου — Οιαβίου — Έ-λευθερίου)

Η «ΜΠΟΣΑ ΝΟΒΑ» σатиρίζει με ένα πικάντικο τρόπο την έλληνική και ξένη έπικαιρότητα. Από τις άραιότερες σκηνές της, η «Σιγίγαννα περιωπής» μία προσωπική δημιουργία της ύπεροχης Ρένας Ντόρ, και το «Άλλο αυτό» του Άλέκου Λειβαδίτη.

Για πρώτη φορά, οι άδελφές Έρρικα και Μαργαρίτα Μπρό-γιερ, δίνουν την εύκαιρία να εκτιμηθή, παράλληλα με το τραγούδι, και το ύποκριτικό τους ταλέντο, στο δροσερό νομικά «Κίθαρά και τζουκ-μποξ».

Η Σοφία Βέμπο, σε μία έντυπωσιακή της έμφανισι, πλασισμένη από κόρο όλων των μελών του θεάτρου, συγκινεί με μία έπιλογή από τα πιο άσπλημένα ρεφραίν της τριακονταετούς καριέρας της.

Το φινάλε της πρώτης πράξεως, μία έπιτυχημένη σάτιρα των έκλογών του... 1968, στις όποιες άπο-τυχάνουν όλα τα πολιτικά κόμματα για να έπιπλεύσει τελικά ο γνωστός φιλόσοφος Κορσμουρ-τίνης, παρουσιάζει τον κ. Κα-ραμαναή υμολόγο, κωλητή των βίων των άγίων, τον κ. Άδερφο καστανό, τον κ. Καναλλόπουλο βι-δλοπώλη και τον κ. Τσάτσο έμ-πορο πολυεργαίων!

Άκόμη περισσότερο όμοια έπιτυχημένη είναι η σάτιρα της «Άμέσος Δράσεως», με πέντε συνεχόμενα σκετσάκια, που καλύπτουν όλοκληρη τη δεύτερη πράξη και χαρίζουν, με βασικό πρωταγωνιστή τον Άλέκο Λειβαδίτη, δύο δυναμικά στελέχη, τη Νέα Μόδο και τη Δέσποινα Στυλιανοπούλου, μαζί με πολλά άλλα πρόσφατα, σπαρταριστά γέλια.

Η «Μπόσα Νόβα» διανθίζεται, τέλος, με έντυπωσιακά σκηνικά του Μάριου Άγγελόπουλου και γλυκύτατες μελωδίες του συνθέ- του Ζάκ Ίσκακίδου.

Τελευταία πορίσματα της έπιστήμης για το μέγαλωμα και την συντήρησι των βλεφαριδων

Ποτέ μην αφήνετε τις βλεφαρίδες έξω από την γάτα γιατί πέφτουν και άραιώνουν. Στις πιο πολλές γυναίκες που δείχνουν τόσο άνταίσθητη είκόνα με τις κοντές και έξασθενημένες βλεφαρίδες, έχει βρούσεται η αίτια.

Έξ άλλου, το συνεχές μακι-γιάζ με τα διάφορα MASCARA φουράζει τις βλεφαρίδες.

Για το μέγαλωμα και την συντήρησιν των, κυκλοφορεί ένα μοναδικό προϊόν στον κόσμο.

Είναι η CREAM ETBLASHES (τροφή βλεφαριδων) της ΦΙΛΙΑ ΛΙΝΤ.

Ο οίκος PHILIA LINT που άσχολεται ειδικά με σειρά όλο-κληρη προϊόντων για το μακιγιάζ των ματιών, έκνυλοφόρησε την ει-δική κρέμα με τροποποιητικά συστατικά και βιταμίνη Α που σκο-πών έχει να άναζωονογή και να τρέφει τις βλεφαρίδες.

Έξ άλλου, κυκλοφορεί και το MASCARA SPIRAL PHILIA LINT σε πολυτελές άμπαλό, προ-κειμένου να γοματίσετε και να τονώσετε τις βλεφαρίδες σας. Στα συστατικά του περιέχεται το πεί-ρασμα RINIL που συντελεί στη διατήρησι και τόνωσι των βλεφα-ριδων, των φουδιών και των ιστών των βλεφάρων.

Άλλα βασικά έπιστημονικά προϊόντα της PHILIA LINT είναι οι σκιές ματιών, τα μολύβια φουδιών, το άυλίνερο κλπ.

Είναι μία πλήρης σειρά πολυ-τελών προϊόντων σε ποσότη τιμή.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΗΣ G. PANTOS

(Έξ Αιγύπτου) ΜΥΣΤΗΣ ΤΟΥ ΜΥ-ΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ. Έκα-νότης ΘΛΑΠΘΕΙΑ ΕΝ ΕΓΡΗ-ΓΟΡ ΣΕΙ. Μαντεύει και καθοδηγεί έ-π' αίσθηματικών προβλημάτων (άμφι-βολας κλπ.) Και βοηθά δια ΜΕΤΑ-ΒΙΒΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΣΚΕΥΕΩΝ ΣΑΣ εις έτερα άτομα. Δέχεται 2-8 μ.ε. καθ' έκάστην πλην Κυριακή και 9-12 π.μ. μόνον Τρίτην — Πέ-μπτην — Σάββατον. ΘΛΑΜΑΧΟΥ 17, Άμφοδία. Λεωφορείον Νέας Σμύρνης — Πανιωνίου. Στάσις τέ-ρας Πανιωνίου, τηλ. 969.360. Δι' ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ γράφεται: G. PANTOS, Τ. Θ. 1109. Όμόνοια, Αθήνα. Άποστείλατε δια ταχυδρο-μικά τέλη γραμμάτισμόν 5 δρχ., δια να λάβετε ειδικόν έρωτηματο-λόγιον.

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ «Α Τ Η Ν Σ»

Διεθνής Πρακτορείον Πανρασού 2, Πλάτα Κλαυθμόνος 7ος όροφος, γραφεία 7-8. Τηλ.: 227-709. Έμ-πιστευτικά Έρευνα. Άναζητήσεις — Πληροφορίες έπί ιδιωτικών ύποθέσεων εν Έλλάδι και έξωτεροκ. Ειδικευμένοι προσωπικόν. Διευθύνει τέως άστυνομικοί Γενική Ασφαλείας με πολυετή πείρα.

Η ΠΑΡΕΛΑΣΙ

Μία ωραία σκηνή από το φίλο Σαούλ και Δαβίδ.

Το Κουνιέντο—'Ολύμπια' του μαέστρου Γιάννη Βέλλα, που συνεχίζει με μεγάλη επιτυχία τις εμφανίσεις του στην 'Αμερική', όπως παρουσιάζεται τελευταίως στην Τηλεόραση.

Θεατρικά παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Η θρυλική «Χαρτοπαίχτρα» που κατέρριψε όλα τα ρεκόρ του θεάτρου, στην 'Ελλάδα παίζεται για δυο τελευταίες εβδομάδες. Μετά τις γιορτές θα παραχωρήσει τη θέσι της στη γαλλική κωμωδία «Ανδροειδής» που ετοιμάζει ο θίασος της κ. Κατερίνας. Για πρώτη φορά στον Πειραιά παίζεται ένα έργο κλασικού ρεπερτορίου από τον θίασο πρόξας Διαμαντί-πουλου—'Αλκαίου, το «Μία γυναίκα χωρίς σημασία», του 'Όσκαρ Ουάιλντ. Το έργο πρωτοπαίχθηκε από την αλβανική Μαρίκα Κοτοπούλη, στο θέατρό της, πριν 25 χρόνια, αργότερα δε επανελήφθη στο θέατρο της πλατείας Συντάγματος, από τον θίασο Λαμπέτη—'Παπα—Χόρν. Ο θίασος του Ντίνο 'Ηλιοπούλου παίζει από προχθές τη γνωστή γαλλική κωμωδία «50 πάτωμα», που ανέβασε πριν πολλά χρόνια η Μαρίκα Κοτοπούλη στο θέατρό της. Από σήμερα αρχίζει τις παραστάσεις του στο νέο χειμερινό θέατρο του Παγκρατίου «Μεταλλίου» ο θίασος Τίτου Βανδ—'Αδάφης Σκούρα, με τη γνωστή επιτυχία «Ένας γνωστός» που ανέβασε πριν μερικά χρόνια με πολλή επιτυχία το «Κυκλικό θέατρο», στο Κολωνάκι. Το νέο θέατρο, που έχει όλες τις ανέσεις, περιλαμβάνει 400 θέσεις. Στο θίασο του 'Εθνικού Θεάτρου που μετέβη για 4 παραστάσεις του «Βασιλικού» στην Κύπρο έγινε θερμότητα υποδοχή στο αεροδρόμιο. Τον θίασο προσέφωρε εκ μέρους των τοπικών αρχών ο κ. Παπαχαραστούμης, απηγάπησε δε ο επί κεφαλής του θιάσου 'Αλέξης Μινωτής. Την προίμια του 'Εθνικού Θεάτρου στη Λευκωσία

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ :

Η ΡΙΤΑ ΧΑΙΗΓΟΥΩΡΘΟ δέχτηκε στην επαυλή της, στο Μπέδερλ Χίλς, μία επίσκεψη, που περιμένε εδώ και 11 χρόνια. Ο Καρίμ 'Αγά Χάν, ο γιός του 'Αλή Χάν, την επισκέφθη και της είπε, μεταξύ άλλων:

«Οτι και να σάς συμβή, μπορείτε να βασιστήτε σε μέ-

Η Σοφία Λόρεν.

να. Δεν ξενώ πώς είστε ή μητέρα της αδελφής μου Γισμίν, και πώς μου συμπεριφερθήκατε σαν στοργική μητέρα, τον καιρό που με γνωρίσατε, με κοντά παντα-

Για τη Ρίτα, η επίσκεψη αυτή ήταν κάτι, που είχε πάψει να περιμένει. Από το 1953, που χώρισε από τον 'Αλή Χάν, τα χρόνια με την οικογένεια του πρώην σουλτάνου της Κωνσταντινούπολης, που κάλεσε επί-λογόνα στο σπίτι της. Τά χείρ-ρόγραφα αυτά της τα είχε ζητήσει και τα είχε ακριβώς-πληρώσει ένα μεγάλο αμερικανικό περιοδικό. 'Επρόκειτο για μία μελέτη, με τίτλο: «Η τέχνη να κατακτάτε τους άνδρες», που δεν μπορούσε φυσικά ν' αναθεωρήσει πια κα-τάλληλο πρόσωπο.

Το κακό είναι ότι, μαζί με τα χειρόγραφα, έκλεισαν και μερικές «σέξυ» φωτογραφίες της Τζέην, που θα κοπούν στο ένδιαιφρον κείμενο.

ΠΑΡΙΣ :

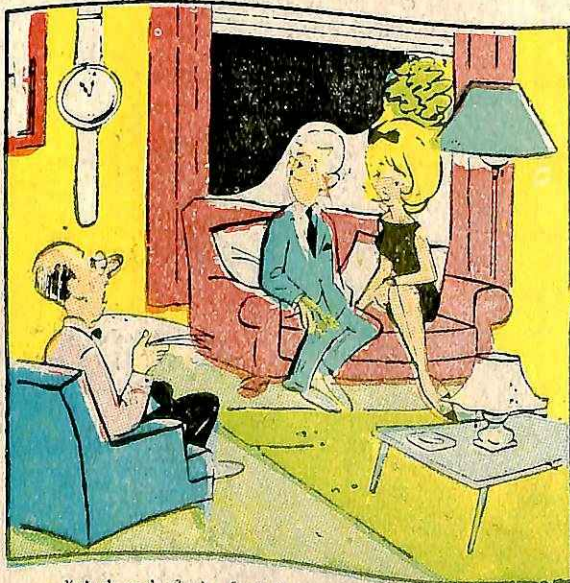
Ο ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΜΑΡΤΟΝ δεν ζήλεψε καθόλου όταν η Λίλιαν Τζέιν λ ο ρ π άποκάλυψε το όνομα του ήθοποιού, που διάλεξε για παρτενάρ της στο φιλμ «Η κουκουβάγια και το μικρό γατάκι». Και το όνομα αυτό δεν είναι τυχαίο. Πρόκειται για τον Μ ο ν τ β κ ο μ ε ρ ο Κ λ ι φ τ, που ήταν άλλοτε και ίσως να εξακολουθούσε να είναι αστέρας ήρωε-υός με τη Λίλιαν.

Κι όμως ο Ρίτσαρντ όχι μόνο δεν έδειξε δυσφορία, αλλά είπε:

—Νά μία ακόμα απόδειξη πως η Λίλιαν έχει μεγάλη καρδιά και δεν ξενώ τους φίλους της. Η Λίλιαν και ο Μόντ γύρι-σαν πολλά φιλμ μαζί από το 1950 και γεννήθηκε ανήλικη τους ένας μεγάλος έρωτας. Ο Κλιφ δόλωσε τότε πως οι αυτόν δεν υπήρχε παρά μία γυναίκα στον κόσμο: η Λίλιαν. 'Εκείνη όμως, που ήταν 18 χρόνων, ποστίμησε τον πλούσιο Νικ Χίλτον, γιό του βασιλιά των ξενοδοχείων.

Ο Μόντ δεν υπήλθε πο-τέ από την εγκατάλειψή του, από τότε που έπεσε με το σκιόκινητο που πάνω σ' ένα δέντρο. Πάτωσε, ως εκ θα-

—'Αμ' κι' εγώ υπήρξα κάποτε νέος... Γι' αυτό δέ σάς αφήνω μόνους!...

—'Αμ' κι' εγώ υπήρξα κάποτε νέος... Γι' αυτό δέ σάς αφήνω μόνους!...

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ :

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ Δαλιανίδης γύρισε τις τελευταίες σκηνές του εγχρώμου σινεμα-σκοπικού μιούζικαλ «Κορί-τσια για φιλμ», που ο «θη-σαυρός» θ' αρχίσει να δημο-σιεύει, σαν σινερομάντο, από το προσεχές τεύχος του.

Στις τελευταίες αυτές ερ-ευστικές σκηνές, που θα ερ-

Ο Βικτώρ Φρανσέν.

ναι οι πιο θεαματικές του έρ-γοι, ήταν μέρος και οι τέσσερις πρωταγωνίστριες Ζ ω η Λ ά σ κ α ρ η, Ρ έ ν η Β λ α χ ο σ κ ο υ ο υ, Χ λ ό η Λ ά σ κ ο υ ο υ και Μ ά ρ θ α Κ α ρ α γ ι ά ν ν η, με θαυμάσιες πολύχρω-μες τουαλέτες. Τις τέσσερις διασπασε βεντέτες μας πλα-στισιόν στις σκηνές αυτές 7 θραυτάτα μαθητευόμενα μανιέκν. Οι χορογραφίες των φιλμ οφείλονται όλες στον Μιχάλη Κασρινό.

Το μεγαλύτερο μέρος του φιλμ γυρίστηκε σε εξωτερικά στη Ρόδο και στην Ύδρα. Υπάρχουν επίσης και πολλές σκηνές που γυρίστη-καν πάνω σε υπερκαρένιο. Το φιλμ τελειώνει χαρομένα και όλοι βρίσκονται ξευγάρω-μένοι: η Τζέιν (Ζωή Λάσκα-ρη) με τον 'Α ν δ ρ έ α Ν τ ο υ ζ η, η Ρένα με το Γ ι ά ν ν η Β ο γ ι ά τ ζ η, η Χλόη Λιάσκου με τον Κ ω σ τ α Β ο υ τ σ ά. Μόνο η Μάρθα Καραγιάννη και ο 'Α λ έ κ ο ς Τ ζ α-

Σήμερα ο Πιέρ Ο' Τούλ είναι ένας από τους ξεπ-πιο ακριβοπληρωμένους ήθοποι-ούς του κινηματογράφου κι' όμως ή απλή, χωρίς μεγάλα έξοδα, και κάνει οικονομίες, έχει φοβάται το μέλλον. 'Εχει γυναίκα και δυο κό-ρες και γι' αυτές αγοράσε μια όμορφη βίλλα σε ένα προ-άστιο του Λονδίνου.

—Το σπίτι μου είναι, λέ-ει ο ίδιος, βρίσκεται πλάι σ' ένα νοσοκομείο και στο γρηγορότερο, 'Ετσι έχω εξα-σφαλιστή. Τιποτα δε θα μου λείψη.

Ο Πιέρ δεν έχει κανένα λόγο να φοβάται το μέλλον. Πάνο όλο που το άστρο του βρίσκεται πολύ ψηλά, εξα-κολουθεί ακόμα ν' ανεβαίνει, προσφορές και συμβόλαια πέφτουν βροχή. Είναι όμως φοδερά προληπτικός και πι-στεύει πως το πράσινο είναι το χρώμα, που του φέρνει τύχη.

Όπως οι μεγάλοι ήθοποι-οι, έτσι και ο Πιέρ είναι τώρα στα κέρδη των φιλμ, που γυρίζει. Αυτό συμβαίνει με το νέο του έργο «Λόρδος Γζέιν», το οποίο, όπως φαίνεται, θα του εξασφαλίσει άρ-κετο ποσό.

ν ε τ ά κ ο ς μένουν άτρω-τοι από τα βέλη του μικρού φτερωτού θεού.

Ύστερα από μία άτελει-ωπη σειρά διακρύβεχταν φιλμ, η Χ ρ ι σ τ ι ν α Σ ύ λ θ ε α γυρίζει τώρα μία κωμωδία. Οι θαυμαστές της, που είχαν συνηθίσει τη μόνιμα θλιμμένη μορφή της, θ' απορήσουν και θα θεωρή-σουν δύσκολο αν όχι αδύνα-στο, να παίζει κωμωδία η Χρι-στίνα με την πονεμένη φωνή και τα μελαγχολικά μάτια. Κι' όμως, στο θέατρο, τόσο το καλοκαίρι με το «Κάνε με πρωθυπουργό», όσο και τώρα με τον «Ασυλόχοστο», η Χριστίνα απέδειξε ότι μπο-ρεί θαυμάσια να υποδυθεί και κωμικούς ρόλους.

Σ' αυτό ακριβώς στηρί-χτηκε ο παραγωγός Δημ. 'Αθανασιάδης, για να της ανάθεση το βασικό γυναι-κειό ρόλο στην κωμωδία «Το ρομάντο μιάς καιροίρας», που άρχισε να γυρίζει, βάσει ενός σεναρίου του Γ. 'Ολυ-μπίου.

Στο Έγχρωμο έφετεινό φιλμ 'Α λ έ κ κ η Β ο υ ι ο υ κ λ α κ ης «Το δό-λωμα», ύστερα από την πε-ρικοπή μιάς σκηνής (το χά-ιδεμα του μπου), χαρακτη-ρίστηκε «Κατάλληλο» από τη Δευτεροβάθμιο 'Επιτροπή του 'Υπουργείου.

Μ α ρ ί α Ξ έ ν ι α, αυτό είναι το καλλιτεχνικό ψευδώνυμο, με το οποίο θα γυρίσει τον σ' όλο τον κό-σμο η γοητευτική στορ του ελληνικού κινηματογράφου η Γάλλοι κινηματογραφίστρια εύρισκαν μεγάλη ομοιότητα με τη Λίλιαν Τζέιν. Την ά-πόφαση την πήραν οι παρα-γωγοί του φιλμ «Τα σκυλιά της νύχτας», που γυρίστηκε ε-δώ με την Ξένια και τους Γάλλους ηθοποιούς Ζωρζ Ρι-νέ, Ζαν Σομπιέσκου, Κλων-Σερέδα και Ζορζ Λαρκ.

Η τεχνική επεξεργασία του φιλμ θα γίνει στο Παρί-σι, για να μπορεί να έμφο-ρηθεί το έργο από τα ειε-ρητήματα, που έχουν στη Γαλλία, τα γαλλικής παρα-γωγής φιλμ.

Γάλλοι, 'Αμερικανοί και 'Αγγλοι παραγωγοί και σκη-νοθέτες έρχονται, κάθε έδο-μάδα στην 'Αθήνα, για να

μελετήσουν επί τόπου, τις προϋποθέσεις και τις διευκο-λύνσεις, που θα μπορούσε να παράσχει η ελληνική κυβέ-ρνησι για το γύρισμα μιάς ζενης παραγωγής ή και μιάς συμπαραγωγής με 'Ελ-ληνας κινηματογραφιστές.

Οι 'Αμερικανοί παραγω-γοί του φιλμ «Αντεδίκηση», στο οποίο πρωταγωνιστεί η Ξένια, η Μ π α λ ι ν, βέκο-ψαν τη συνεργασία τους με την ελληνική εταιρία και συ-νέχισαν τώρα το γύρισμα, εις δικό τους λογαριασμό. Συγχρόνως αποφάσισαν να διαθεθούν περισσότερα χρή-ματα, για το έργο αυτό, που αναφέρεται στην κρησική αντίσταση.

Στο Παρίσι, ο σκηνοθέ-της Τάκης Κανελλόπουλος βρίσκεται σε συνεννόηση με την πρωταγωνίστρια του φιλμ, ακροσίσμα, άγχαψ μου 'Ε μ μ α ν ο υ έ λ α Ρ ι ό α, για να πρωτογωνιστήσει στη νέα του ταινία «Η έκδρομη».

Ο Γάλλος σκηνοθέτης Πιέρ Καστ, που είδε τον «Ουρανό» του Κανελλόπουλου, είπε: Είναι το καλύτερο φιλμ άπ-όσα είδα. Και έχω δικ άρ-κετά».

Ο Πιέρ Καστ παρατηρεί μόνο ότι οι παραγωγοί του έργου παραμένουν στο φιλμ με αποσκευάσματα επικαίρων από την 'Αθήνα, που φαί-νεται καθαρά ότι αποτελούν ένο σωμα.

Με απόφαση του ύπου-ρου Βιομηχανίας κ. Ζιγδή, ανεκροτήθη νέα Γνωμοδοτική 'Επιτροπή Κινηματογραφί-ας, των κ.κ. Α. 'Ιωαννίδη (γεν. γραμματέας του ύπου-ρου Βιομηχανίας), ως προ-έδρου και των Γερ. Καμπίτη (του ύπουρ. Βιομηχανίας), Δημ. Φιλιππίδου, Σ. Δολα-κούστου (του ύπουρ. Προ-έδρας), Γ. Κουρνούτου (του ύπ. Παίδειας), Παν. Φωτό-πουλου (του ύπ. Οικονομ. Κ. Φαρρα, Θ. Δαμοσκηνο, 'Η-λία Βενέζη, Μαρτίου Πλωρί-τη, Νίκου Κουνδουρού και Γρηγ. Βαφία, Εισηγητής: Νικ. 'Αρσανακίσης.

Συνεχίζεται το γύρισμα του φιλμ «Και οι 4 ήταν υπέροχοι», με βασικούς πρωταγωνιστές τους: Γιάννη Παντζά, Κάκια 'Αναλήτη, Σταύρο Παράδα, Γιάννη Γκιωνάκη και 'Ελένη 'Ανουσκή (στη φωτογρα-φία μας εξ' αριστερών προς τα δεξιά). Συμπρωτα-γωνιστούν επίσης οι Α. Μπαρκουλης, Μπέτυ Μοσχο-νά, Κλεό Σκουλούδη, Άννα Καλουτά, 'Ελένη Προ-κούριου και Βασ. Αδωνίτης. Το φιλμ σκηνοθετεί ο Βαγγέλης Σειληνός.

μελετήσουν επί τόπου, τις προϋποθέσεις και τις διευκο-λύνσεις, που θα μπορούσε να παράσχει η ελληνική κυβέ-ρνησι για το γύρισμα μιάς ζενης παραγωγής ή και μιάς συμπαραγωγής με 'Ελ-ληνας κινηματογραφιστές.

Οι 'Αμερικανοί παραγω-γοί του φιλμ «Αντεδίκηση», στο οποίο πρωταγωνιστεί η Ξένια, η Μ π α λ ι ν, βέκο-ψαν τη συνεργασία τους με την ελληνική εταιρία και συ-νέχισαν τώρα το γύρισμα, εις δικό τους λογαριασμό. Συγχρόνως αποφάσισαν να διαθεθούν περισσότερα χρή-ματα, για το έργο αυτό, που αναφέρεται στην κρησική αντίσταση.

Στο Παρίσι, ο σκηνοθέ-της Τάκης Κανελλόπουλος βρίσκεται σε συνεννόηση με την πρωταγωνίστρια του φιλμ, ακροσίσμα, άγχαψ μου 'Ε μ μ α ν ο υ έ λ α Ρ ι ό α, για να πρωτογωνιστήσει στη νέα του ταινία «Η έκδρομη».

Ο Γάλλος σκηνοθέτης Πιέρ Καστ, που είδε τον «Ουρανό» του Κανελλόπουλου, είπε: Είναι το καλύτερο φιλμ άπ-όσα είδα. Και έχω δικ άρ-κετά».

Ο Πιέρ Καστ παρατηρεί μόνο ότι οι παραγωγοί του έργου παραμένουν στο φιλμ με αποσκευάσματα επικαίρων από την 'Αθήνα, που φαί-νεται καθαρά ότι αποτελούν ένο σωμα.

Με απόφαση του ύπου-ρου Βιομηχανίας κ. Ζιγδή, ανεκροτήθη νέα Γνωμοδοτική 'Επιτροπή Κινηματογραφί-ας, των κ.κ. Α. 'Ιωαννίδη (γεν. γραμματέας του ύπου-ρου Βιομηχανίας), ως προ-έδρου και των Γερ. Καμπίτη (του ύπουρ. Βιομηχανίας), Δημ. Φιλιππίδου, Σ. Δολα-κούστου (του ύπουρ. Προ-έδρας), Γ. Κουρνούτου (του ύπ. Παίδειας), Παν. Φωτό-πουλου (του ύπ. Οικονομ. Κ. Φαρρα, Θ. Δαμοσκηνο, 'Η-λία Βενέζη, Μαρτίου Πλωρί-τη, Νίκου Κουνδουρού και Γρηγ. Βαφία, Εισηγητής: Νικ. 'Αρσανακίσης.

'Αναπληρωματικά μέλη ά-ρίστησαν οι Δ. Ρένεσης (του ύπ. Βιομηχανίας), Ν. Μο-σχιάς, Ν. Λιναρδάτος (του ύπ. Προεδρίας), Σ. Σεφλο-δάς (του ύπ. Παίδειας), Ν. Ρώσης (του ύπ. Οικονομ. Κ. Φαρρα), Γ. Μπαλάσκας (του ύπ. 'Εθν. 'Αμύνης), Δ. Δαδ-ής, Α. Χριστόπουλος, Γιά-νης Μαρίης, Απ. Μαργαρί-της, Βασ. Γεωργιάδης και Μανώλης Σκουλούδης.

και σκηνοθέτης Νέστ. Μάτσας στο Κινηματογραφικό Φεστι-βάλ της Βαρκελώνης 1965. Ο διεθνής της του φεστιβάλ, κ. Φέρρες, μαζί με τη νέα πρόσκληση, που έμε τη νέα συγχρητήρια για την άμωλια του στο έρετιν φεστιβάλ, με θέμα «Ο κινηματογράφος ως μέσον ειρήνης των λαών».

Ο σκηνοθέτης Πάνος Γιωκοφρόνης τελείωσε το γύ-ρισμα του φιλμ «'Απονη-ζωή», το σενάριο του οποίου έγραψε με συνεργασία με τον 'Ερρίκο Θελασσινό.

Η Ζ έ τ α 'Α π ο σ τ ο λ ο υ, που εμφανί-ζεται γυμνή — για μία ακόμα φορά — στο γαλλικό φιλμ «Τα σκυλιά της νύχτας», που γυρίστηκε εδώ, μαθαίνει τά-ρα γαλλικά, για να μπορεί να παίζει τις τέσσερα γαλι-κά φιλμ, στα οποία υπάρχει ένας ρόλος γι' αυτήν. Το πρώτο από τα έργα αυτά θα γυριστεί στην 'Ελλάδα την προσεχή άνοιξη. Για να μπο-ρέσει να εκπληρώσει τις κινή-ες, η Ζέτα, που εμφανί-ζεται τώρα στο θέατρο «Βέ-μπε», θα υποχρεωθεί το καλο-καίρι ν' απομακρυνθεί από το θέατρο, παρ' όλο που της ζή-τησαν ήδη τη συμμετοχή της σ' ένα θεαματικό μιούζικαλ, που θ' ανεβεί στο θέατρο της πρωτεύουσας, «Όπως γράφαμε, στα «Σκυλιά της νύχτας» πρωταγωνιστούν: Ν. α ρ ι α Ξ έ ν ι α (Ξέ-νια Βενέζη, Μαρτίου Πλωρί-τη, Νίκου Κουνδουρού και Γρηγ. Βαφία, Εισηγητής: Νικ. 'Αρσανακίσης.

Ο Φρόνκο Καρέλλι συνοδεύεται ως τη σκηνή από τη γυναίκα του, που έχει κρυμμένα κάτω από τα ρούχα της ένα μπουκάλι με αγιασμένο νερό.

ΗΜΟΥΝ, την εποχή εκείνη, έξη χρόνων. Μένουμε σ' ένα δωμάτιο, μόνοι, με τη μητέρα μου. Από το καίρι, που πέθανε ο πατέρας μου, ξενοδοχούσε για να με ανατρέψει. Έπεισε ξένα ρούχα, τα έβαζε στο σπίτι, δούλευοντας απ' το πρωί ως το βράδυ, ενώ εγώ καθόμουν σ' ένα σκαμνάκι, κοντά στα πόδια της, πάντοτε φρόνιμος, παίζοντας με τις αδελφές κουβαρίστρες. Αυτές ήταν τα παιχνίδια μου, γιατί η μητέρα μου δεν είχε χρήματα διαθέσιμα, για να μου αγοράζει απ' τα μαγαζιά.

Μερικοί μακρινοί συγγενείς μας, μάς έστελναν, που και που, κανένα δώρο. Μά το δώρο αυτό ήταν πάντα χρήσιμο, δηλαδή παπούτσια, ρούχα κι άλλα τέτοια. Είχα περάσει πιά την παιδική ηλικία, χωρίς ποτέ μου να πιάσω στα χέρια μου παιχνίδι, από κείνα που τα άλλα παιδιά τα έχουν άφθονα στο σπίτι τους.

Το πρώτο μου παιχνίδι ήταν ένα αλογάκι, που ποιος ξέρει με τί οικονομίες και στενοχώριες μου το είχε αγοράσει η μητέρα μου, για την ονομαστική μου γιορτή. Τό είχα βαφτίσει «Καίσαρα». Απ' την πρώτη κιόλας στιγμή, το είχα αγαπήσει έτσι, που μόνο μία μητέρα μπορεί ν' αγαπήσει το παιδί της.

Και δεν έβλεπα την ώρα πότε να βρεθώ με άλλα παιδιά συνομήλικά μου, για να τους δείξω τον «Καίσαρα», να καμωρώσω πως είχα κι' εγώ ένα παιχνίδι.

Η μεγάλη αυτή ημέρα δεν άργησε ναρθή. Ήταν η γιορτή μου. Επρόκειτο να πάμε να την περάσουμε στο σπίτι των πλουσίων συγγενών μας. Κατοικούσαν σε αξιοσημείωτη γειτονιά, σε όμορφο σπίτι. Είχαν προσκαλέσει μάλιστα κι' άλλους συγγενείς.

«Αχ! Τί ευτυχισμένη ημέρα!... Έχουν περάσει χρόνια από τότε, μα δε μπορώ να την ξεχάσω. Γιατί, την ημέρα αυτή, συνέβη ένα συγκινητικότατο, ένα βολύβο οικογενειακό δράμα.

Η μητέρα μου μου είχε βάλει τα καλά μου και μοσχομυρίλα όλος σαπούνι, κολώνια και πουδρά. Ζήτησα να πάω μαζί μου και τον «Καίσαρα». Η μητέρα μου στην αρχή αόηθησε. Μα, όταν είδε πως επέμενα, δε θέλησε να με δυσχεράσει. Κι' έτσι ξεκινήσαμε, η μαμά, εγώ κι ο Καίσαρ. Περιπατούσα καμαρούτος, γιατί βρισκόμουν ανάμεσ' σε αγαπημένα όντα — τα πιο αγαπημένα μου.

Όταν φτάσαμε, τη στιγμή ακριβώς, που η μαμά έτοιμαζόταν να χτυπήσει το κουδούνι, με κύταξε στα μάτια και μου είπε, με ύφος παρακλητικό:

— Πέτρο, προσπάθησε να με βγάλεις άσπροπρόσωπη. Κύταξε να φερθής καλά: Μη με κάνεις στενοχωρηθώ εξ αιτίας σου.

Η φωνή της έτρεψε, καθώς μου έλεγε τα λόγια αυτά. Τότε εγώ, μ' όλη την όση της καρδιάς μου, που ήταν γεμάτη λατρεία γι' αυτήν, της απάντησα:

— Έννοια σου, μαμά. Θα είμαι καλός και καλός πρέπει. Θα σε βγάλω άσπροπρόσωπη.

Η μαμά χτύπησε το κουδούνι και μπήκαμε στο σπίτι. Η μαμά πέρασε στο σαλόνι, όπου στάθηκε λίγο στην κορυφή της σκάλας και με κύταξε. Με είχαν πάρει τα τρία ελαφράκια μου — και τα τρία ροδοκόκκινα, κολοθρεμμένα και χαρούμενα — για να με διασκεδάσουν.

Φροντίστε να περιποιηθώτε τον Πετράκη, τους είχαν πη οι γονείς τους.

Μολαταύτα, στην αρχή, όταν πήγαμε στον κήπο, στεκόμαστε ακίνητοι. Άλληλοκυτταζόμαστε, χω-

ΜΙΑ ΘΛΙΒΕΡΗ ΗΜΕΡΑ...

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ζήτησα να πάω μαζί μου και τον Καίσαρα...

Τα τρία ξωκίττα

— Η γυναίκα είναι λουλούδι, που αναπτύσσεται και ευδιάζει μόνο κάτω από τη σκιά του άντρα. Λ Ε Κ Κ Λ Ε Ρ Κ

— Δυσάισθημα δεν μπορεί να κρύψει ο άνθρωπος: την υπερβολική αγάπη και το ασπιδό μίσος. Λ Ε Ρ Μ Ο Ν Τ Ω Φ

— Η γυναίκα κρατάει το λόγο της τόσον καρδιά, όσο διατηρούνται και τα ίχνη του περασμένου ενός φτερού στο τρεχούμενο νερό. Μ Ο Σ Σ Ε

— Η γυναίκα, όταν δεν μπορεί να σε πνίξει, σου χαμογελάει. Α Υ. Σ Ε Θ Α Σ Τ Ι Α Ν Ο Σ

— Οι γυναίκες έχουν για σπαθί τη γλώσσα τους, που ποτέ δεν σκουριάζει. Ν Τ Ι Ν Τ Ε Ρ Ω

— Ο έρωτας είναι τα φτερά που έδωσα ο Θεός στην ψυχή μας, για να φύγουμε και να φτάσουμε κοντά του. Μ Ι Χ Α Η Λ Α Υ Γ Γ Ε Λ Ο Σ

— Ο χρεσινός έρωτας είναι ώριμος, ο αυριανός έρωτας, μα ο τωρινός είναι πάντα ανυπόφορος, σαν την πιο τυραννική αρρώστια. Α. Σ Τ Ρ Ι Ν Τ Μ Π Ε Ρ Υ Κ

— Ο έρωτας καταστρέφει τα θεμέλια των ωραίων ψυχών, καθώς το άχόρταγο ακούηκι τρώει τις ρίζες των ωραιότερων λουλουδιών. Σ Α Ι Ε Π Η Ρ

ρίς να έχουμε το θάρρος να παύσουμε ή να μιλήσουμε ο ένας στον άλλο. Έγώ ήμουν ανήσυχος, γιατί βρισκόμουν μακριά απ' τη μητέρα μου. Αισθανόμουν τη διάθεσι να ξεσπάσω σε κλάμα.

Ευτυχώς, ο Καίσαρ μου έγινε αφορμή να λυθώ ή σιωπή, γιατί κίνησε την προσοχή του Ζαννού, του μικρότερου εξαδέλφου μου. Αυτός ήρθε κοντά μου κι' άρχισε να κυττάει τ' αλογάκι μου. Τότε ζύγωσαν κι' οι δυο άλλοι εξαδέλφοί μου και μου πήραν τον Καίσαρα απ' τα χέρια.

Τη στιγμή αυτή, έφτασαν στον κήπο κι' άλλα παιδιά. Ήταν τα παιδιά των άλλων συγγενών, που είχαν προσκληθεί για την ημέρα εκείνη. Περικύκλωσαν τους εξαδέλφους μου, που κρατούσαν τον

Καίσαρα, κι' άρχισαν να γελούν και να ψιθυρίζουν κάτι που δεν κατάλαβα να τ' ακούσω, γιατί καθόμουν παράμερα, μη τολμώντας να τους πλησιάσω.

Άκουσα όμως τη φωνή μιας μικρούλας δέκα χρόνων, που φώναζε θυμωμένη:

— Όχι, αυτό δεν πρέπει να το 'δω κανένας. Είναι πολύ κακό... — Σάπτα έσύ! της φώναξαν οι άλλοι.

Τότε εκείνη ήρθε κοντά μου, με πήρε από το χέρι και μου είπε:

— Θέλουν να σου χαλάσουν το αλογάκι σου. Άλλα εγώ δε θέλω να το 'δω άφισω, γιατί ξέρω πως η μαμά σου είναι φτωχή και δε θα μπορέσει να σου αγοράσει άλλο.

— Η μαμά μου φτωχή!...

Ένωσα να μουχρεται τρέλλα, να βουίξει το αίμα στο κεφάλι μου. Έτρεμα δολέηρος. Όλη η περιφάνεια κι' η αγάπη, που αισθανόμουν για τη μητέρα μου, τρικύμισε μέσα μου, φούσκωσε και βγήκε απ' το στόμα μου σ' ένα καταρράκτη λέξεων, που τις πρόφερα δυνατά, χωρίς να το θέλω:

— Είσαι ψεύτρα! της φώναξα. Η μαμά μου δεν είναι καθόλου φτωχή. Είναι πλούσια, πολύ πλούσια. Κι' αν εγώ θέλησω, μου αγοράζει δέκα, είκοσι, σαράντα, — κατο' άλλα σαν αυτό!...

Και, κλείνοντας τα μάτια μου, για να κρατήσω τα δάκρυα, που ήταν έτοιμα να τρέξουν, άρπαξα τη χαιτή του Καίσαρα, την τράβηξα δυνατά και την ξεκόλλησα. Σχεδόν αιώσως όλα τα χέρια απλώθηκαν προς το αλογάκι μου. Κι' ο καμμένος ο Καίσαρ μου, μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, ξεσχίστηκε, κουρελιάστηκε, έγινε κομμάτια!... Όλα τα παιδιά, φωνάζοντας και γελώντας, προσπαθούσαν ποιο να κομματιάσει γρηγορότερα το παιχνίδι μου.

Οι φωνές εκείνες έφτασαν ως το σαλόνι, που καθόντουσαν οι συγγενείς μας.

Κι' έτρεξαν να δούν τί συμβαίνει.

Οι οικοδεσπότες, όταν είδαν τί είχε γίνει, θύμωσαν κι' άρχισαν να μιλούν τα παιδιά. Έκείνα όμως φώναζαν:

— Δε φταίμε εμείς. Αυτός μας είπε να ξεσχίσουμε τ' αλογάκι του. Και μάλιστα πρώτος αυτός τράβηξε τη χαιτή του.

Εγώ έριξα μία ματιά στη μαμά μου κι' έσκυψα το κεφάλι μου, χωρίς να πω λέξη. Η μητέρα μου δε μίλησε. Δεν είπε τίποτα. Μα είδα πως το πρόσωπό της είχε γίνει κατακίτρινο και τα χείλη της έτρεμαν...

Όταν, το βράδυ, πήγαμε στο σπίτι, μου είπε, με φωνή τόσο πικρή και τόσο θλιβερή, που ποτέ άλλοτε δεν την είχα ακούσει να βγαίνει από το στόμα της.

— Όστε κι' εσύ, Πέτρο, είσαι ένα σκληρό κι' άκαρδο παιδί, όπως όλα τα άλλα. Έσπασι, όπως ο Καίσαρ. Ενώ ήξερες με σις στερήσεις σου τον άγαρρο πόλες μουλές σου, πώς είσαι... Κι' όμως μουλές σου, σ' α... τόν άγαρρο, παιδί μου...

Θέλησα τότε να ριχτώ στο λαιμό της και να της πω την αλήθεια. Να της εξηγήσω τί συνέβη μέσα. Πώς για χατήρι της έσκισα, τ' αλογάκι μου. Μα έσπασα, τ' αλογάκι μου, με ένα άκαρδο κίνησι...

Ένωσα την καρδιά μου να σκίσει. Τα μάτια μου βούρκωσαν. Πήγα σε μία άκρη κι' έσκυψα, έκλαψα, για ν' αλαφρώσω έτσι τον πόνο μου...

ΠΙΕΡ ΜΑΡΙΕΛ

- Οι χωρικοί
- Οι ψαράδες
- Οι γάτες
- Οι ραφτάδες
- Η Μετεωρολογική υπηρεσία προβλέπουν:

ΗΠΙΟΣ, γλυκός και μαλακός προβλέπεται ο εφετεινός χειμώνας στην Αθήνα και στο λεκανοπέδιο της Αττικής, με ελαφρές παραλλαγές προς το χειρότερο, όπως συμβαίνει συνήθως, στην επαρχιακή Ελλάδα και ιδίως στις όρεινες περιοχές. Έτσι, τουλάχιστον ισχυρίζονται... οι βλάχοι των βουνών και των κάμπων, οι ψαράδες του Σαρωνικού, το μαλλί των προβάτων, το Πεδίο του Άρεως, οι γάτες και η Μετεωρολογική Υπηρεσία της πρωτεύουσας.

Οι πρώτοι, βσκοί της Θεσσαλίας, της Ρούμελης και της Αρκαδίας, διηγούνται και λένε και υποστηρίζουν πως οι μακροχρόνιες παρατηρήσεις τους και η πείρα, που απόκτησαν τόσα χρόνια στη ζωή της υπαίθρου, τους έχουν εφοδιάσει μ' ένα αλάνθαστο κριτήριο για την πρόγνωση του καιρού, αυτό δε είναι τό... μαλλί των προβάτων.

Από μυστηριώδεις λόγους, που τοποθετούνται στη μακρινή κι' άρχαιον ιστορία και πρόνοια της Φύσεως για τα πάσιματά της, τα πρόβατα βιάζουν πυκνό μαλλί, όταν τα μερομήνια δείχνουν πως θα έχουμε βαρυχειμωνιά, αντίθετα δε το μαλλί αυτό γίνεται αραιότερο όταν ο χειμώνας προμηνύεται γλυκός ο ουρανός, άσυνέφαστος και οι μέρες Άλκυονίδες.

Οι παρατηρήσεις, λοιπόν, των τσομπανειών έβγαλαν φέτος το έξης πόρισμα: Τα πρόβατα έχουν άραιο μαλλί. Άρα, μπορεί οι Αθηναίοι να βγάλουν τη σαιζόν και χωρίς παλτά.

Δεν είναι όμως μόνο οι στεριανοί, που έχουν καλές ειδήσεις για το πως θα «περιπατήση» ο χειμώνας. Κι' οι γιοί της θάλασσας, οι ψαράδες και οι ναυτικοί της Φρεαττύδας και του Τουρκολίμανου, έχουν τα δικά τους σπινάκια, για να βγάλουν τα προγνωστικά τους.

— Ποιά είναι αυτά τα σημάδια, μπάρμπα-Σίμο; ρωτήσαμε έναν παλαιόμαχο ψαρά του Σαρωνικού, καθώς ετοιμάζε την κακαδιά του, προχτές, στα «Καρβουνιάρικα».

— Πρώτα η Κούλουρη.

— Δηλαδή;

— Αν την κυττάξεις άσπροβράδεις, και είναι μονυτή και κατακασμεμένη, γράφει χασομέρι.

— Το όποιον;

— Το όποιον, την άλλη μέρα θαχ φουρτούνα η θάλασσα και καταγιγίδα η στεριά. Άμα όμως η Κούλουρη είναι καθαρή και έδσπερη, σαν το παιδί το άπραγο, τότε μπορείς να ετοιμάσεις τη σύμεργά σου. Η μέρα θάβει χαρά Θεού!

— Όπως, λοιπόν, μάς διαβεβαίωσε ο Μπάμπας-Σίμος, εφέτος η Κούλουρη είναι πεντακάθαρη, σαν πέτρα του γαλιού. Πάγωμα, που προμηνά μέρες του χειμώνα χαρισμένες.

— Η τρίτη διαβεβαίωσι μάς έρχεται από διπλή κατεύθυνσι: Από το Πεδίο του Άρεως και το Ζάπ-

ΧΕΙΜΩΝΑΣ Χωρίς βαρυχειμωνιά

Εφέτος οι Αθηναίοι θα περάσουν ως το Μάρτη χωρίς παλτά και όμπρέλες

πειο απ' τη μία μεριά κι' απ' τα ραφτάδικα της δούδ Αϊόλου και της Ερμού, απ' την άλλη. Στα πρώτα, οι περιπατητές και οι νταντάδες δε μείωσαν την άπογευματινή και βραδυνή τους κίνηση. Άνάμεσα στα δρομάκια, που τα όροθετούν οι φυλλωσιές και τα θαμνοειδή, μπορεί κανείς να δει ένα έτερόκλητο πλήθος κάθε μέρα, απ' το πρωί ως το βράδυ, να σφαιριανίζει άφρόσυχα ή να συνωστίζεται στα παγκάκια: φοιτητές με ή χωρίς βιβλία, γέροντες συνταξιούχους, παιδιά που παίζουν και κυρίες, που κουβιάζουν το πλεχτό τους, για να διασκεδάσουν την πληξή τους. Ούτε καλοκαιράκι νάταν...

μερα... την ούρα στα σκέλη, διαδεβαίωσαν.

— Δηλαδή;

— Δηλαδή θαχουμε χειμώνα μάλαμα!

— Κι' η ούρα; Τί σχέση έχει η ούρα με το χειμώνα;

— Τί έρώτησι! Άκόμη και τα παιδιά γνωρίζουν πως η ούρα της ψωφίνας στα σκέλη, σημαίνει ότι και η ράβδος εν γυναι:

«Βροχή».

★

Τέλος, για να συμπληρωθεί ο κύκλος των διαβεβαίωσεων περί καλού χειμώνας, και του ρεπορτάζ, η Μετεωρολογική Υπηρεσία (και με το συμπάσιο, που επιδιασκεδάσουν την πληξή τους, Ούτε καλοκαιράκι νάταν...

Τεράστια κύματα, ύψους 3 και 4 μέτρων, σάρωσαν την παραλία της Θεσσαλονίκης.

«Όσο για τα ραφτάδικα, αυτά κλαίνε και δαυδούνται. Για τη συμβατή τάξη των ραφτάδων, ο ήπιος χειμώνας σημαίνει κεσάτια και άαδουλειά.

Και φέτος, ούτε παλτά ράβονται, ούτε χοντρά κασμίρια.

— Ο κόσμος φοράει ακόμα τα καλοκαιρινά του, μάς παραπονέθηκε γνωστός μαϊτρ του ψαλιδιού και της μεζούρας. Κι' όπως πάμε...

★

Στην έρώτησή μας για το πως θα βγάλει η Αθήνα τον εφετεινό χειμώνα, έσπευσαν να δώσουν γνώμη και... οι γάτες. Και να μάς διαβεβαίωσουν κι' αυτές, με έπιδεχόταν άντρωσι, πού δεν τρέφονται, κατά 90% θάνα, στην γουστιατική.

— Ουδέποτε βάλαμε μέχρι σή-

ταία) άλλο δεν κάνει παρά να μάς διαβεβαιώση καθημερινά, πώς θα περάσει το καλοκαίρι και τη χειμώνα. Είναι, άρα, και η έσπαιρη για τον κανόνα.

Επιβεβαιώνουν τον κανόνα αυτόν και του δίνουν όμορφιά κι' ά-ε-ια.

Κι' ο κανόνας φέτος: για την Αθήνα και για όληκληρη τη χώρα, είναι ένας: Πως ο χειμώνας θα περάση δικως βαρυχειμωνιά, γλυκός, μαλακός και καλοκαιριά-τικός.

Μην ξεχνάτε πως το βεβαιώνει η Μετεωρολογική Υπηρεσία και πως συμφωνούν μαζί της τα πρό-β-α-τα οι γάτες, η Κούλουρη και η έπιπορραπταί!

Άς τους πιστέψουμε, αλλά... για καλό και για κακό ως στεί-λωμε και τα παλτά για το σιδε-ρωτήριο!

Πρώτες, στη λίστα αυτών των

προνομιούχων περιοχών, είναι η όρεινη Ρούμελη και η Μακεδονία. Στην πρώτη, που αρχινά απ' τον Πατράϊκό κι' εκτείνεται ως τα χωριά του Βάλτου και τις κορφές της Λιάκουρας και της Γκιώνας, σημειώθηκαν κιόλας οι πρώτες θεομηνίες. Ραγδαίες βροχοπτώσεις μετέβαλαν τα χωριά σε λίμνες και τα ποτάμια σε θέρια άνημερα, που ξεχείλισαν και έπνιξαν τα χωράφια και τις καλλιέργειες.

Στη Βόρειο Ελλάδα πάλι, για λίγες μέρες, δολέκλερες περιοχές, έγιναν γής Μαδιάμ...

Στη Φλώρινα και την Καστοριά, δολέκερα 24ωρα κατακλυσμοί άσταμάτητα μετέβαλαν τους κάμ-πους και τους δρόμους σε θάλασσες, και στη Ροδόπη φοβερός κυκλώνας άρπαξε στέγες, παρά-θυρα και τοίχους των σπιτιών.

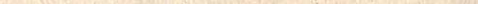
Άκόμα κι' η όμορφη Θεσσαλονίκη πήρε το μερίδιό της σ' αυτή την κακοκαιρία. Τεράστια κύματα ύψους 3—4 μέτρων σηκώ-θηκαν πάνω στην παραλία και σά-ωσαν ό,τι βρήκαν μπροστά τους.

★

Θα το πούμε, έστω κι' αν κινδυνεύουμε να χαροκτηριθούμε «άπρεποι» στον πόνο των πληγνέντων:

Οι θύελλες και οι ραγδαίες βροχές, οι καταγίδες και οι θαλασσοταραχές, έχουν κι' αυτές...

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΡΑΝΤΑ ΚΑΙ ΜΕΤΑ

“Όταν βρεθίτε μπροστά στο δίλημμα «μαλλιά γκρίζα ή μαλλιά βαμμένα», προσπαθήστε να διαλέξετε με ευθυκρισία και, πάνω απ’ όλα, με καλαισθησία. Αποφεύγετε τα πολύ ξανθά και τα πολύ μαύρα και διαλέξτε ένα χρώμα, που να ταιριάζει με την επιδερμίδα σας και την ηλικία σας.

ΝΑ ΤΑ ΒΑΨΕΤΕ Ή ΝΑ ΜΗ ΤΑ ΒΑΨΕΤΕ

“Ένα κεφάλι με μαλλιά γκρίζα ή ακόμα και λευκά, όταν το πρόσωπο είναι ακόμα δροσερό, είναι δέσια εφικτό, αλλά δεν ξαντανιώνει. Άλλωστε, αν μέχρι πριν από μερικό καιρό το βάψιμο των μαλλιών αποτελούσε ένα κίνδυνο, σήμερα το πρόβλημα έχει λυθεί με απόλυτη επιτυχία, φτάνει να χρησιμοποιηθεί ένα προϊόν καλής μάρκας και να γίνει το βάψιμο από άτομο πεπειραμένο. Πριν καταφύγετε στο βάψιμο, είναι απαραίτητο να δεβαιωθείτε πως δεν κινδυνεύετε να πάθετε αλλεργία από τη βαφή. Ζητήστε, λοιπόν, από τον κομμωτή σας να σας υποβάλει χρωματιστό προϊόν πίσω από το αυτί ή στο εσωτερικό του αγκώνα και ερεθισμός του δέρματος, θα άμας, δεν παρουσιάσει τίποτα τέτοιο, μπορείτε να προχωρήσετε στο βάψιμο με τη μεγαλύτερη σιγουριά.

1. Πολύ σικ χτένισμα κυρίας, με ρομαντικό τόνο. Γίνεται η με μαλλιά αρκετά μακρυνά, ή με κοντά και «τουπέ».
2. Το ιδανικό χτένισμα για όσες φορούν γυαλιά, είναι ο κότσος στην κορυφή του κεφαλιού.

ΝΑΙ στις λογικές αποχρώσεις, στα κοντά μαλλιά, στα μακριά ανασχηματικά μαλλιά.

ΟΧΙ στις φράντζες, στα πολύ όντουλε μαλλιά, στις πολύ κοκκινωπές ή υπερβολικά ξανθές αποχρώσεις.

ΧΡΩΜΑΤΑ ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΑΠΑΛΑ

“Αν αποφασίσετε να βάψετε τα μαλλιά σας, αυτό πρέπει να γίνει κανονικά, τακτικά, για να αποφεύγετε εκείνα τα αντιαισθητικάτα δίχρωμα κεφάλια. Πριν απ’ όλα, πρέπει να είστε προσεκτικές στην εκλογή του χρώματος, που πρέπει να συντονίζεται με τα χρώματα της επιδερμίδας και των ματιών, καθώς και με την ηλικία σας.

ΑΝ ΦΟΡΑΤΕ ΓΥΑΛΙΑ

Αποφεύγετε τα όντουλαρισμένα μαλλιά. Προτιμήστε τα ίσια, ανασχηματικά ή προς τα εμπρός. “Αν είναι δυνατόν και ταιριάζει στον τύπο σας, υιοθετήστε μια ελαφρή φράντζα. Το χτένισμα πρέπει να είναι σοβαρό και απλό, για να μην δημιουργείται αντιαισθητική αντίθεση ανάμεσα στο χτένισμα και στα γυαλιά, που δίνουν γενικά μια δυσπιο σοβαρή.

ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

Μετά τα σαράντα χρόνια, παρ’ όλο που θα εξακολουθήτε να εφαρμόζετε όλους τους κανόνες του μακιγιάζ, θα προσπαθήσετε προοδευτικά να χρησιμοποιήσετε αποχρώσεις πιο απαλές και να μακιγιάρσετε πιο ελαφρά. Μετά τα πενήντα χρόνια, τα μάτια θα μακιγιάρωνται όσο το δυνατό λιγότερο, για να μη βαρύνει το βλέμμα.

Και τώρα, αφού μιλήσαμε για τα χτενίσματα και το μακιγιάζ σε όλες τις ηλικίες, θα συμπληρώσουμε αυτά τα μαθήματα με μερικές γενικότερες συμβουλές για το μακιγιάζ, χρήσιμες για όλες.

ΓΕΝΙΚΩΤΕΡΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΒΑΣΙΚΑ ΣΗΜΕΙΑ: ΦΡΥΔΙΑ, ΜΑΤΙΑ, ΣΤΟΜΑ

1) Τα φρύδια, παίζουν σημαντικότατο ρόλο στη φυσιογνωμία. Η πυκνότητα, το σχήμα και το χρώμα των φρυδιών, μπορεί να δώσουν στο πρόσωπο ένα τύπο μοντέρνο ή κλασικό, αρμονικό ή ακανόνιστο. Μια διόρθωση με το μολύβι είναι συχνά απαραίτητη. Χρησιμοποιείτε μολύβι λαβολίνης.

2) Σε ένα πρόσωπο μοντέρνο, τα μάτια είναι το σημείο που πρέπει να είναι προσεχτικότερο. Το μακιγιάζ πρέπει να είναι προσεχτικό και τέλειο. Το αλάνιερ ή το μολύβι για την απογραμμίση, είναι από τα σημαντικότερα στοιχεία του μακιγιάζ 1964. Η σκία κανονίζεται ανάλογα με τις περιπτώσεις.

3) Το στόμα αξιοποιείται και πάλι στο «πρόσωπο 1964», αφού έμενε σχεδόν άδικο στα μακιγιάζ των περασμένων χρόνων. Τα φτείνια κραγιόν είναι και πάλι πιο ζωηρόχρωμα, πιο ζωντανά και έντονα.

ΤΑ ΦΡΥΔΙΑ

1) Τα φρύδια σε σχήμα «φτερό γλάρου» ταιριάζουν σχεδόν σε όλα τα σχήματα ματιών. Ανασηκώνουν την έκφραση των χαρακτηριστικών.

2) Τα μάτια με το λοξό κόψιμο χρειάζονται φρύδια με γραμμή επαγώσα ή με αμβλεία γωνία. Η γραμμή αυτή «επασκίζει» στα μισά του ματιού.

3) Για τα αμυγδαλωτά μάτια, η γραμμή του φρυδιού πρέπει να είναι ίσια με μέτριο πάχος, όχι πολύ πυκνή.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

1) Μάτια στοργυλά: Τα φρύδια θα είναι ίσια. Το μάτι μακρυνάει όταν η σκία απλώνεται προς τα έξω. Η γραμμή με το μολύβι ή τα αλάνιερ θα σχηματίσει μια ούριστα-προς τους κροτάφους. Πολύ ριμेल στις επάνω και στις κάτω βλεφαρίδες.

2) Μάτια προσεγγίζοντα: Απλώνετε τη σκία στο επάνω βλέφαρο, με μια α-τόχραση λίγο πιο ανοιχτόχρωμη, κάτω από το τόξο των φρυδιών. Φρύδια σε σχήμα φτερό γλάρου, ριμेल πιο άφθονο προς την εξωτερική γωνία του ματιού.

3) Μάτια θα-θουλωμένα: Ανασηκώνετε όσο το δυνατόν περισσότερο τη γραμμή των φρυδιών, που πρέπει να είναι ίσια. Η σκία, ανοιχτόχρωμη γκρίζα ή γαλάζια, το ριμेल ελαφρό και οι ούριστες με διπλές άκρες στο τέλος του ματιού.

4)

4 ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΤΥΧΗ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

ΟΙ ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΤΥΠΩΝ

ΣΥΝΤΑΓΗ ΤΥΠΟΥ Α

Πρόσωπο οβάλ + ξανθά μαλλιά + ανοιχτόχρωμη επιδερμίδα + ανοιχτόχρωμα μάτια = χτένισμα μακρύ, φόν-ντε-τέν και πούδρα μελί, σκία και ριμελ σε απόχρωση γαλάζια, κραγιόν αζαλέα.

ΣΥΝΤΑΓΗ ΤΥΠΟΥ Β

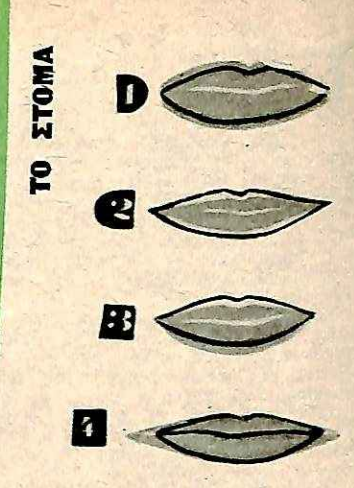
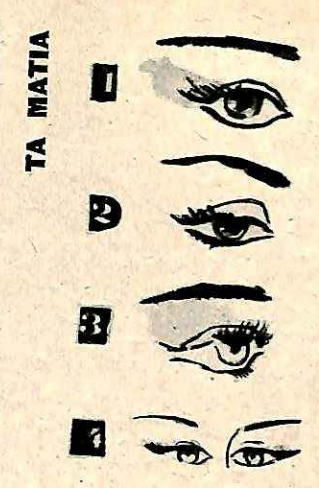
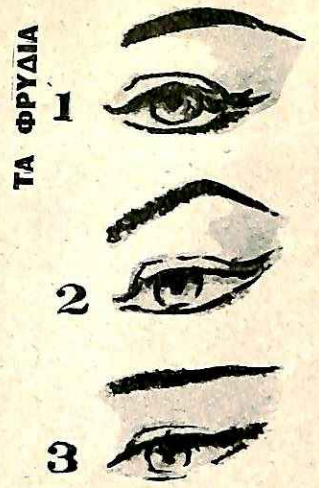
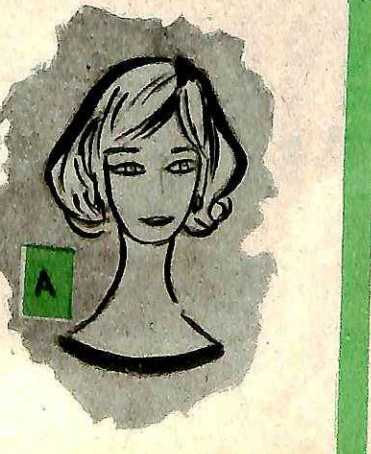
Πρόσωπο στοργυλό + μαλλιά κα-στανά + επιδερμίδα ανοιχτόχρωμη + μάτια σκούρα = μέτωπο και αυτιά σκεπασμένα, φόν-ντε-τέν και πούδρα μπανανέ, σκία και ριμελ σε απόχρωση γκρίζα, κραγιόν φράουλα.

ΣΥΝΤΑΓΗ ΤΥΠΟΥ Γ

Πρόσωπο τετράγωνο + μαλλιά μαύρα + επιδερμίδα σκούρα + μάτια σκούρα = μέτωπο ελεύθερο ή μαλλιά ανασχημαμένα, φόν-ντε-τέν και πούδρα άπαλιν, σκία πράσινη, ριμελ μαύρο, κραγιόν ρουμπινί.

ΣΥΝΤΑΓΗ ΤΥΠΟΥ Δ

Πρόσωπο τριγωνικό + μαλλιά σκούρα + επιδερμίδα ανοιχτόχρωμη + μάτια ανοιχτόχρωμα = μαλλιά κοντά πολύ φουσκωτά, φόν-ντε-τέν — πούδρα χρυσή, σκία βιολέ, ριμελ πράσινο ή βιολέ, κραγιόν φράουλα.

Μάτια πολύ κοντά το ένα στο άλλο: Θα φανούν πιο απομακρυσμένα, αν απλώσετε τη σκία προς τους κροτάφους. Τραβήξτε μια γραμμή με το μολύβι, πολύ μακριά προς τα έξω και πολύ χοντρή. Ριμελ ανοιχτόχρωμο προς τις εξωτερικές γωνίες των ματιών.

ΤΟ ΣΤΟΜΑ

1) Χείλη πολύ χοντρά:

Απαιτούν ένα σχέδιο, που να μη φτάνη ακριβώς σε όλο το φάρος. Τα χρώματα των κραγιόν πρέπει να είναι άπαλα, μάτ και όχι γυαλιστερά. 2) Χείλη λεπτά: Σχεδιάζετε τη φυσική γραμμή των χειλιών με κόκκινο μολύβι και χρησιμοποιείτε κραγιόν σε ζωηρά χρώματα. 3) Κάτω χείλος πολύ σαρκώδες: Σχεδιάζοντας με το μολύβι τη γραμμή των χειλιών, φροντίστε να περιορίσετε λίγο το κάτω χείλος, τονίζοντας περισσότερο το επάνω για να δημιουργήσετε μια ισορροπία κραγιόν πιο ανοιχτόχρωμο στο κάτω χείλος και πιο σκούρο στο επάνω. 4) Στόμα μεγάλο: Σχεδιάζετε με το μολύβι τα χείλη, χωρίς να φτάσετε στις άκρες, που θα τις μακιγιάρετε με κρέμα και πούδρα άσπρη. Κραγιόν ανοιχτόχρωμα και μάτ.

Το χείλος, τονίζοντας περισσότερο το επάνω για να δημιουργήσετε μια ισορροπία κραγιόν πιο ανοιχτόχρωμο στο κάτω χείλος και πιο σκούρο στο επάνω. 4) Στόμα μεγάλο: Σχεδιάζετε με το μολύβι τα χείλη, χωρίς να φτάσετε στις άκρες, που θα τις μακιγιάρετε με κρέμα και πούδρα άσπρη. Κραγιόν ανοιχτόχρωμα και μάτ.

1) Μην περνάτε το πούπουλο απ’ ευθείας πάνω στο πρόσωπο. Ανοίγετε στα δύο ένα κομμάτι μπαμπού και ρίχνετε στο εσωτερικό την πούδρα. 2) Κλείνετε το ταμπόν του μπαμπού και το χτυπάτε ανάμεσα στα δάκτυλά σας. Η πού-

δρα θα φιλτραριστή προς τα έξω, έτσι θα μπορέσετε να πούδρα-ρίσετε καλύτερα, αποφεύγοντας να «αλευρώσετε» πολύ το πρόσωπο. 3) Το μακιγιάζ είναι ζωγραφική. Χρησιμοποιείτε πάντα το πινέλο για να απλώνετε το μακιγιάζ στο πρό-

σωπο. 4) Κάτω από το μακιγιάζ, απλώνετε πάντα μια μασκα για τους κύκλους των ματιών, χρησιμοποιώντας την ειδική ροζέ πάστα, που σκεπάζει το «δαμούλωμα», χαρίζοντας δροσιά.

ΤΟΝ ΜΩΡΙΣ ΜΑΡΤΕΝ, τὸν γνώρισα λίγο καιρὸ μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα μου. Εἶχα τελειώσει τότε τὶς σπουδές μου στὴ Δραματικὴ Σχολὴ τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας καὶ φιλοδοξοῦσα νὰ γίνω ἡθοιοῦς. Γιὰ τὴν τέχνη αὐτὴ εἶχα ὅλα τὰ προσόντα: ἤμιονα ὁμορφὴ, ψηλὴ, λεπτὴ καὶ πρὸ πάντων πολὺ εὐαίσθητη. Ἐκεῖνο, ποὺ ἐπαίξα στὶς θεατρικὲς μου ἀσκήσεις, μοῦ φαινόταν πὼς τὸ ζῶσα πραγματικά. Μποροῦσα νὰ περάσω, χωρὶς νὰ κάνω καμμιὰ τεχνητὴ προσπάθεια, ἀπὸ τὸ γέλιο στὸ κλάμα.

Νά, ὅμως, ποὺ τὸ ὄνειρό μου ν' ἀνεβῶ στὴ σκηνή, δὲν ἦταν γραφτὸ νὰ πραγματοποιηθῇ ἀμέσως μετὰ τὸ τέλος τῶν σπουδῶν μου. Οἱ οικονομικὲς στενοχώριες, ποὺ δημιούργησε ὁ θάνατος τοῦ πατέρα μου, μὲ ἀνάγκασαν νὰ παραιτηθῶ ἀπὸ τὸ θέατρο, ὅπου οἱ ἀποδοχές μου στὴν ἀρχὴ ἦταν ἀσήμαντες, καὶ νὰ διορισθῶ δακτυλογράφος σὲ μιὰ μεγάλῃ ἐταιρεία μὲ καλὸ μισθό.

Τότε ἀκριβῶς γνώρισα τὸ Μωρίς Μαρτέν, ἕνα γιαντὸ πολὺ μεγαλύτερό μου στὴν ηλικία, ἀλλὰ μὲ εὐρύτατο μέλλον καὶ μὲ ἀρκετὴ πελατεία. Ὁ Μωρίς ἦταν ὁ γιαντὸς τῆς οἰκογενείας μας, αὐτὸς παρακολουθοῦσε τὸν πατέρα μου. Μὲ συγκίνησε πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὸν ἀρρωστο. Καί, ὅταν μιὰ μέρα, ξαφνικά, μοῦ ἔκαμε πρόταση γάμου, δὲν ὑπόμεινα νὰ τοῦ πῶ ὄχι. Ἀρραβωνιαστήκαμε. Ἐκεῖνος μ' ἀγαποῦσε πολὺ κι' ἐγὼ ἐνιωθα γι' αὐτὸν μιὰ θερμὴ συμπάθεια, μιὰ ἀπεριόριστη ἐκτίμησι, ποὺ μ' ἔκαναν νὰ ἐλπίζω, πὼς κάποτε θὰ ἀνταποκρινόμουν στὸ μεγάλο του αἰσθημα.

Ὁ Μωρίς, παρ' ὅλη τὴ σοβαρότητά του, ἦταν τρυφερὸς κι' εὐχάριστος μαζί μου. Ἡ γνωριμία του μοῦ κόμισε μεγάλο ψυχικὸ καλὸ. Μ' ἔδωσε ἀπὸ τὴ μαύρη μελαγχολία, ποὺ μ' ἐπίασε, ὥστερα ἀπὸ τὴν παραίτησί μου ἀπὸ τὸ θέατρο. Ἀρχισα νὰ βλέπω πὼς μπορούσα νὰ βρῶ κάποια εὐτυχία, σὲ μιὰ ἡρεμὴ οἰκογενειακὴ ζωὴ.

Τὸ μόνο, ποὺ μὲ δυσανεστοῦσε, ἦταν, ὅτι ὁ Μωρίς ἀργοῦσε συχνὰ στὰ ραντεβού μας. Φυσικά, στὴν ἀρχὴ, δὲν τὸ παρεξηγοῦσα. Ἦξερα πὼς ἦταν γιαντὸς καὶ πὼς δὲ μπορούσε γιὰ χάρι, μου ν' ἀφίστη τοὺς ἀρρώστους του. Ὅμως, οἱ συχνὲς αὐτὲς ἀργασιεῖς, μοῦ δίναν στὰ νεῦρα. Ἐνὰ βράδυ, μάλιστα, ποὺ μ' ἀφίση νὰ τὸν περιμένω μιὰ δολοκλήρη ὥρα, ἔχασα τὴν ὑπομονή μου καὶ τοῦ ἔκαμα μιὰ βίαιη σκηνή.

Ἐχεις δίκιο, Ἐστεῖλλα μου, νὰ διαμαρτύρεσαι, μοῦπε λυπημένος. Σοὺ ὑπόσχομαι πᾶς, ὅταν παντρευτοῦμε, ὅλα θὰ τακτοποιηθοῦν. Τί μπορῶ νὰ κάνω ὅμως τώρα; Μπορῶ ν' ἀρνηθῶ τὴ βοήθειά μου σ' ἕναν ἀρρωστο, ποὺ κινδυνεύει;

Βέβαια, ὄχι, ἀναγκάστηκα νὰ ὁμολογήσω.

Νά, ἀκουσε, γιὰ νὰ καταλάβῃς τὴν τραγωδία μου... Ἀπόψε, τὴ στιγμὴ ποὺ ἐτοιμαζόμουν νὰ πάρω τὸ αὐτοκίνητό μου γιὰ νὰρῶ, μὲ γύρισε πίσω ἡ νοσοκόμα μου: «Γιατρέ, μοῦ φώναξε, τηλεφωνοῦν ἀπὸ ἕνα ξενοδοχεῖο. Κάποιος νέος ἔπαθε καρδιακὴ κρίσι». Μποροῦσα νὰ μὴν πάω;

Καλὰ ἔκαμες καὶ πήγες. Συγχώρησέ με γιὰ τὴν κατσάδα! Τούτῃ χαμογελῶντας.

Τὰ νεῦρα μου πέρασαν. Καί, γιὰ νὰ τοῦ δείξω πὼς τὸν πίστευα τὸν ρώτησα:

Ὁ νέος αὐτὸς εἶναι, λοιπόν, τόσο σοβαρὰ ἀρρωστος;

Ναί. Σὲ πολὺ ἀσχημὴ κατάσταση. Μοῦ φαίνεται μάλιστα παράξενο πὼς γλύτωσε, ὥστερα ἀπὸ τὴ σημερινή του κρίσι. Εἶναι ἕνας νεαρὸς Ρώσος πρόσφυγας. Δὲν ἔχει κανένα ἄλλο νὰ τοῦ βρεθῇ, ἐκτός ἀπὸ μιὰ γριὰ θεία του, ποὺ τῆς ἔμεινε μονάχα αὐτὸς στὸν κόσμο καὶ τρέμει νὰ μὴν τὸν χάσῃ. Ἡ καμμένη ἡ γριὰ παραδίνει μαθήματα, γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ κομμάτι της.

Ἡ ἱστορία αὐτὴ μὲ συγκίνησε. Μ' ἔκανε νὰ νιώσω τὴν ἱερότητα τοῦ λατρικοῦ ἐπαγγέλματος, ποὺ ἔχει νὰ κάνει ὁλοένα μὲ τὴν ἀνθρώπινη δυστυχία.

Ὡστε ὁ φτωχὸς αὐτὸς νέος μένει ὅλη μέρα στὸ ξενοδοχεῖο ὁλομόναχος;

Ναί. Κι' αὐτὸ ἀκριβὲς μ' ἀνησυχεῖ. Ἄν τοῦρθε καμμιὰ ξαφνικὰ ἐμφάνισι, ποὺ εἶναι μοδιότροπ καὶ μένει στὸ διπλὸν δωματίον, τρέχει κοντὰ του, μόλις ἀκούσῃ τὸν παραμικρὸ θόρυβο. Ὁ Κλήμ, ἔτσι λένε τὸν ἀρρωστο, τὴν εἰδοποιεῖ ὑπνώνοντας ἕνα μπαμποῦνι στὸν τοίχο... Ὡ! Εἶναι πολὺ δυστυχισμένος αὐτὸς ὁ νέος!

Καμμιὰ γυναίκα δὲν πάει νὰ τὸν δῇ; ρώτησα.

Ὁχι. Καθὼς μοῦ εἶπε ἡ γριὰ, ὁ Κλήμ

ἦταν πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια ἀρραβωνιασμένος, ἀλλὰ οἱ ἀρραβῶνες τοῦ χάλασαν. Ἡ κοπέλλα του τὸν ἀφίση, γιὰ νὰ παντρευτῇ ἕνα πλούσιο. Ἀπὸ τότε, ἔπαθε ἕνα ἐπιδέσμα καταπερότητος καὶ θαρεῖ πὼς εἶναι τόσο ἀπακρουστικός, ὥστε καμμιὰ γυναίκα δὲ θὰ μπορέσῃ ποτέ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ. Πολλὲς φορὲς σκέφθηκα, πὼς, ἂν στίς τελευταῖες του στιγμὲς, μπορούσε νὰχῇ τὴν ἐντύπωσι, ὅτι, ἔστω καὶ μιὰ γυναίκα τὸν ἀγαπᾷ ἀληθινὰ, θὰ πέθαινε τοῦλάχιστον εὐτυχισμένος...

»Βλέπω ὅμως πὼς μ' αὐτὴ τὴ θλιθερὴ ἱστορία, σ' ἔκανα, ἀγάπη μου, νὰ μελαγχολήσης. Ἐλα, λοιπόν, νὰ τὴν ξεχάσουμε καὶ νὰ πᾶμε κάπου νὰ δειπνήσουμε...

Πήγαμε σὲ μιὰ κοσμικὴ ταβέρνα. Τί τὰ θέλετε ὅμως;... Ἐγὼ εἶχα χάσει τὸ κέφι μου καὶ τὸ βράδυ δὲν ἔκλεισα μάτι. Ἀκατάπαυστα συλλογιζόμουν αὐτὸ δυστυχισμένο ἐκεῖνο νέο, ποὺ πέθαινε μὲ τὸ παράπονο τῆς ἐγκαταλείψεώς του ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν κοπέλλα, ποὺ ἀγαποῦσε...

★

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν συναντήθηκα μὲ τὸ Μωρίς, τοῦ εἶπα μὲ συγκίνηση:

— Ἀκουσε, ἀγαπητέ μου. Θὰ σοὺ ζητήσω κάτι, ποὺ ἴσως νὰ σοὺ φανῇ παράξενο. Εἶμαι βέβαιη ὅμως πὼς θὰ μὲ νιώσης. Ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ, ἡ σκέψι, μοῦ γυρίζει ὁλοένα στὸ δυστυχισμένο ἐκεῖνο ἀρρωστο τοῦ, ποὺ χαροπαλεύει, ἀπελπισμένος. Σκέφθηκα, λοιπόν, νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μ' ἀφίσης νὰ πάω νὰ τὸν δῶ. Δὲ θὰ μοῦ εἶναι δύσκολο νὰ τὸν κάνω νὰ πιστέψῃ, πὼς δὲν ἐνδιαφέρομαι γι' αὐτὸν μονάχα ἀπὸ συμπόνια. Δὲν ξέρω ἂν θὰ πετύχαινα ὡς ἡθοιοῦς, ἔχω ὅμως τὴν ἰδέα, ὅτι θὰ μπορέσω νὰ τὸν κάνω εὐτυχισμένο, στίς στερνὲς του στιγμὲς.

Συνάδεια τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια μ' ἕνα λυπημένο χαμόγελο.

— Δηλαδή, θέλεις νὰ σοὺ τὸν συστήσω; μὲ ρώτησε μὲ κάποια ἀπορία ὁ Μωρίς.

— Ναί. Δὲν ἔχω, δυστυχῶς, πολὺ καιρὸ στὴ διάθεσί μου, ἀλλὰ θὰ προσπαθῶ νὰ οἰκονομήσω δυὸ ὥρες κάθε μεσημέρι. Εἶναι φοδερὸ νὰ σκέφτεται κανεὶς πὼς ὁ φτωχὸς αὐτὸς νέος εἶναι ὁλομόναχος! Θὰ γίνω γι' αὐτὸν μιὰ ἀδελφὴ παρηγορητριά, διασκεδάζοντάς τὸν μὲ τὰ βιβλία, ποὺ θὰ τοῦ πᾶω καὶ μὲ τὴ λίγη συντροφιά, ποὺ θὰ τοῦ κάνω.

Ὁ Μωρίς μὲ κύτταξε στὰ μάτια:

— Ἡ πρόθεσί σου εἶναι πολὺ εὐγενική, μοῦ εἶπε, φοβοῦμαι ὅμως πὼς ἔρχεται κάπως ἄργα. Ὁ Κλήμ εἶναι ἀνέκκλητα καταδικασμένος. Εἶναι ζήτημα ἂν τοῦ μένουν ἀκόμα δυὸ μέρες ζωῆς...

Ἀγκάλιασα μὲ τρυφερότητα τὸν ἀρραβωνιαστικό μου.

— Ἀγάπη μου... Δὲν πιστεύω νὰ ζηλέψῃς ἕναν ἐτοιμοθάνατο; Σκέψου πόσο θὰ γλυκάνῃ, ἕναν τελευταῖον τὸν στιγμὲς, ἡ στοργὴ μιᾶς γυναίκας.

★

Πραγματικά, τὴν ἄλλη μέρα, τὸ μεσημέρι πήγαμε μαζί στὸ δωμάτιο τοῦ Κλήμ. Εἶδα τότε, ἔσπλωμένο σ' ἕνα κρεβάτι, ἕνα νέο μὲ ἑλπίστα ὁμορφιά καὶ μ' ἕνα βλέμμα, ποὺ μὲ ἀναστάτωσε.

«Θεέ μου!... ἀναρωτήθηκα. Ποῦ εἶχα, λοιπόν, ἀντικρύσει αὐτὴ τὴ μορφή; Στὰ ὄνειρά μου, βέβαια...».

Κύριε Πέτροβιτς, εἶπε ὁ γιαντὸς στὸν Κλήμ, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς συστήσω μιὰ καλὴ φίλη, τὴ δεσποινίδα Ἐστεῖλλα Μπελούα.

Καί, γυρίζοντας σὲ μένα, πρόσθεσε:

— Αὐτὸς εἶναι ὁ καλὸς μου ἀρρωστος, ὁ Κλήμ, ποὺ σοὺ μίλησα τόσες φορὲς. Ἐτυχε σήμερα νὰ γευματίσουμε μαζί, καὶ μιὰ τοῦ ἔπρεπε νὰ περάσω νὰ σὰς δῶ, πῆρα τὸ θάρρος νὰ τὴ φέρω μαζί μου. Εἶναι, ξέρετε, μαρινιώδης λάτρης τῆς μουσικῆς, ὅπως κι' ἐσεῖς! Ὁ Κλήμ χαμογέλασε. Ὁ γιαντὸς ἔφυγε καὶ μὰς ἀφίση μόνους.

Ἀλήθεια, δεσποινίς, ἔχουμε, λοιπόν, τὸ ἴδιο πάθος; Ἄν εἶναι ἔτσι, βάλτε μιὰ πλάκα σ' ἡ γραμμόφωνο.

Μοῦ ἔδειξε πού βρισκόντουσαν οἱ πλάκες. Ὅλες ὅμως ἦταν μελαγχολικὰ τραγουδιὰ.

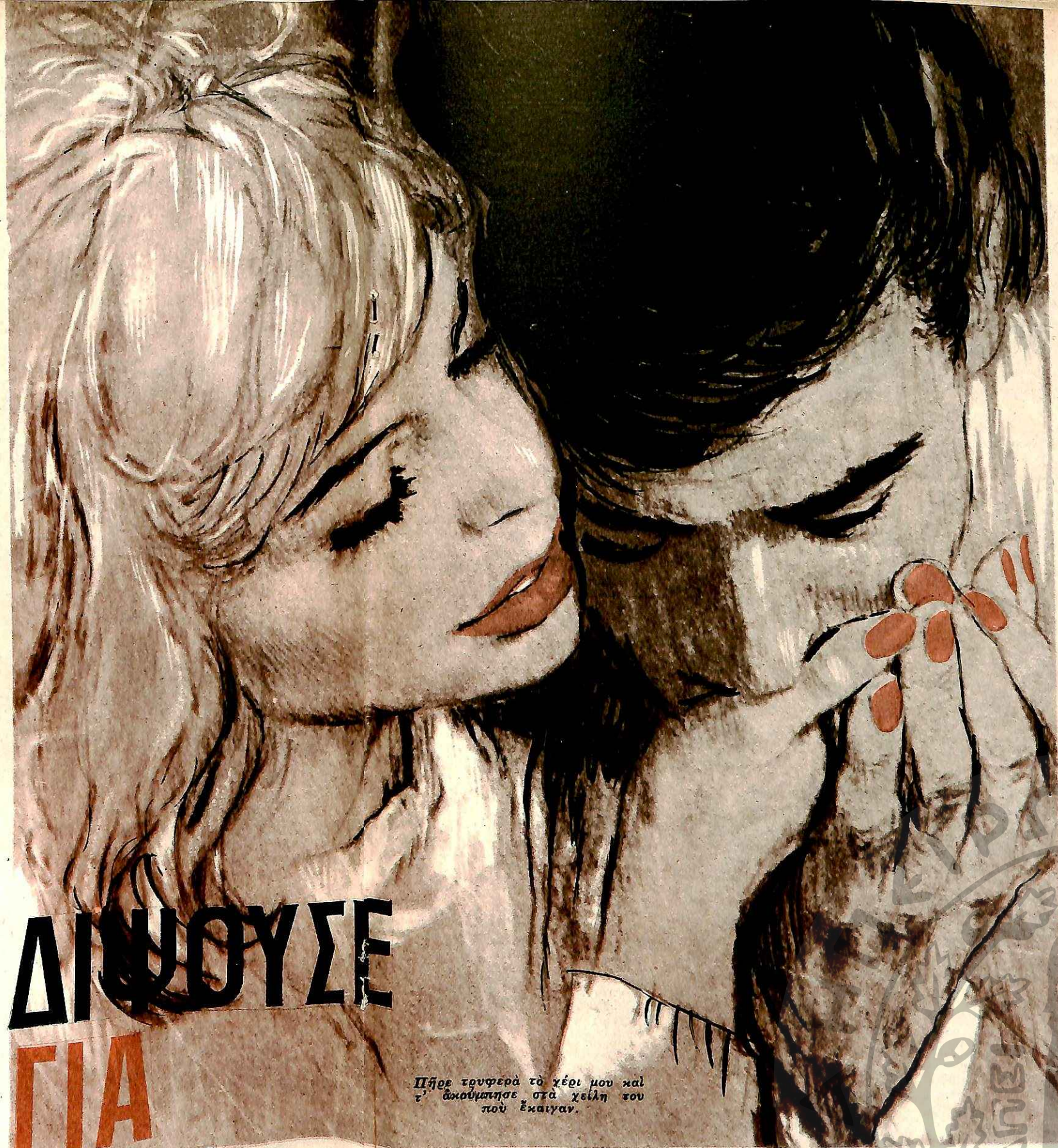
Χρειάζονται καμμάτια πρὸς εὐθυμία, γιὰ ἀνάρρωσι, τοῦ εἶπα.

Σ' ἀνάρρωσι!... ἐπανέλαβε μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο ὁ Κλήμ.

Μὰ σὲ λίγο θὰ μπῇτε στὴν ἀνάρρωσι... Μοῦ τὸ βεβαίωσε ὁ γιαντὸς. Ἀῖριο λοιπόν, θὰ σὰς φέρω κάτι δικούς μου δίσκους.

Τὴν ἄλλη μέρα, ποὺ πήγα μόνι μου, τοῦ ἔφερα τοὺς δίσκους, ποὺ τοῦ ὑποσχέθηκα. Ἀφοῦ τοὺς ἀκούσαμε μ' εὐχαρίστησι, καθίσαμε ἀρκετὴ ὥρα μαζί καὶ κουβεντιάσαμε. Τί γλυκεῖα ἀποκάλυψι! Δὲν εἶχα ἀνάγκη νὰ ὑπο-

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Πῆρε τρυφερὰ τὸ χέρι μου καὶ τ' ἀκούμπησε στὰ χεῖλη του ποὺ ἔκαιγαν.

ΔΙΨΟΥΣΕ ΓΙΑ ΛΙΓΗ ΑΓΑΠΗ

κρίνωμαι, ὅτι τὸν συμπαθοῦσα. Τὸν εἶχα συμπαθήσει ἀληθινὰ, ἀπὸ τὴν πρώτῃ κιόλας στιγμή, ποὺ τὸν ἀντίκρισα. Τί περίεργο!

«Α! Ναί, μοῦ συνέβη κάτι, ποὺ δὲν τὸ περίμενα. Ὅσο καλύτερα γνώριζα τὸν Κλήμ, τόσο περισσότερο σχημάτιζα τὴν πεποίθησι, πὼς αὐτὸς ἦταν ὁ ἀντρας τῶν ὁνείρων μου! Πέρασαν οἱ δυὸ μέρες καὶ ὁ Κλήμ δὲν πέθανε. Ἀντίθετα πρὸς τὴν πρόβλεψι τοῦ γιαντροῦ, ἡ κατάστασί του ἔδειχνε βελτίωσι. Ὁ Μωρίς ἀπορροῦσε γι' αὐτὸ καὶ τὸ θεωροῦσε ὡς ἕνα πραγματικὸ θαῦμα.

Ἔτσι, κάθε ἀπόγεμα, πήγαινα μὲ λαχτάρα κι' ἔκανα συντροφιά στὸν Κλήμ.

Ὡστόσο, ἕνα ἀπομεσημέριο, τὸν βρῆκα μελαγχολικό.

— Τί ἔχεις, Κλήμ; τὸν ρώτησα μ' ἀνησυχία.

Αὐτὸς μὲ κύτταξε ἐξεταστικά.

— Γιατί ἔρχεσαι, Ἐστεῖλλα; μὲ ρώτησε σιγά. Πές μου, σὲ παρακαλῶ, τὴν ἀλήθεια. Θὰ ναι πολὺ καλύτερο, παρὰ ἂν μ' ἀφίσης στίς φοδερὲς μου ἀμφιβολίες. Ἐρχεσαι ἀπὸ οἶκτο;

— Δὲν ξέρω, Κλήμ... Μὴ μὲ ρωτᾷς...

— Τὸ ξέρεῖς, Ἐστεῖλλα, πὼς θὰ πεθάνω; μὲ ρώτησε μὲ πονεμένη φωνή.

— Ὁχι, Κλήμ... Ὁ γιαντὸς λέει πὼς πηγαίνεις πολὺ καλύτερα. Βγάλε, λοιπόν, αὐτὴ τὴν ἰδέα ἀπὸ τὸ μυαλό σου. Εἴμαστε τόσο εὐτυχισμένοι τώρα, ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο... Γιατί θέλεις νὰ μ' ἀφίσης; Δὲ μ' ἀγαπᾷς;

— Σ' ἀγαπῶ! Σ' ἀγαπῶ! μοῦ φώναξε.

Πῆρε τρυφερὰ τὸ χέρι μου καὶ τ' ἀκούμπησε στὰ χεῖλη του, ποὺ ἔκαιγαν.

Τὴν ἄλλη μέρα, τ' ἀπόγεμα, τὸν βρῆκα εὐτυχισμένο καὶ χαρούμενο ὅπως τὶς ἄλλες φορές... Εἶχε σηκωθῇ μάλιστα ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, γιὰ νὰ μοῦ δείξῃ πὼς ἦταν καλύτερα. Τὸν πῆρα καὶ καθίσαμε κολλητὰ, στὸν καναπέ. Κουβεντιάσαμε λίγη ὥρα, γλυκὰ, εὐθυμιασμένα. Ἐξαιρέτικα, πῆρε τὸ χέρι μου στὸ δικό του.

— Ἐστεῖλλα! μοῦπε, μὲ φωνή, ποὺ ἔπρεπε ἀπὸ συγκίνηση. Ἀφοῦ ἀγαπᾷσαι, γιατί μὲ ἀπὸ συγκίνηση. Ἀφοῦ ἀγαπᾷς, ὅσο σ' ἀγαπᾷ, πὼς κι' ἐγὼ μ' ἀγαπᾷς, ὅσο σ' ἀγαπᾷ κι' ἐγὼ, θέλω νὰ σοὺ ζητήσω μιὰ χάρι... Ἐνα φιλή, Ἐστεῖλλα μου! Ἀχ, ἂν ἦ ξέρες πὼς ποθῶ νὰ νιώσω τὴ φλόγα τῶν ἀληθινῶν χειλιῶν σου... Τὸ φιλή σου θὰ μοῦ ξαναδώσῃ ζωὴ...

Ἐσκίσα σιμπηλά καὶ τὸν φίλησα στὸ στόμα. Ἦταν σὰ νὰ φιλοῦσα τὴν καρδιά του, ποὺ χτυποῦσε σὰν τὴν καρδιά ἐνὸς πληγωμένου πουλιοῦ.

— Σ' εὐχαριστῶ, μοῦ εἶπε σιγὰ, γιὰ τὴν εὐτυχία, ποὺ μοῦ δώσατε.

Καί μὲ φίλησε κι' αὐτὸς στὸ μέτωπο. Ἐξαιρέτικα, ὅμως, τὸν εἶδα νὰ χλαμιάξῃ. Κρατιῆθηκε πάνω στὸν ἄμο μου, γιὰ νὰ μὴν πέσῃ. Γύρισα, τρομαγμένη, κι' ἀντίκρισα στὸ κατόφλι τὸν Μωρίς. Ἦταν κι' αὐτὸς κίτρινος, σὰ νὰχε πάρει χλωροφόρμιο.

— Τὰ συγχαρητήριά μου! μοῦ πέταξε εἰρωνικά. Εἶσαι, βλέπω, μιὰ θαυμάσια νοσοκόμα!

— Μωρίς!... τοῦ φώναξα. Πρέπει νὰ ξέρης...

Αὐτὸς ὅμως μ' ἔκοψε βίαια:

— Εἶσαι μιὰ ψεύτρα! Μιὰ ὑποκρίτρια! Μ' ἀπάτησες, προδίδοντας τὴν ἐμπιστοσύνη μου...

— Μωρίς, πρὸς Θεοῦ, σάπασε!

— Γιατί νὰ σπατάλω; ἐμφώνισε φρενιασμένος. Γιὰ νὰ κρύνω τὴν ὑποκρισία σου; Θέλεις νὰ μὴ μάθῃ ὁ Κλήμ, γιὰ τοῦ λόγου ἥρθε ἐδῶ; Ἀπὸ οἶκτο, μονάχα ἀπὸ οἶκτο, ἦρθε ἐδῶ, Κλήμ, καθὼς μοῦ δήλωσε. Κι' ἐπαίξε θαυμάσια τὸ ρόλο της. Ἦταν, ὅλως, τόσο εὐκολος, γιατί ἔδεχσε νὰ σοὺ πῇ, πὼς εἶναι θεατρίνα!

— Ἀνδρὲ, τοῦ ἐπιτέθηκε μ' ὅλη τὴν ἀγανάκτησι τῆς ψυχῆς μου, δὲν ἐπαίξει κανένα ρόλο. Ἀγαπᾷ τίμια κι' εἰλικρινὰ τὸν Κλήμ. Ἄν ἦσυνα ἀνθρώπος, ἂν ἦσυνα ἕνας εὐσυνείδητος γιαντὸς, θὰ δαμάζεις τὴ ζήλεια σου, ἀφοῦ ξέρεῖς τὴ θέσι του...

Τὰ λόγια μου δὲν πρόφτασαν νὰ τὸν στηλάσουν. Ὁ Κλήμ σωρῆστικα κεραυνωμένος στὸ πάτωμα.

Ὁ γιαντὸς συνῆλθε ἀμέσως. Ἐτρεξε κοντὰ του, τρέμοντας.

— Ἐμβολή! τραύλισε. Θεέ μου! Τὸν σκότωσα...

— Πολὺ ἄργα τὸ κατάλαβες, ἄθλιε! τοῦ πέταξα.

Τοῦ ἔκαμε ἀμέσως μιὰ ἔνεσι. Ὁ Κλήμ συνῆλθε γιὰ λίγο, ἀνοίξε τὰ μάτια του, μ' ἀναγένησε.

— Ἐστεῖλλα... εἶπε μ' ἀκνὴ φωνή.

Ἐσκίσα πάνω του, μὲ δακρυσιμένα μάτια.

— Ἀγάπη μου, ποῦ εἶπα, γεμίζοντας φιλή τ' ὄχρὸ πρόσωπό του.

— Ὡστε εἶναι ἀλήθεια;

— Ναί, τοῦ ἀπάντησα μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου.

Μὲ πίστεψε, εἶμαι βέβαιη πὼς μὲ πίστεψε, γιατί τὸ πρόσωπό του φατίστηκε καὶ ἡ εὐτυχία ἔλαμψε στὰ μάτια του. Ἦταν ὅμως ἡ τελευταία του ἀναλαμπή. Σὲ λίγο, τ' ἀγαπημένο μάτια του ἐξέλεισαν γιὰ πάντα.

Ὁ Μωρίς μὲ κύτταξε, συντριμμένος.

— Ἐγὼ φταίω... ψιθύρισε.

— Ὁχι, τοῦ εἶπα σιγὰ. Ἦταν μοιραῖο... Δὲν ἦταν καταδικασμένος ὁ Κλήμ. Μονάχα, ποὺ συντόμευσε τὸ τέλος του... Ὡστόσο, πέθανε εὐτυχισμένος. Εἶχε μιὰ λαχτάρα στὴν καρδιά του. Διψοῦσε γιὰ λίγη ἀγάπη... Καὶ τὴν ἀγάπη αὐτὴ, τὴ βρῆκε! Γιατί τὸν ἀγάπησα, Μωρίς, καὶ θὰ τὸν ἀγαπᾷ πάντα.

— Συγχώρησέ με, Ἐστεῖλλα, μοῦ εἶπε, μὲ βαρυσκαμένα μάτια.

— Σὲ συγχωρῶ, ἀλλὰ θὰ χωρίσουμε. Τώρα ἔσπασε πιά ἀνεπανόρθωτα ὁ δεσμός μας. Ὁ καθένας μας θὰ τραβήξῃ τὸ δρόμο του.

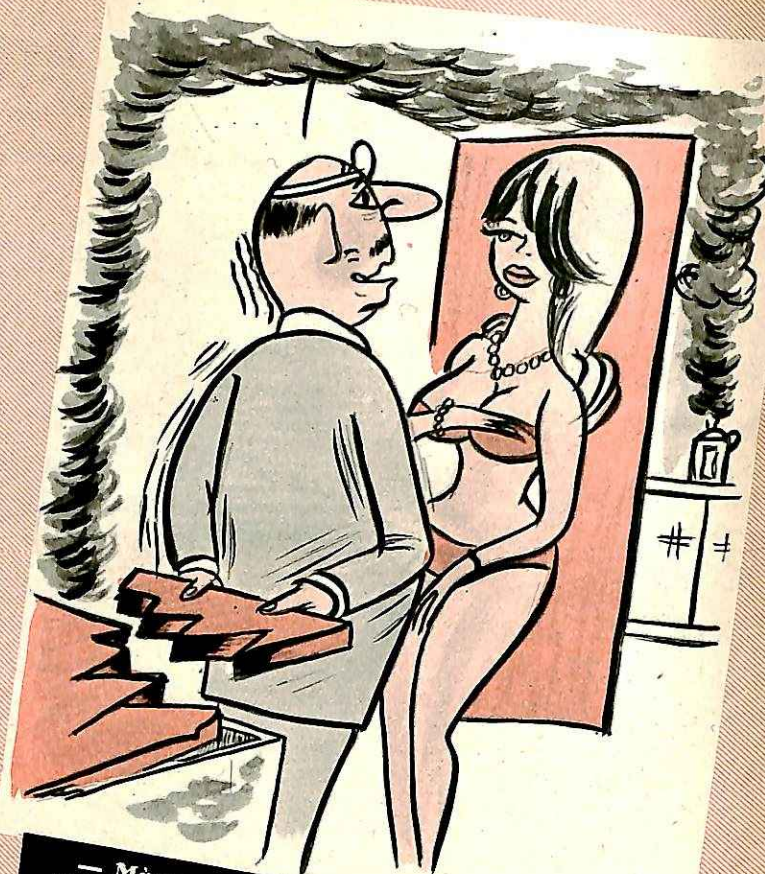
★

Ἀνέβηκα στὸ θέατρο. Προσπάθησα νὰ μετουσιώσω τὴν τέχνη μου ὅλο τὸν πόνο, ποὺ δοκίμασα στὴν δυστυχισμένη ζωὴ μου. Καὶ πέτυχα. Ὅλο τὸ Παρίσι ἀναγνωρίζε τὸ δραματικό μου ταλέντο. Εἶμαι μιὰ φημισμένη ἡθοιοῦς. Κανένας ὅμως δὲν ξέρε τὸ δράμα, ποὺ συνέτριψε τὴ ζωὴ μου. Ὁ κόσμος, φεύγοντας ἀπὸ τὸ θέατρο, λέει: «Παίζει μὲ τὸ πάθος τῆς Σκάρας Μπερονάρ». Δὲν ξέρε, ὅτι παίζω, ἔχοντας πάντα στὴ σκέψι μου τὸν Κλήμ, τὸν ἀγαπημένο μου...

ΖΑΝ ΠΕΤΑΛ

— Στο διάστημα που έλειπες, νοίκιασα ένα δωμάτιο στον κλειδαρά του χωριού!

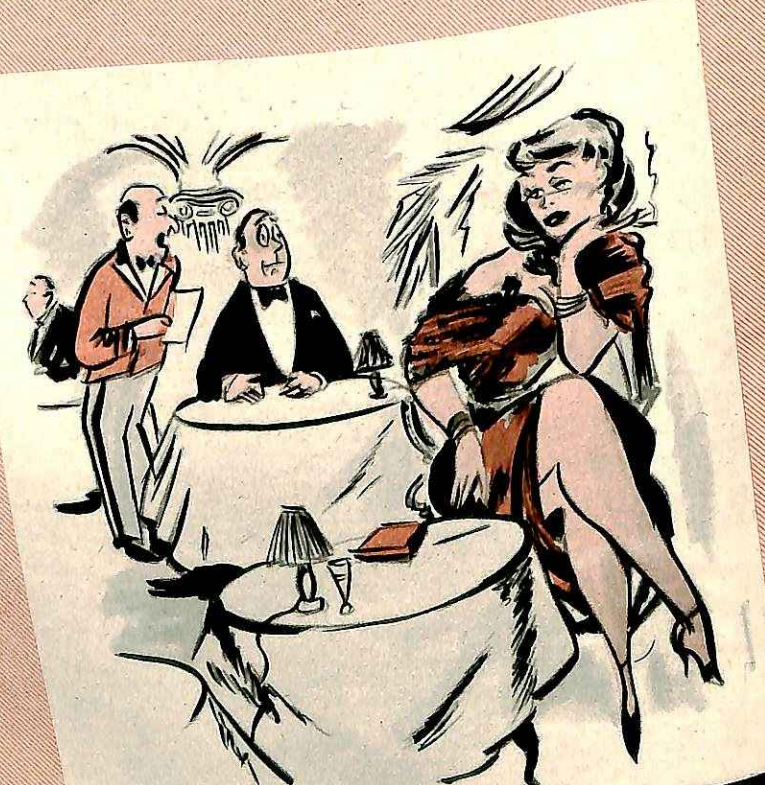

— Μην ντρέπεσαι, κούκλα μου! Για το γιατί, όλες οι γυναίκες είναι το ίδιο!

Ερωτικές Λαχτάρες

— Μην ξεχάσετε στη διαφήμισι να προσθέ-
σετε πως οι πελάται των πουρών μας, που θα
μας στείλουν τις ταινίες πενήντα κοπιών, θα
έχουν κι' ένα ραντεβού με τη Θεοποιίδα
Μαίρη!

— Νομίζω πως είναι εκδότρια εφημερίδες ή
άλλου εντύπου. Το σημείωμα που της στείλατε,
το επέστρεψε με διορθώσεις!

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ ΤΟΥ ΜΑΡΙΝΟ ΛΙΠΑΡΙ

(Τελευταίον)

2ον Οί Κοροτίντι, που είχαν τριγυρίσει με σε-
βασμό τον καινούργιο
άρχηγό τους, διάλεξαν
είκοσι γέροντες και τους στείλανε
να φέρουν τις κοπέλλες.
— Πάρτε από δω αυτό το γέ-
ρικο γουρουνί! διάταξε περιφο-
ρητικά ο Κατάμπο. Δώστε τον, έ-
τσι δεμένον, να τον φυλάνε ο
Λέωντες.
Οί «Λέωντες» ήταν μια μικρή
φυλή, που συγγένευε με τους γί-
γαντες Ματούμπι κι' έμοιαζε μα-
ζί τους στη δύναμι και το θάρ-
ρος. Είχαν μολλικά κατσαρά και
ανοιχτόξανθα σαν τη χαίτη του
λιονταριού, και περήφανη όψη.

Ζ'.

ΟΙ ΟΜΟΡΦΕΣ ΠΑΡΘΕΝΕΣ ΤΩΝ ΚΟΡΟΤΙΝΤΙ

Σε λίγο, φτάσανε οι πρώτες κο-
πέλλες. Ήταν καμμιιά τριαντα-
ριά. Τα πρόσωπά τους λάμπανε
από χαρά. Γιατί οι γυναίκες των
Κοροτίντι θαύμαζαν πάντα την
αντρικία ομορφιά των Ματούμπι.
Κι' ύστερα, ήταν ευτυχισμένες,
που θα αποκτούσαν έναν άντρα
όλο δικό τους, αντί να τον μοι-
ράζονται με δυο-τρεις άλλες, κα-
τά τη συνήθεια του τόπου τους.
Ήταν όλες όμορφες, ψηλές,
καλοφτιαγμένες, με γελαστά πρό-
σωπα, με δέρμα λίγο ηλιοψημέ-
νο, μαλλιά πυκνά και δόντια θαυ-
μάσια — αληθινές θυγατέρες της
Εύας. Το μοναδικό τους ρούχο ή-
ταν το συνηθισμένο εκείνο φύλλο
της φτέρας, στερεό και μαλακό,
τυλιγμένο γύρω τους σαν κόκκι-
νο φουστανάκι.
Συγκεντρώθηκαν σ' ένα πλά-
τωμα, εκεί κοντά, στην αρχή του
δάσους, κι' ανέλαβαν να τις προ-
σέχουν δέκα ηλικιωμένοι Μα-
τούμπι.
Ήρθαν ύστερα κι' άλλες... κι'
άλλες. Το πλάτωμα γέμισε από
δροσερά ανθρώπινα λουλούδια.
Αστειεύονταν, γελούσαν, τραγου-
δούσαν και χόρευαν, δείχνοντας
με κάθε τρόπο τη χαρά τους.
Είχε διαδοθή ανάμεσα τους πως
θα διάλεγε τη γυναίκα του κι'
ο μεγάλος αρχηγός Κατάμπο, κι'
η καρδιά απ' τις πιά ομορφές
έλιπζε πως θα ήταν η τυχερή.
Οί Ματούμπι αναγνώριζαν α-
κούηντας το εύθυμο εκείνο κε-
λάδημα και τα γέλια, που τους
ανοίγαν την καρδιά.
Κατά το μεσημέρι, είχαν μα-
ζευτεί μέχρι 500 κοπέλλες. Ή-
ταν αρκετές, γιατί υπήρχαν κι'
αρκετοί παντρεμένοι ανάμεσα
στους Ματούμπι. Ο Μπατού, ως
πούμε, είχε τη Λάμπη του, την
αγαπούσε βαθιά και δε σκόπευε
καθόλου να την αλλάξει.
— Μεγάλε αρχηγέ είπτε ο Τι-
ρίντο στον Κατάμπο, αυτά είναι
όλα τα ανύπαντρα κορίτσια μας,
που μπορούν να γίνουν γυναίκες
των γενναίων πολεμιστών σου.
Τώρα σε παρακαλούμε να γίνουν
όλα με τάξη, σύμφωνα με τα έ-
θμά μας και τα δικά σας, κι'
όχι να χυμώσουν απάνω τους οι
άντρες σου σαν πεινασμένα αγρί-
μια.

— Μείνε ήσυχος! Θέλω κι' εγώ
να γίνουν οι γάμοι κατά τους νό-
μους του Υψίστου. Κι' επειδή δεν

ΟΙ ΓΥΙΟΙ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

νε, για να πάρη άλλη τη θέσι
της. Όταν ο μεγάλος αρχηγός έ-
κρινε κάποια απ' όλες αξία για
να λάβη μέρος στη δεύτερη δια-
λογή, της ένεψε να πάη να στα-
θί κοντά του. Είχε ήδη ξεχωρίσει
έξη, όταν παρουσιάστηκε μπρο-
στά του το τέλειο πλάσμα, που
γύρευε!

Αδύνατο να περιγραφεί η γοη-
τεία αυτής της κοπέλλας. Αρ-
κεί να πούμε ότι, βλέποντάς την,
ο Κατάμπο τετάχθηκε όρθιος,
νιώθοντας ένα κομπο στο λαιμό.

Ήταν, θαρρείς, η θεά της Ό-
μορφιάς! Ψηλή μέχρι 3,20, γε-
μάτη, αλλά με τέλειες γραμμές,
με δέρμα σαν ώριμο ροδάκινο,
χρυσά μαλλιά κυματιστά, που ά-
κτινοβολούσαν στον ήλιο, πρόσω-
πο όθαλ φωτισμένο από δυο με-
γάλα μάτια, σαν άστρια, κι' ένα
μαγευτικό χαμόγελο στα κατα-
κόκκινα χείλη της. Είχε δόντια
κάτασπρα και μύτη ελαφρά κυρ-
τή. Κάθε κίνησή της ήταν κομψή,
χαριτωμένη, αρμονική.

Ο Κατάμπο δε μπόρεσε πιά
να κρατηθεί. Ξέριψε και την έ-
σφιξε στην αγκαλιά του, φωνά-
ζοντας:

— Νά η γυναίκα μου!

Όλοι οι Ματούμπι κι' οι Κο-
ροτίντι ξέσπασαν σε ουρλιάσμα-
τα χαράς και θαυμασμού. Οι εκ-
δηλώσεις τους αυτές κράτησαν
πολλή ώρα.

Τέλος, ο Ρεμπάντο σήκωσε τα
χέρια του, και όλοι σωπάσανε.

Ο Κατάμπο, τρέμοντας από
χαρά και κρατώντας τη διαλεκτή
του απ' το χέρι, τη ρώτησε:

— Κόρη του Ήλιου, παιδί εί-
ναι τ' όνομά σου;

— Με λένε Μελίνκα, μεγάλη
αρχηγέ.

— Μελίνκα... πρόσφερε με πά-
θος ο Κατάμπο. Τ' όνομά σου
είναι γλυκό σαν το μέλι... Πές
μου, θέλεις να γίνης γυναίκα
μου;

Η κοπέλλα δεν απάντησε. Τύ-

— Ξαναδιαβάξω τα γράμματα που μουστέλνες διαν ήμασθε αρ-
εθωνισμένοι, και πεθαίνω στα γέλια!...

λιξε όμως τα μπράτσα της γύρω
απ' το λαιμό του κι' άκούμπησε
το κεφάλι της στον ώμο του.

Ευτυχισμένος για την έκλογή
του, ο Κατάμπο διάταξε να δια-
λέξουν γυναίκες κι' οι ανύπαντροι
πολεμιστές του, με σειρά ηλικίας.
Κι' έτσι έγινε, με απόλυτη τάξη.

Θ'.

ΤΑ ΔΥΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙΑ

Ξαφνικά, όμως, άνηλθαν κά-
τι φοβεροί βρυχηθμοί, σε μικρή
απόσταση. Όλοι σταμάτησαν,
παγωμένοι από φόβη.

— Το λιοντάρι! μουρούρισαν

μερικοί.
Οί βρυχηθμοί πλησιάζανε. Γυ-
ναίκες κι' άντρες σκορπίστηκαν
μέσα στο δάσος, φωνάζοντας. Μο-
νάχα ο Κατάμπο κι' ο Μπατού
μείνανε στη θέσι τους.

Σ' ένα λεπτό, είχε αδειάσει το
μεγάλο ξέφωτο. Η Μελίνκα δεν
είχε θέληση να εγκαταλείψει τον
Κατάμπο, κι' αυτός τη βοήθησε
να σκαρφαλώσει σ' ένα διπλανό
«μπαουμπάμπ».

— Έννοια σου, της είπε, κι'
αν έρθη κατά δω το λιοντάρι, θα
σου προσφέρω το τομάρι του,
για να φυλάξω σου φόρεμα...

Ξαφνικά, ξεπρόβαλαν μ' ένα
πήδημα απ' το δάσος δυο τερά-
στια θηρία, λιοντάρια των σπη-
λαίων, που ή βίη τους μονάχα
σκόρπιζε τον τρόμο. Ήταν μεγα-
λά σαν ελέφαντες, άπίστευτα ά-
γρια κι' εύκινητα.

Μα ο μεγάλος αρχηγός κι' ο
φίλος του Μπατού δεν προμάζε-
νε. Επιάσαν με τα δυο τους χέ-
ρια τα ροπάλα τους, από βαρού
και σκληρότατο ξύλο, και περι-
μεναν την επίθεσι.

Τα θηρία στομάχησαν και ό-
σιμπίτηκαν τον άέρα, όπως ο κα-
λοφαγός απαλαμίδαν τη μυρω-
διά του αγαπημένου τους φαγη-
τού. Ύστερα πλησίασαν τους
δυο άντρες. Μά, πριν προλάβουν
να τους επιτεθούν, εκείνοι, μ'
ένα τεραστίο πήδημα, βρέθηκαν
δίπλα τους και τους κατέφεραν
δυο φοβερά χτυπήματα στη ρά-
χη, σπάζοντάς τους τη σπονδυ-
λική στήλη. Άσού τα σκίνητησαν
έτσι, τ' αποτελειώσανε ή άλλο
ένα χτύπημα στο σέβεκο.

Το πλήθος, που είχε παρακο-
λουθήσει τη σύντομη εκείνη πάλη,
κρυμμένο ανάμεσα στα γύρω δέν-
τρα, ξεναγούρισε στο πλάτωμα
ζητωκραυγώντας τους δυο άτρο-
μους κυνηγούς.

Τα θηρία ήταν τότε πολλά και
προμερά στη δύναμι και στο μέ-
γεθος. Κι' ο άνθρωπος, που τα
αντιμετώπιζε καθημερινά, είχε α-
ποκτήσει μια μεγάλη επιδεξιότη-
τα κι' ένα ήρεμο θάρρος, στον
άγωνα έναντίον τους. Ωστόσο, το
λιοντάρι των σπηλαίων, μαζί με
το μοιούθ, αποτελούσαν το φο-
βητρο όλων. Αυτά, άλλωστε, βοί-
σκονταν πιο κοντά στον άνθρω-
πο. Υπήρχαν και τεραστίια ζώα
υδρόβια, κροκόδειλοι, φίδια και
σαύρες, ζούσαν όμως στις θάλασ-
σες ή στις μεγάλες λίμνες.

Το λιοντάρι των σπηλαίων τά-
βαζε άκούη και με το μοιούθ,
κι' έβγαίνει συνήθως νικητής.

Μα ως ξαναγυρίσουμε στη δι-
ήγησή μας...

Το πλήθος περικύκλωσε τους
δυο ήρωες κι άρχισε τους ιε-
ρούς χορούς του, γύρω απ' τα
σκοτωμένα λιοντάρια, για να εū-
χαριστήσουν τον Ήλιο. Ο Κατάμ-
πο κι ο Μπατού κάθονταν από-
νω στα κεφάλια των λιονταριών.
Ύστερα χορεύει κι η Μελίγκα,
μονάχη, ένα χαριτωμένο «σάλο»
μπροστά στον άντρα της.

Όταν τελειώσαν οι χοροί, ο
Κατάμπος φώναξε τους ειδικούς,
για να γδάρουν τα λιοντάρια. Κι
αυτοί, χρησιμοποιώντας για μα-
χαίρια, κατ' κοφτερές πέτρες, αρ-
χίσαν τη δουλειά τους, πριν κρυ-
ώσουν τα δυο πτώματα.

Σε λίγο, τα δέρματα των θη-
ρίων ήταν έτοιμα, τετωμένα και
σπασμένα με ξύλα, για να στε-
γνώσουν στον ήλιο. Ήταν υπέ-
ροχα, χρυσόξανθα, με μαλακές
και μακριές τρίχες, άξια για βα-
σιλικούς μανδύες.

Ι'.

ΤΟ ΣΥΜΠΟΣΙΟ ΤΩΝ ΓΑΜΩΝ

Ο Ήλιος κόντευε να φτάσει στο
ζενίθ. Έπρεπε να κάνουν τις ε-
τοιμασίες για το γαμήλιο τρα-
πέζι, που θα είχε εξαιρετική ε-
πισημότητα στην ειδική αυτή πε-
ρίπτωση.

Ο Κατάμπος έδωσε τις απαι-
τούμενες διαταγές στους ανδρώ-
πους του.

Έκατο κυνηγοί σκορπίστηκαν
στο δάσος.

Την εποχή εκείνη, το κυνήγι
ήταν άβυσσος: έλαφια, γαζέλες, α-
γριογούρουνα, λαγοί — όλα,
τρεις φορές μεγαλύτερα απ' τα
σημερινά — καθώς κι άλλα εί-
δη αγριμιών, που έχουν εξαφα-
νισθεί σήμερα.

Μα πώς τα σκότωναν οι κυ-
νηγοί — θ' απορήσετε — χωρίς
ντουφέκια, ούτε τόξα (γιατί ο άν-
θρωπος δεν είχε έφευρει τότε ά-
κόμα το τόξο και τα βέλη); Α-
πλούστατα, με τις πέτρες! Τις
πετούσαν μ' ένα είδος σφεντόνας
και βρίσκανε αλάθητα το στόχο
τους.

Φαντασθήτε τώρα τί θα ήταν
το πέταγμα μιας πέτρας, βάρους
ένος κιλού, σε απόσταση 200 ή
300 μέτρων! Κι είχαν αποκτή-
σει οι γίγαντες αυτοί τέτοια ε-
πιδεξιότητα και ακρίβεια στο πε-
τροβολισμό, ότι έμεινε σήμερα στη
σκέψη με τις τελειότερες κα-

"Αν είσθε άντρες, αν επιθυμείτε να βρήτε σύζυγο, μην
παράλειψετε να διαβάσετε, από το έρχόμενο πάντα τεύχος, τη
νέα μας σελίδα:

Πώς βρίσκεται ένας σύζυγος

"Ένας πολύτιμος οδηγός για όλες τις δεσποινίδες, που όνει-
ρεύονται να παρασύρουν στα ισόδια δεσμά του γάμου, τον άν-
τρα, που αγαπούν. Πρακτικά μαθήματα, που θα σας βοηθήσουν
να καταρρίψετε τα αμυντικά φρούρια της αντίστασής σας...
Και μην ξεχνάτε: Δεν είναι αρκετό μόνο να κατακτήσετε έναν
άντρα. Πρέπει να ξέρετε και να τον κρατήσετε!...

ρομπίνες. Το χτύπημά τους δεν
ήταν απλώς αποτελεσματικό, άλ-
λά θανατηφόρο.

"Έτσι, έπειτα από μερικές ώ-
ρες, οι έκατο κυνηγοί ξαναγύρι-
σαν, φορτωμένοι με θηράματα,
που τα συγκέντρωσαν σε σωρούς.

Οι γυναίκες άναβαν μεγάλες
φωτιές, γδέρνανε τα αγρίμια, τα
περνούσαν σε σουβλές από ξύ-
λο σκληρό σά σίδερο. Άλλες πάλι
φάρνανε μπλόκρικο μέσα σε
κρανία μεγάλων ζώων, ή πανέ-
ρια με ζουμερά φρούτα.

Συγχρόνως, όσοι Ματούμπι έ-
μεναν ακόμα άευνάρωτοι, διά-
λεγαν τις συντροφισσές τους, με
γέλια, τραγουδία και παιαγμια-
τα. "Έτσι, όταν ετοιμασθήκαν τα
φαγητά, είχαν σχηματισθεί πιά
όλα τα καινούργια αντρίγγα.

Ο Κατάμπος σάλπισε τότε με
το βούκινο. Κι όταν κάθισαν ό-
λοι ένα γύρω, σήκωσε ψιλά τα
χέρια του και προσευχήθηκε στον
Ήλιο, ενώ ο Ρεμπάντο ράντιζε
τους συμποσιαστές με μπλόκρικο-
σο, προς τιμήν του Ύψιστου.

Στο δεύτερο ήχο του βούκινου,
ρίχτηκαν όλοι στο φαί, με φωνές
και γέλια. Ήταν τόσο ευτυχι-
σμένοι!

ΙΑ'.

ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΟΥ ΚΑ'ΙΝ

Κόντευε να τελειώσει πιά το
συμπόσιο, τα τραγουδία κι οι χο-
ροί, όταν αντήχησαν κάτι τρομα-
χτικά ούρλιασματά, σαν από χι-
λιάδες πεινασμένους λύκους.

"Όλοι πετάχτηκαν όρθιοι και
κύτταξαν προς το μέρος, απ' ό-
που είχαν άκουσθή οι άπαισιες
αυτές κραυγές.

Πάνω στην κορυφή του γειτω-

νικού λόφου, είχε φανή μια ατέ-
λειωτη μαύρη γραμμή. Ήταν χι-
λιάδες κολοσσιαίοι νέγροι, που
κύτταλαν από ψηλά το γλέντι των
λευκών.

— Οι Γιοί του Κα'ίν! φώνα-
ξαν οι Ματούμπι κι οι Κοροτί-
νι μαζί.

— Γρήγορα, οι γυναίκες να
πάνε στο δάσος! διέταξε ο Κα-
τάμπος. Ρεμπάντο, σου εμπιστεύ-
ομαι τη Μελίγκα μου!

Οι κοπέλλες, τρομοκρατημένες,
τρέξαν να κρυφτούν στο δάσος.
Σ' αυτό το θέαμα, οι νέγροι έ-
ξαναρχισαν τα ούρλιασματά κι έ-
πειτα ώρμησαν όλοι μαζί κατα-
πάνω στους λευκούς.

Το βούκινο αντήχησε τρεις φο-
ρές. Ήταν το πρόσταγμα της μά-
χης.

Οι Ματούμπι κι οι Κοροτίνι
σχημάτισαν μια τετραπλή παρά-
ταξη και, με έτοιμες τις σφεντό-
νες τους, περιέμεναν την επίθεση.

Οι νέγροι πλησίαζαν, ούρλιά-
ζοντας άγρια, ανατριχιαστικά.
Ήταν ένα άπειρο πλήθος απ'
τους απογόνους αυτού του Κα'ίν,
που είχαν κατοικήσει στην αρχή
όλη την Αφρική. Ύστερα τους
είχαν διώξει σιγά-σιγά απ' τα
μέρη τους οι λευκοί λαοί, οι Γιοί
του Άβελ, που είχαν έρθει απ'
την Ατλαντίδα και είχαν εγκα-
τασταθεί στις ακτές της Δυτικής
Αφρικής.

Κάθε τόσο, οι καθυστερημένοι
αυτοί αγριοί, χειρότεροι κι απ'
τα θηρία, συγκεντρώνονταν σε
στάθη, για να επιτεθούν στους
λευκούς και να τους πάρουν τις
γυναίκες τους.

"Ήταν κι αυτοί ψηλοί, εύσω-
μοι, αλλά εξασθενημένοι απ' τα

μεθύσια και τις έρωτικές κατα-
χρήσεις. Ένιωθαν ώστόσο τέτοιο
μίσος για τους λευκούς, που δε
λογάριαζαν καθόλου το θάνατο,
στις μάχες τους.

Τώρα είχαν φτάσει σ' απόστα-
σι 50 μέτρων απ' τους αντιπά-
λους των.

Ξαφνικά, οι λευκοί όλοι μαζί,
αρχίζοντας από την πρώτη σει-
ρα, έκσφενδονίσαν μια βροχή από
πέτρες. Άνοιξε ύστερα η πρώτη
σειρά και προχώρησε μπροστά η
δεύτερη, για να πετάξει κι εκεί-
νη τις πέτρες της. Το ίδιο έγι-
νε με την τρίτη και την τετάρτη.

"Έπειτα ήρθε πάλι η σειρά των
πολεμιστών της πρώτης σειράς,
που είχαν ξαναβάλει στο μεταξύ
πέτρες στις σφεντόνες τους.

Ο συστηματικός αυτός «βου-
δαρισμός» ξάπλωσε χάιμα έκ-
τανατάδες νέγρους. Μα ήταν τό-
σο πολλά, αυτά τα μαύρα κτή-
νη, που κατέβαιναν δλοένα και-
νούργια απ' το λόφο. Βλέποντας
ώστόσο τον αποδεκατισμό, που
παθαίνανε κατά μέτωπο, σκέφθη-
καν να κάνουν ένα αντιπερισπ-
σμό. Πραγματικά, μια μεγάλη ό-
μάδα τους, γρήγορα σαν αντίλο-
πες, χώθηκαν στο πυκνό δάσος,

αριστερά απ' το πεδίο της μά-
χης. Οι λευκοί τους χάσανε απ'
τα μάτια τους.
Στο μεταξύ, ο άγώνας συνε-
χιζόταν με μανία.

— Να διώξουμε αυτά τα σκου-
λήκια με μαγκουριές! διέταξε ο
Κατάμπος.

Οι λευκοί άφησαν τότε τις
σφεντόνες, χούφτασαν τα ρόπα-
λά τους, που ήταν φτιαγμένα απ'
το ξύλο εκείνο, το σκληρό και
βαού σά σίδερο, κι άρχισαν να
καταφέρνουν φοβερά χτυπήματα,

δεξιά κι αριστερά. Κάθε τέτοιο
χτύπημα σήμαινε το θάνατο για
κείνον που το δέχονταν. Τα κε-
φάλια συντρίβονταν σαν καρύδια,
οι πλάτες σταζάνε σαν καλαμιά,
Ούρλιαχτά, φωνές, βογγητά,
γέμιζαν τον αέρα, μέσα στους ά-
γώνους του αίματος.

Οι νέγροι ήταν ώπλισμένοι με
λόγχες από μπαμπού και με μα-
χαίρια από κοφτερές πέτρες. Μα
χαίρια από κοφτερές πέτρες, δεν
προλάβαν να πλησιάσουν
τους λευκούς, γιατί τα ρόπαλα
πέφτανε πάνω τους και τους τσα-
κίκανε. Οι λευκοί είχαν κουρα-
σθή πιά να σκοτώνουν...

Ξαφνικά, έγινε ένα θαύμα: Ο
Ήλιος σκοτείνισε, όχι από σύν-
νεφλα, αλλά από ένα άλλο φαινό-
μενο, αληθινά φοβικό: Σύννεφα

από τεράστιους γύτες, δέκα φο-
ρές μεγαλύτερους απ' τους ση-
μερινούς ινδιάνους, είχαν νιώσει
τη μυρωδιά του αίματος κι' ελ-
χην μαζευτή εκεί, για να πέσουν,
μ' ένα ήχο βροντής, πάνω στο
πεδίο της μάχης, και να το σκε-
πάσουν, όπως ένα κοπάδι ακρί-
δες μπορεί να σκεπάσει ένα χω-
ράφι με σάρι.

Το θέαμα ήταν τόσο τρομα-
χτικό, ώστε οι προληπτικοί νέγροι
το βάλανε στα πόδια, ξαναγυρί-
ζοντας στο λόφο απ' όπου είχαν
κατέβει. Οι λευκοί σπεύσαν να
μαζέψουν τους λιγοστούς τραυ-
ματίες και να τους πάρουν από
κει, αλλιώς τα όνρια θα τους
τρώγανε ζωντανούς.

"Έπειτα από 20 λεπτά της ώ-
ρας, δεν είχε απομείνει ούτε ένα
πτώμα πάνω στο πεδίο της μά-
χης!

Οι γύτες δεν τρώγανε επί τό-
που τους νεκρούς. Τους σηκών-
ανε με τα νύχια τους και τους
παίρνανε μαζί τους, για να τους
καταδοχίσουν με την ήσυχια
τους πάνω στις κορφές των βου-
νών. Έτσι, ο ήλιος σκεπάστηκε
άλλη μια φορά απ' τα μακάδρια
σύννεφά τους.

ΙΒ'.

ΧΑΘΗΚΕ Η ΜΕΛΙΓΚΑ!

Οι δυο φυλές των λευκών, φί-
λες πια και συμμαχες, συγκε-
τρώθηκαν μέσα στο δάσος και ά-
νασυντάχθηκαν. Εκεί κοντά κυ-
λούσε ένα ποταμάκι, όπου μπή-
καν όλοι για να πλυθούν και να
έξαγνισθούν, γιατί το αίμα των
νέγρων ήταν καταραμένο.

Όταν τελειώσε αυτός ο καθα-
ρισμός, ο Κατάμπος σκέφθηκε τις
γυναίκες και διέταξε τους φίλους
του να πάνε να τις βρουνε δη-
γούμενοι από μερικούς Κοροτί-
νι. Το απόσπασμα ξεκίνησε αμέ-
σως.

Ο Κατάμπος σήμανε με το
βούκινο προσκλητήριο, για να δι-
ποιοί απ' τους πολεμιστές του
λείπανε. Ήξερε απ' έξω τ' όνο-
μα του καθενός.

Όταν μπήκαν όλοι στη σειρά,
τους έδωσε να παραλάβουν μπρο-
στά του. Μετρούσε ως το 10 και
πενούσε ύστερα τα δάχτυλά του
πάνω σ' ένα κορδόνι με κόμπους,
είδος κομπολογιού, κρεμασμένο
στο πλευρό του. Κι αφού μετα-
κινούσε έτσι δέκα κόμπους, τον
ένα μετά τον άλλο, έρχινε ένα
πετραδάκι μέσα σ' ένα κρανίο
αρκούδας.

"Έτσι μετρούσαν, τον καιρό έ-
κείνο. Ή μονάδα μετρήσώς τους
ήταν ή ίδια με τη σημερινή: το
10, γιατί τόσα ήταν τα δάχτυλα
των δυο χεριών. Κάθε κόμπους του
κορδονιού αντιπροσώπευε τα δέ-
κα δάχτυλα, και κάθε πετραδάκι
ανταποκρινόταν σε δέκα κόμπους.
Έτσι, αν μαζεύονταν π. χ. δέκα
πετραδάκια μέσα στο κρανίο, ση-
μαινε πως οι πολεμιστές ήταν χί-
λιοι.

Με το μέτρημα αυτό, ο Κα-
τάμπος βρήκε πως λείπανε δυο μο-
νάχα, και εξακρίβωσε ύστερα
ποιοί ήταν αυτοί. Μα είχαν βρή
πιά τον τάφο τους μέσα στην κοι-
λιά των δρυών.

Οι Ματούμπι, που είχαν πάει
να φέρουν τις γυναίκες, ξαναγύ-
ρισαν σε λίγο. Φαίνονταν θλιμμέ-
νοι. Ο Μπατού, που ήταν μαζί
τους, πλησίασε τον αρχηγό του,
— Έχω να σου άναγγελλω μια
θλιβερή είδηση, ώ ίσχυρε Κατάμ-
πο... το έλεπε διαταχτικά.

— Μίλησε!
— Μέσα στο δάσος, ανάμεσα
στις καλύβες των Κοροτίνι, βρή-
καμε το δυστυχό Ρεμπάντο με
σπασμένο το κεφάλι. Μερικές γυ-
ναίκες είχαν χαθή...

— Κι η Μελίγκα μου; φώναξε
ο Κατάμπος, πηδώντας βόθιο.

— Δυστυχώς, κι αυτή...

Ο Κατάμπος έμεινε σαν κεραυ-

ΕΧΕΙ ΑΥΤΟΠΕΠΟΙΩΘΗΣΙ !!!

ΕΙΝΑΙ ΣΙΓΟΥΡΗ ΠΩΣ ΔΕΝ ΘΑ ΤΗΣ ΣΥΜΒΗ ΤΙΠΟΤΕ ΔΥΣΑΡΕΣΤΟ

Κάθε γυναίκα γνωρίζει το
πόσο σπάνιο είναι, τις δυσκολες
ήμερες του μηνός, να αισθανέ-
ται ασφαλή, σίγουρη, ήρεμη.

Η ξαφνική άδιαθεσία, μα-
κριά από το σπίτι, ένας λειξ
που φαίνεται, ή αμφοβία αν
είναι εν τάξει, είναι αιτίες που
έγκλωσφόρουν και στην
την κρατούν σε συνεχές άγχος
και στενοχωρία, την κάνουν
να χάνη το κέφι της, την αλ-
τοπεποιθισή της, κρατώντας
την σε συνεχή ένταση.

Τώρα όμως το πρόβλημα αυ-
τό βοηθε την λύση του, γιατί
τον καλύτερο και ασφαλέστε-
ρο τρόπο.

Έλλάδα το πρακτικό SLIP
PERIODIQUE VELUX
(Σλίπ περιόδου ΒΕΛΟΥΞ).

Το SLIP VELUX είναι έ-
να πρακτικό γυναικείο εξώτη-
μα που δεν λείπει από την
τσάντα καμιάς Εδωπαίας.
Είναι πρακτικό, 100% ασφαλές
και εξασφαλίζει απόλυτη καθα-
ριότητα.

Έχει σχήμα μικρό, που έ-
φρασε απόλυτα από το σώμα
να πρακτικό γυναικείο εξώτη-
μα που δεν λείπει από την
τσάντα καμιάς Εδωπαίας.

Είναι κατασκευασμένο από απαλό πύνο νάιλον, ώστε να μην
ενοχλή καθόλου. Μπορεί να φορεθί μέσα από το εσωρούχο ή
και χωρίς αυτό το καλοκαίρι. Πλένεται και ξηραίνεται εύκολα
και έτσι αποφεύγεται το λερώμα των εσωρουχών.

Ένας άριστος συνδυασμός είναι ή χορής του συγχρόνως με
πετσέτες ύφειας VELUX που είναι εμπροσθιμένες με την αντι-
σηπτική και την αντιοσμική σύνθεση SANIL X 39. Ζητή-
στε δε ειδικώς το SUPER VELUX με μεγαλύτεραν άπορρο-
φητικότητα.

Η χορής του SLIP VELUX είναι δείγμα πολιτισμού.
Μάθετε να χρησιμοποιήτε το SLIP VELUX, θα βοηθε την
ήσυχία σας.

ΠΡΟΣΟΧΗ όμως, διότι κυκλοφορούν και άλλα ΣΛΙΠ ΠΕ-
ΡΙΟΔΟΥ.

Ποτέ να άναγνώρη την λέξη VELUX διά να είσθε βεβαία
ότι θα εξυτηρηθήτε απόλυτως.

νοβολημένος. Έπειτα μούγκρισε:
— Μας προδύσανε οι Κορο-
τίνι!

— Όχι, άπάντησε ο Μπατού,
οι άδελφοί μας είναι άθωοι. Ύ-
ποθέτω πως μια ομάδα από Γι-
ους του Κα'ίν χώθηκε στο δάσος,
χωρίς να την άντιληφάμε, κι
έπρεσε ξαφνικά πάνω στις καλύ-
βες των Κοροτίνι. Βρήκαν εκεί
τις γυναίκες, σκότωσαν το Ρεμ-
πάντο, που φύλαγε τη Μελίγκα,
άρπαξαν αυτή και μερικές άλλες
κι εξαφανίσθηκαν. Τα ίχνη τους
διευθύνονται προς τη μεγάλη λί-
μνη.

— Πάμε άμέσως να τους βρού-
με! φώναξε ο Κατάμπος. Έσύ θα
μας οδηγήσεις. Οι πολεμιστές
μας θα χωριστούν σε ομάδες,
για να ψάχνουνε το δάσος σε όλα
τα σημεία.

Αντήχησε και πάλι το βούκι-
νο του αρχηγού. Οι Ματούμπι
συγκεντρώθηκαν και σχημάτισαν
ένα τετράγωνο γύρω του. Κι ο
Κατάμπος τους εξήγησε τί είχαν
να κάνουν:

— Άδελφοί, οι Γιοί του Κα'ίν
μας άρπάξαν μερικές γυναίκες
μας, και τη Μελίγκα μου άναψ-
αν σ' αυτές. Όπως μου είπε ο
Μπατού, τραβήξανε προς τη με-
γάλη λίμνη. Θα χωριστούμε σε δέ-

κα ομάδες και θα τρέξουμε να
τους προλάβουμε. Έκείνος, που
θα ξαναβρή τη Μελίγκα μου —
αν δε βεληθή ο Ύψιστος να εί-
μαι έγω, αυτός — θα γίνη υ-
παρχηγός μου!

ΙΓ'.

ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΧΑΛΙΚΙΑ

Οι δέκα ομάδες ξεκίνησαν ά-
μέσως, από διάφορες κατευθύν-
σεις, όλες όμως με τον ίδιο προ-
ορισμό: τη μεγάλη λίμνη.

Ο Μπατού θέλησε να πάη
μπροστά, μονάχος. Εμπιστεύθηκε
τη δική του ομάδα σ' ένα νέο
φίλο του, δυνατό και γενναίο, τον
Τάφις, με τη διαταγή να τον ά-
κολουθή από μικρή απόσταση, ψά-
χνοντας παντού, στις σπηλιές,
στις καλύβες, στις συστάδες των
δέντρων. Κι αυτός, ξαναγύρισε
βροντώντας στο μέρος, όπου κει-
τόταν ο Ρεμπάντο, νεκρός, και
διέταξε τους Κοροτίνι να τον
θαφούν με τιμές.

Ύστερα εξέτασε τα ίχνη των
νέγρων και άσπεσαν πως δε θα
ήταν πάνω από τριάντα. Μαζί μ'
ήταν άναγνώρισε και τις πατη-
μας των κοριτσιών, που είχαν
μικρότερο πόδι, με τα δάχτυλα
λιγότερο άνοιχτά.

Όλα διευθύνονταν προς τη με-
γάλη λίμνη. Σ' ένα σημείο όμως
στρίβανε λίγο προς τη δύση, για-
τί το δάσος ήταν άραιότερο προς
τά εκεί και μπορούσε κανείς να
το διασχίση πιδ γρήγορα.

Κάθως ο Μπατού παρακολου-
θούσε αυτά τα ίχνη, προσέδε κά-
τι, που γυάλιζε πάνω στα χόρτα,
σαν χρυσάφι. Έσκυψε, το πήρε
και το εξέτασε με άπορία.

Ήταν ένα μακρογλο χαλίκι,
που είχε τυλιγμένες γύρω του ξαν-
θές γυναικείες τρίχες, σαν χρυσές
κλωστές. Ο Μπατού το κύτταξε
μερικές στιγμές. Έπειτα τόρρι-
ξε μέσα στο δισάκκι του και
συνέχισε το δρόμο του.

Ήταν εύκολη αυτή ή παρα-
κολούθησι, γιατί το άργιλλάδες
και λίγο ύψος έδαφους είχε δια-
τηρήσει πολύ καλά τις πατημα-
σιές.

Παρατήρησε πως σ' όλα τα ά-
ποτυπώματα φαίνονταν μόνο ή μύ-
τη των ποδιών, και όχι το τα-
κούνη, πράγμα που έδειχνε πως
οι νέγροι τρέχανε πάντα.

Σ' ένα σημείο όμως, βρήκε το
έξ-αος πολύ ποδοπατημένο. Τί να
είχαν κάνει τάχα εκεί;... Κύτταξε
γύρω. Έξέτασε προσεχτικά τη
γη.

Ήταν σπαρμένη με φύλλα και
με σπασμένα ξερόκαλα. Έπειτα
χάνονταν πια τα ίχνη των κορι-
τσιών.

Ο Μπατού κατάλαβε: Έπειδή
οι κοπέλλες δε μπορούσαν να τρέ-
ξουν αρκετά γρήγορα, οι νέγροι
είχαν φτιάσει φορεία και τις εί-
χαν βάλει άπάνω.

Συνέχισε το τρέξιμο. Έπειτα
από λίγο, είδε και πάλι να γυα-
λίζει κάτι ανάμεσα στα χόρτα.
Σταμάτησε, έσκυψε και πήρε από
χάμα ένα άλλο χαλίκι, τυλιγμέ-
νο κι' αυτό με ξανθές τρίχες.

Τα ώρτια εκείνα χρυσά μαλλιά
δε μπορούσαν να ήταν παρά της
Μελίγκας. Αυτή είχε άφισει το
σημάδι εκείνο, για να οδηγηθή
στο άδελφού της, που θα την
αναζητούσαν.

Η άνακάλυψι αυτή έδωσε και-
νούργιες δυνάμεις στο Μπατού.

Αν και οι νέγροι ήταν σπου-
δαίοι στο τρέξιμο, δεν είχαν τα
μακριά πόδια ούτε τα γερά πτε-
μονία των λευκών — προπάντων
δε του Μπατού.

Πόσο είχαν προηγηθή: Το πο-
λύ δυο ώρες, πριν άρχισή ή κα-
ταδίεψή τους. Δεν ήταν πολύ για
το Μπατού. Υπολόγιζε πως εί-
χε κερδίσει κιόλας το μισό αυ-
τής της διαφοράς.

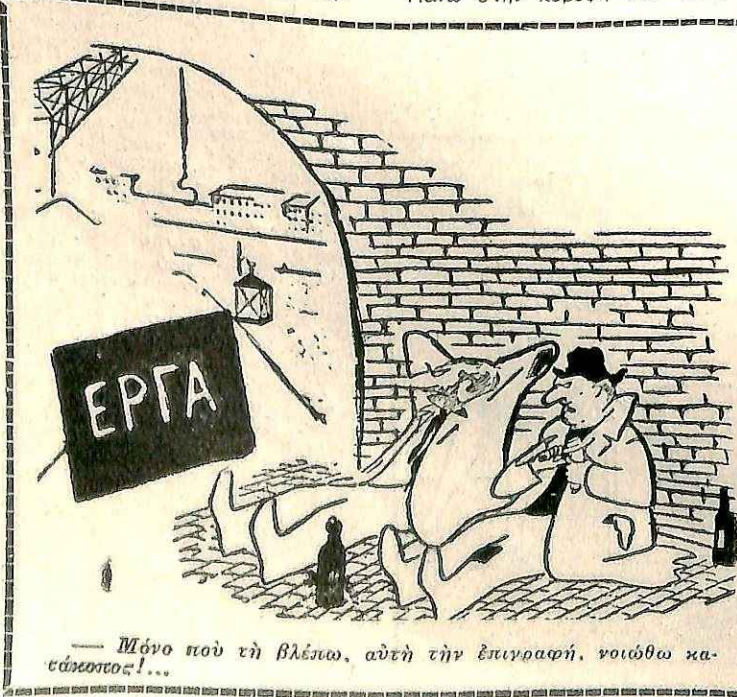
Το μονοπάτι περνούσε τώρα ά-
νάμεσα σε βράχια θωρακτά. Το
μέρος ήταν επικίνδυνο, καταφύγιο
φιδιών και μεγάλων πτηνών. Μα
ο Μπατού δε νιαότανε. Έτρεχε,
έτρεχε, με το τακούνη του στο
χέρι, έτοιμος για κάθε άσχημη
συνάντησι. Κύτταξε χάμα, για να
δih αν θάβρισκε και κανένα άλλο
χαλίκι. Μα οι πυκνές συλλογισές
έμποδίζανε τον ήλιο να περάσει,
ώστε να κάνει να γυαλίσουνε στο
φως του τα ώρτια χρυσά μαλ-
λιά.

Φτάνοντας σ' ένα μικρό έξω-
τό, στην καρδιά του δάσους, άν-
τίκρουσε ένα θέαμα τρομαχτικό:
Το έδαφος ήταν όλο πατημένα και
καταματωμένα. Και δυο πτώματα
νέγρων, κειτόνταν χάμα, καταπα-
ρωμένα.

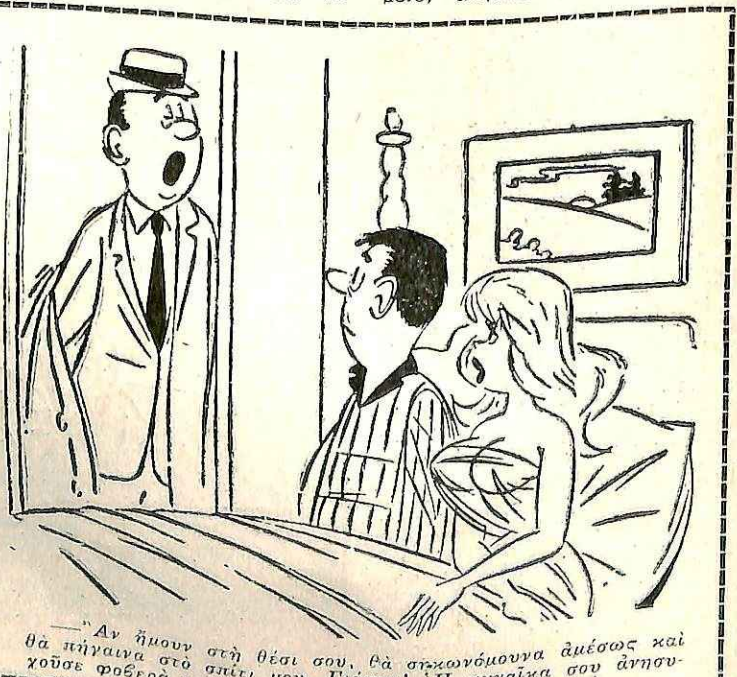
Τι τους είχε συμβή; Είχαν μεί-
νει πίσω απ' τους άλλους και τους
είχαν έπιπεδή τα θηρία! Ή είχαν
μαλώσει μεταξύ τους οι Γιοί του
Κα'ίν, για τις λευκές κοπέλλες;

Ένα έλαφο βογγητό έστρεψε
ξαφνικά στ' αυτά του Μπατού.
Άκουγκρόστηκε κι' άκουσε και
δευτέρω.

Έτοσε προς το μέρος, απ' ό-
που έρχόταν ή άδυστη εκείνη
φωνή. Κάτω από μια πελώρια
φέτη, είδε ένα νέγρο έτοιμοθάνο-
το, βουτηγμένο στο αίμα, που εί-
χε τρέξει απ' τις πληγές του.

— Μόνο που τη βλέπω, αυτή την επιγραφή, νοιώθω κα-
τάκοπος!...

— Αν ήσουν στη θέσι μου, θα σκευάζονα άμέσως και
θα πήγαινα στο σπίτι μου, Γιάννη! Η γυναίκα σου άνη-
χόσε φοβερά για σένα, όταν την άφησα πιδ όλγιο!

Πήγε κοντά του, με λαχτάρα. Αυτός θα μπορούσε να του δώσει σωστές πληροφορίες!

Εκεί κοντά, κυλούσε ένα ρυάκι με δροσισμό κι' ολοκάθαρο νερό. Ο Μπατού έδωσε απ' το δισάκι του το κρανίο-κύπελλο, το γέμισε και το πήγε στον έτοιμοθάνατο, που ήπιε άδιστα. Υστερα έβρεξε στο νερό μερικά ξερόφυλλα κι' έπλυνε μ' αυτά τις πληγές του.

Ο νέγρος άνοιξε τα μάτια του και τρώμαξε, βλέποντας ένα λευκό.

— Ήσυχασε, δε θα σου κάνω κακό, του είπε ο Μπατού.

Τα καλά αυτά λόγια του ήλπιαν να ζωογονούν τον τραυματία. Χαμογέλασε αδύνατα και ψιθύρισε:

— Να πιά... κι' άλλο...

Ο Μπατού έτρεξε πάλι στο ρυάκι και ξαναγέμισε το κύπελλο. Αφού ξεδιώχασε ο νέγρος, ο άλλος κατώρθωσε με τα βρεγμένα φύλλα, να σταματήσει το αίμα που έτρεχε απ' τις πληγές του. Έπειτα έτρεξε σ' ένα δέντρο, που έδωσε κάτι φρούτα στοργυλά και κατωκάκινα, με γλυκό και μυρωμένο χυμό. Άνοιξε ένα απ' αυτά κι' έσταξε λίγο-λίγο το περιεχόμενό του μέσα στο στόμα του πληγμένου.

Εκείνος δυνάμωσε κάπως. Όπως όλοι οι νέγροι, είχε κι' αυτός μια άπιστευτη ζωτικότητα.

Μά γιατί να άσχοληται μαζί του ο Μπατού; Έχανε τον καιρό του; Όχι! Ήθελε να πάρη σίγουρες πληροφορίες για το δρόμο, που είχαν ακολουθήσει οι άπαγωγοί, και για την τύχη της Μελίνκας. Ήταν βέβαιος πως θα μπορούσε να τους προφύλαξη, γιατί οι νέγροι κουράζονταν πολύ πιο εύκολα απ' τους λευκούς.

Ο τραυματίας μπόρεσε να σηκωθεί το ένα του χέρι, πήρε ένα από τα φρούτα και ρούφηξε το χυμό του, με τη βοήθεια του Μπατού.

— Πώς αισθάνεσαι; τον ρώτησε εκείνος.

— Κάπως καλύτερα... Βρέξε μου τις πληγές μου... Καίε...

Ο Μπατού έφερε καινούργιο νερό απ' το ρυάκι και δρόσεσε πάλι τις πληγές του νέγρου. Μάζεψε ύστερα διάφορα χόρτα, τα κόπνησε ανάμεσα σε δυο πέτρες και τάβαλε, σαν κατάπλασμα, πάνω στο καταπληγμένο στήθος του.

— Πώς σε λένε; τον ρώτησε.

— Σιριμπί...

— Πρόσεξε, Σιριμπί! Τού έσπασε τη ζωή. Μά, αν δε μιλήσεις τώρα, θα σε στείλω να βρεις τον προγονό σου, τον Κάιν!

— Θά μιλήσω...

— Πού είναι οι αδελφοί σου; που κλέβανε τις γυναίκες μας;

— Όχι μακρύς... Έχουν πολλούς τραυματίες...

— Γιατί; Με ποιους πολεμάτε;

— Άναμεταξύ μας... για τις γυναίκες, που άπαξάμε. Μερικοί έαυτο τους, άλλοι επιμένανε να τις πάνε όλες στον άρχοντα για να διαλέξη τις πιο όμορφες...

— Στα πού έχουν πιά τώρα; σε κάποια σπηλιά, για να περιποιηθούν τους τραυματίες;

— Ο Μπατού άνασσε μ' άνακούφισι. Ωστε, λοιπόν, οι κοπέλες ήταν σάες και άπειρατες κι' οι άπαγωγοί βρισκόνταν κάπου εκεί κοντά. Σωστά τον είχαν άδηγίσει οι πέτρες με τα χουστά μαλλιά!

— Έτσι; Τώρα να περιμένη το άπόσπασμά του, που δε θ' άρνούσε να φάση για να έπιτεθούν όλοι μαζί στους νέγρους.

Ο Σιριμπί κτύπησε μ' εύγνωμοσύνη το σωτήρα του, Σιγιά-σιγιά, ξαναβρίσκει τις δυνάμεις του.

— Είσαι καλός, Γιε το 'Α-

Η ΚΟΤΟΛΕΤΤΑ ΤΡΩΓΕΤΑΙ ΜΕ ΤΑ ΔΑΧΤΥΛΑ

Πώς θα φάτε μία κοτολέττα; Θα βάλετε κατά μέρος το πηρούνι και το μαχαίρι, θα την πιάσετε με τα δαχτυλά και θα την φέρετε στο στόμα σας, ακουτώντας στο κενό, για να μη δώσετε την εντύπωση ότι θέλετε να κάμπετε τους άλλους να σας προσέξουν. Το παρόδειγμα το έδω-

σαν ο τώος Άγγλος πρωθυπουργός σέρ Άλεξ Ντρουκλάντ Χιούμ και ο Ρώσος πρεσβευτής στο Λονδίνο Άλεξάνδρος Σολντακόφ, σ' ένα γεύμα όπου παρέκάθησαν 5.000 έμποροι και έπιχειρηματίες.

Το Διχτενοστάιν αυξάνει το... στρατό του

Ένώ σ' όλο τον κόσμο γίνεται λόγος για άποπλισμό και περιορισμό του έν ένεργεια στρατού, το μικροσκοπικό Διχτενοστάιν ηύξησε τις στρατιωτικές δυνάμεις του κατά 50%!

Αντί θ' άνδρες που είχε ως πρόχες από τα άλλα, θα έχη τώρα 12!

Η Λίξ Τάιηλορ κι' η άδελφή του Μάρτον

Ο Ρίτσαρντ Μάρτον, σε μία νουθέλλια που έγραψε για το γαλλικό περιοδικό «Κολάμαρ», ταυτίζει την Έλίζαμπετ Τάιηλορ με μία άδελφή του, που πέθανε σε νεαρή ηλικία. «Η Τάιηλορ, που πολύ νέα, λάμπανε τα όμορφα μάτια της, είχε μαύρα μαλλιά και όμορφα ταγυράνα, γράφει για την άδελφή του. Ήταν άπλη και καλή, σε σημείο που έδωκε για τα άτυχήματα των άλλων. Μόνο για τους δικούς της πόνοσε δε μιλούσε. Κατάλαβα πως έπρεπε να την προστατεύω σ' όλη μου τη ζωή. Έπρεπε να περάσουν τριάντα χρόνια, προτού την ξαναβρώ σε μία άλλη γυναίκα, μία γυναίκα που μόλις την είδα, κατάλαβα άμέσως πως αυτή ήταν που έψαχνα να βρώ σ' όλη μου τη ζωή». Η άλλη γυναίκα είναι η Λίξ.

Τα ψεύτικα δόντια είναι άποσκευές

Ένας Γερμανός τουρίστας έχασε στη θάλασσα, στο περασμένο καλοκαίρι, την ψεύτικη γέφυρά του δοντιών του. Όταν γύρισε στην πατρίδα του, κατηγγέει αυτή τη ζημία στην ναυτική άσφαλιστική εταιρία, όπου είχε άσφαλιστεί για το δόντι. Όμως, όμεις στο διστάση να άποζημιώσουν άποζημιώνοντας άν έταίρια. «Θά σας άποζημιώσουμε άν έπαφταν στη θάλασσα οι άποσκευές σας, μά η «γέφυρα» των ψεύτικων δοντιών σας ήταν ένα μέρος του έαυτού σας και άν έσεις είστε άνηρημένος, έμεις δεν πρόκειται να άπαράσουμε την άρηρημάδα σας». Μά το δικαστήριο του Ντύνσερφον είχε αντίθετη γνώμη. «Μία γέφυρα ψεύτικων δοντιών» παρατήρησαν οι δικαστές «είναι άποσπασμένη από τον άποσπαστή, που άκριβώς γι' αυτό δεν μπορεί να θεωρηθών μέρος του άπο-

Ο Δεσπόδης κι' η Λιλιάνα χωρίζουν

Με άληθινή άνακούφισι ο βελγικός λαός πληροφορήθηκε το έπικείμενο διαζύγιο μεταξύ του τώος Βασιλέως Δεσπόδου και της Λιλιάνας ντε Ρετι, που θεωρήθηκε άνάκαθεν σαν κό στανάς με φουστάνινα του βασιλίου. Η Λιλιάνα, για να συγκρατήσει στο διαζύγιο, έσπεσε διαφόρους άρους, μεταξύ των οποίων οι ζωής των τέκλι της πριγκίπισσας και να εισπράττει μία ήγεμονική άποζημιώσι, άκόμη και στην περίπτωση που ξαναπαντρευτεί. Λέγεται ότι ο Δεσπόδης έδωσε ένοχλή στους δικηγόρους του να δειχτούν όλους τους άρους της, για να μπόρεση να γλυτώσει απ' αυτήν. Η Λιλιάνα, μετά το διαζύγιο της, θα πιά στις Ήνωμένες Πολιτείες, όπου θα έργασθι ως «τεχνική σύμβουλος» ενός έργοστασιού κατασκευής άθλητικών ειδών.

Δέν είναι άρκετό να τρώμε μυρμηγκία...

Νά και δυο άλλες ειδήσεις από την Άμερική. Η πρώτη άφορά την έταρία τάν μυρμηγκόφρων. Τα τέλουν, δήλωσαν πως βαρέθηκαν πιά θέλουν μόνο μυρμηγκία και ότι και με άλλα φαγητά. Το μενού των φαγητών τους, αυτό το χρόνο, θα είναι: Ζυμψί άπό ίπποπόταμο, πατέ άπό ίπποπόταμο, ίπποπόταμος ψητός, φιλέτα άπό έλάφι και πτερούσα άπό φώκια. Η δεύτερη είδησι είναι ότι μία μεγάλη ήμερικανική έταρία μελετά ένα ρολόι του χεριού, που θα έχη μία μικρή συσκευή τηλεόρασεως στη θέση του καντράν.

Ο ξενοδόχος προτιμάει την Κλεοπάτρα

Ο Άγγλος Τόνι Βέλλερ, ιδιοκτήτης ενός μεγάλου ξενοδοχείου στη

Μαγιόρκα, ηλικίας 52 χρόνων, προκειμένου να νυμφευθι την 19έτιδα Λονδρέα, δασκτολόγο Μαρία Γαβριέλλα Μάρου, της ζητήσε να άλλάξη το όνομά της σε Κλεό, ύποκοριστικό της Κλεοπάτρας. «Ετσι θα μου τη μεγαλύτερη στην άγκαλιά των εποχών», έξηγησε.

Ο Μολλώχ των τρεχών

Σε διάστημα ενός έτους, τα θύλακων σε 48.000 νεκρούς και 1.200.000 τραυματίες.

Η θανατική ποινή στη δυτική Αυστραλία

Μία πρότασι για την κατάργησι της θανατικής ποινής στη δυτική Αυστραλία άπερρίφη από τη Βουλή, με ψήφους 21 έναντι 20.

δελ, του είπε. Θα είμαι ο πιστός σου υπηρέτης...

— Καλά, καλά. Κτύπαξε τώρα να γίνης καλά! άπάντησε χαμογελώντας ο Μπατού.

— Τα βράνά σου με άφελήσανε. Δε με κάινε πια οι πληγές μου. Νιώθω πολύ καλύτερα. Σε λίγο, θα μπόρω να περπατήσω.

— Όρα! Κάθισε ήσυχα τώρα. Μην κουνιθής από εδώ. Θα ξαναγυρίσω άμέσως.

Ο Μπατού σκαφάλωσε σ' ένα από τους ψηλότερους βράχους και κτύπαξε προς το δρόμο, που έπρεπε ν' ακολουθήσει το άπόσπασμά του.

Σαφνικά, τα μάτια του άστράψανε από χαρά. Είχε δει, σε κάποια άπόσπασμα, κάμποσα πουλιά, που φτερούγιζαν τρομαγμένα. Έπρεσε χάρη, κόλλησε τ' αυτί του στο βράχο και άκουσε το θόρυβο απ' το ποδοβολητό πολλών ανθρώπων.

Έβγαλε τότε το βουκίνο του και φούσηε μέσα τρεις φορές. Είδε τα πουλιά να διασκορπίζονται πιά γρήγορα.

Κατέβηκε βιαστικά απ' το βράχο και περίμενε, δίπλα στο νερό, που θα τους χρησίμευε για οδηγός.

ΙΔ'.

ΣΤΑ ΜΑΥΡΑ ΒΡΑΧΙΑ

Σε λίγο, άκούστηκαν τα ούρλιασμα των πολεμιστών, που φάνταζε. Ο Μπατού έτρεξε να τους συναντήσει.

Οι άδύνατοι άντρες, που άποτέλούσαν το άπόσπασμα, τον περικυκλώσανε, δείχνοντας τη χαρά τους.

— Άδελφια μου, τους είπε εκείνος, βρήκα τα ίχνη από τις γυναίκες μας και τους άπαγωγοί τους. Έλάτε γρήγορα! Θα μάς οδηγήγη ένας απ' αυτούς, που έχει τραυματισθι βαριά. Θα τον πάρουμε μαζί μας, μ' ένα ούρειο.

Οι Ματούμπα κόψανε κάμποσα κλαδιά μακρύα και ίσια, βάλανε έπειτα από πάνω άλλα σταυρωτά, τα δέσανε όλα με κιστούς, τα σκεπάσανε με ξερά χόρτα κι' έτοιμάσανε έτσι το φορείο. Έτάκουθώσαν τη διεύθυνση, που τους έδειχνε ο Σιριμπί.

Σε τρεις ώρες, φτάσανε σ' ένα μικρό όροπέδιο. Το μέρος ήταν έρημο. Άλλα τα χόρτα, που σκέπαζαν το έδαφος, ήταν καταπαπάζα από πολλά τούια συν-

Ο Μπατού διάταξε τους συντρόφους του να σταθούν, για να εξετάσει τα ίχνη. Παρατήρησε ο έξετάστη πώς σταματούσαν εκεί.

Ρώτησε, το Σιριμπί τι σήμαινε αυτό. Εκείνος κτύπησε γύρω, έπειτα κάρφωσε τα μάτια του στα τεράστια μαύρα βράχια, που ύψωνονταν δίπλα στο όροπέδιο, χαμογέλασε και είπε, δείχνοντάς τα στους λευκούς:

— Ψάχτε εκεί. Πρόπετε να ύπάρχη κάποια σπηλιά...

— Μά πώς... άπάντησε ο Μπατού. Άφού τα ίχνη σταματούν εδώ! Δεν προχωρούνε μέχρι τους βράχους.

Ο Σιριμπί χαμογέλασε γιάλι.

— Ξέρουμε να εξάφωλουμε τα ίχνη μας, είπε.

Με ποιον τρόπο; Πάνω σε πασσάλους από χοντρά κλαριά, στήνωμε γέφυρες με άλλα κλαριά, τις διαλύουμε. Όσο προχωρούνε, τις διαλύουμε και βγάινουμε τους πασσάλους και γεμίζουμε τις τρύπες, που άπομένουν, με χόρτα, που τα πετάμε ψηλά. Άν φάτε τις τρύπες, σπάζη, θα βρήτε αυτές τις τρύπες. Πραγματικά, οι Ματούμπα άφωλίσαν το ψάξιμο και δεν άρνησαν ν' άνακαλύψουν τις τρύπες των

πασσάλων. Παρατήρησαν πώς διευθύνονταν προς τα βράχια. Είχε δίκιο, λοιπόν, ο Σιριμπί! Κάπου εκεί θα είχαν κρυφθι οι νέγροι.

Ο Μπατού, μαζί με μερικούς συντρόφους του, πήλσανε στα βράχια κι' άρχισαν να τα εξετάζουν. Ο Μπατού διάταξε τους άλλους να μην κάνουν καθόλου θόρυβο. Άν εύρισκαν καμιά σπηλιά, έπρεπε να του το άναγγείλουν με νοήματα.

Σαφνικά, ο Ταφίς, που προηγείτο απ' τους άλλους, έτρεξε κοντά στο Μπατού και του έδειξε πώς τα ίχνη ξανάρχιζαν απ' το μέρος εκείνο, πάνω στα βράχια.

Προχώρησαν όλοι, σιγά-σιγά, άποφεύγοντας κάθε θόρυβο. Μά δε φανόνταν πουθενά σπηλιά.

Στο μεταξύ, είχε άρχισι να σκουρουνών. Έπρεπε να συνταμείνουν τις έρευνές τους, για να μη τους βρή το σκοτάδι άπρετοιμάτους. Σε λίγο, τα τέτατα της νύχτας θα άνησαν τις φωλίες τους, για ν' αναζητήσουν τη λεία τους στο δάσος.

Σαφνικά, ο Μπατού ένωσε να του σφίγγη το μπράτσο ο φίλος του Ταφίς. Στράφηκε και είδε πως του έδειχνε μία τρύπα στο βράχια, απ' όπου μπόρουσε να περάσει μόνο ένας άνθρωπος.

ΙΕ'.

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΣΠΗΛΙΑ

Τί μπόρουσε να ήταν εκεί μέσα; Καμιά φωλιά άκούδας ή λιονταριού;

Πέρασε με τα τέσσερα, για ν' μπόρεσουν να ρίξουν μία ματιά στο έσωτερικό της τρύπας, που ήταν φωτισμένο κάπως απ' τον ήλιο, που βράσιζε.

Διακρίνανε τότε, στο ύγρο έδαφος της εισόδου, πολυάριθμες ανθρώπινες πατημασιές.

Ο Μπατού έτριψε τα ξυλαράκια του κι' άναψε έτσι ένα δαυλό. Τον μιμήθηκαν κι' οι άλλοι. Και μπήκαν ένας-ένας στη σπηλιά, ακολουθώντας το Μπατού και τον Ταφίς. Κρατούσαν καθένας τους το τεκούρι του. Δέκα απ' αυτούς είχαν μείνει πίσω, για να φυλάιν το Σιριμπί.

Αφού πέρασαν ένα στενό και μακρύ διάδρομο, βρέθηκαν σ' ένα χώρο άπεράντο, γεμάτο ύπεροχούς σταλακτίτες, άληθινά άοιστούργηνα της φύσεως, που τότε γέμισε έκπληξη και θαυμασμό.

Σαφνικά, εκείνοι, που πήγιναν μπροστά, σταμάτησαν κι' έμπηξαν ένα ούρλιασμα τρώμου. Οι άλλοι τρέσανε κοντά τους, σηκώνοντας ψηλά τους δαυλούς τους.

Πάνω σε μία μεγάλη προεξοχή του βράχου, βρισκόταν ένα πελώριο φίδι, άκίνητο, σε ναρκωμένο. Ήταν ως 30 μέτρα μακρύ και χοντρό σαν ένα σημερινό βόδι.

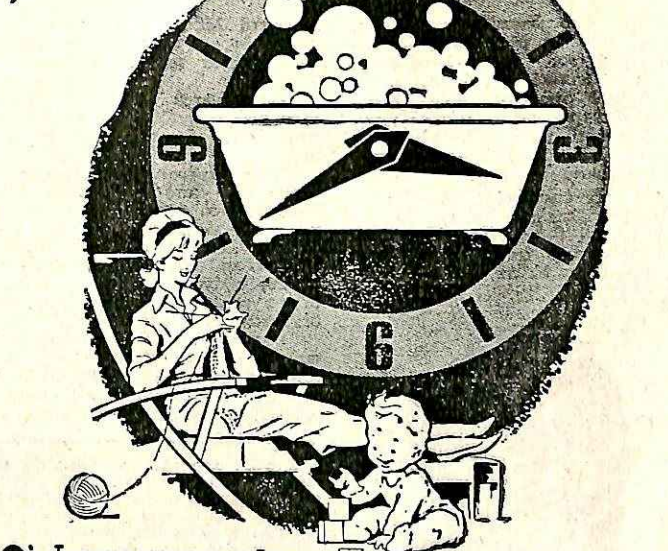
Απ' το τεράστιο στόμα του προβάλλανε τα πόδια ενός νέγρου. Ήταν ο τελευταίος, που είχε καταπι, και δεν τον είχε χωνέει ακόμα...

Ο Μπατού πήρε θάρρος, πήγε πιά κοντά και άγγιξε τα πόδια του μαύρου. Ήταν παγωμένα.

Έπρεπε τώρα να έπωληθώ απ' τη νύρκη του φιδιού, για να το σκοτώσουν. Ξέρανε το πρώτο σημείο του: στο σέβερκο, άνωμα στο τέλος του κεφαλιού και την άρχη της σπονδυλικής στήλης.

Ο Μπατού σήκωσε το τεκούρι του με τα δυο χέρια και το κατέβασε μ' όλη του τη δύναμη, χαρίζοντας σχεδόν το κεφάλι του έρπετος απ' τον κορμό του. Το τεράστιο φίδι τινάχτηκε, ύψωσε την ούρα του, σ' ένα τελευταίο σπασμό, και τη χτύπησε έπειτα χόμα με τσση δύναμη, ώστε ο κρότος άντήχησε σαν κανονιά μέσα στη σπηλιά.

ΕΥΡΗΚΑ ΠΛΕΝΕΙ ΓΙΑ ΣΑΣ!

Οι ώρες περνούν... Ο γίόκας παίζει... έσεις ξεκουράζεστε... και το ΕΥΡΗΚΑ πλένει για σας!

Για την έπομένη μπουγάδα σας ζητήσατε από τον παντοπώλην σας ένα ΕΥΡΗΚΑ

Διαβάστε τις οδηγίες επί του φακέλλου και χρησιμοποιήσατε το με τον σωστό τρόπο.

Θά χαρήτε ρούχα πεντακάδαρα και μαροχουρισμένα, χωρίς κόπο, χωρίς τρίψιμο.

ΠΛΕΝΕΙ - ΛΕΥΚΑΙΝΕΙ ΠΛΕΝΕΙ ΓΙΑ ΣΑΣ ΧΩΡΙΣ ΕΣΑΣ

ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ ΤΑΧΥΘΕΡΜΑΝΤΗΡ RECORD

Στη στιγμή αφύονο ζεστό νερό

ΠΛΗΡΗΣ ΧΟΜΑΡΙΚΗ ΛΙΑΡΙΚΗ ΜΠΟΤΑΣΗ 3 ΤΗΛ. 621.383

Και στα κατάστημα ηλεκτρ. ειδών & υγιεινής

Οι Ματούμπα συνέχισαν το δρόμο τους, προσηκτικά, κρατώντας ψηλά τους δαυλούς. Σ' ένα σημείο, ο Ταφίς έγενε στους άλλους να σταματήσουν. Έπειτα κόλλησε τ' αυτί του στο τοίχωμα της σπηλιάς και άκουσε ένα συγκεκριμένο θόρυβο, σαν από πολλές φωνές.

— Άς τρέξουμε! είπε στους άλλους. Είμαστε κοντά!

Σιγά-σιγά, οι φωνές άκούγονταν πιά κοντινές και καθαρές. Ήταν οι λευκές κοπέλες, που άμύνονταν σαν άμαχόνες έναντι των άπαγωγών τους.

Οι Ματούμπα τώκιναν το βήμα τους άκόμα πιά πολύ. Δεν έτρεχαν τώρα πιά. Πηδούσαν. Είδαν κάτι μεγάλες φωτιές. Έπειτα φτάσανε σε μία άνοιχτη έκτασι, κι' άντικρύσανε τότε ένα θέαμα συγκλονιστικό.

Λευκές και νέγροι πάλευαν άγρια μεταξύ τους. Οι κοπέλες, δυνάτες όλες και επιδέξιες, ώπλισμένες με μεγάλες πέτρες, άντιστέκονταν γενναία στις επιθέσεις. Άρκετοι νέγροι κείτονταν χόμα, με σπασμένο το κεράλι, νεκροί ή έτοιμοθάνατοι.

Οι λευκοί πολεμιστές έσπευσαν να βοηθήσουν τις διόφυλές τους. Με τα τεκούρια τους, σκόρπιναν τον τρώμο στους έχθρους τους και έσπάλωναν καινούργια πτώματα.

Τέλος, οι λίγοι νέγροι, που είχαν άπομείνει, το βάλανε στα πόδια, ούρλιάζοντας σά θηρία.

Ο Μπατού θέλησε να διαπιστώσει άμέσως τις συνέπειες της άπαγωγής και της μάχης. Και διάταξε τους Κοροτίνι οδηγούς να μετρήσουν τις γυναίκες τους.

Ευτυχώς, δε λείπανε παρά τρεις μονάχα, σκοτωμένες. Η Μελίνκα δεν είχε πάθει τίποτα, εκτός από μερικές έλαφρες πληγές.

Οι κοπέλες ξαναείδαν με άπερίγραπτη χαρά τους συγγενείς τους και τους μέλλοντες άντρες τους.

Άφού μάζωσαν και ρίξαν καινούργια έλλάς στις φωτιές, οι λευκοί έτοιμάσαν ένα γιορταστικό δείπνο κι' εύχαρίστησαν τον Ύψιστο για τη νίκη τους.

ΙΣΤ'.

Άφού φάγανε, ήπιαν και ξεκουράστηκαν όλη τη νύχτα, ξεκίνησαν για την έπιστροφή. Σ' όλο το δρόμο, τραγουδούσαν, γελοούσαν, λέγανε πρυφερά έρωτάλογα. Οι όμορφες κοπέλες ήταν στεφανωμένες με λουλούδια, τεράστια και μυρωδάτα.

Όταν το βουκίνο του Μπατού είδοποίησε τον Κατάμπο για το γυρισμό τους, ο μεγάλος άρχηγος των Ματούμπα έτρεξε να τους υποδεχθι.

Έσφιξε στο στήθος του τη διαλεχτή του. Υστερα στράφηκε στο Μπατού και του είπε μ' εύγνωμοσύνη:

— Άδελφέ μου, σ' εύχαριστώ ολοψυχα γιατί ξανάφερες τη χαρά στην καρδιά μου! Άς μάθουν όλοι πώς απ' αυτή τη στιγμή, είσαι ο ύπαρχηγός μου και άντικαταστάτης μου. Έσύ θα μάς παντρεύης τώρα, όλους.

Κι' άρχισε η τελετή των ομαδικών γάμων.

Κάθε εύγαίρι περνούσε μπροστά απ' το Μπατού, με τα χέρια ένωμένα, κι' έκανε πρός τους καθήμενους λόγια. Έπειτα γονάτων μπροστά στο Μεγάλο Ίερέα, για να τους ευλογήση, στο όνομα του Θεού Ήλιου.

Όταν τελείωσε η γιορτή, τα άντρώγια σκόρπιστηκαν στο δάσος, για να γευτούν τον έρωτά τους.

Κι' η γή άνατρίχιαζε από χαρά, καθώς τη φάλαγγσι οι άχτίδες του μεσημεριάτικου ήλιου...

ΤΕΛΟΣ

ΤΟ ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΟ ΤΣΑΪ

Η ΙΑΠΩΝΙΑ εξακολουθεί να είναι της μόδας... Οι Όλυμπιακοί Αγώνες αποτελούν ένα γεγονός τόσο σημαντικό, ακόμα και για κείνους, που δεν ενδιαφέρονται καθόλου για τα σπώρ, ώστε η χώρα, που τους φιλοξενεί, κάθε τετραετία, τοποθετείται άμεσως κάτω από το φως της επικαιρότητας. Γίνονται πολλές λόγος και γράφονται πολλά για τα ήθη, τα έθιμα, την νοοτροπία, το περιβάλλον της. Με άλλα λόγια, ο κόσμος την πλησιάζει περισσότερο, επιθυμώντας να την γνωρίσει καλύτερα. Και το ενδιαφέρον είναι φυσικό να γίνεται ακόμα πιο ζωηρό, όταν προκύπτει για μια χώρα μακρινή και εξωτική. Όπως είναι γνωστό, οι Όλυμπιακοί Αγώνες έγιναν εφέτος στην Ιαπωνία. Σας παρουσιάζουμε λοιπόν σήμερα ένα από τα πιο γραφικά γιαπωνέζικα έθιμα: την τελετή του τσαγιού.

Πρόκειται για μια ευγενική, κοινωνική και οικογενειακή παράδοση, που μεταδίδεται από γενιά σε γενιά σχεδόν αναλλοίωτη, εδώ και πέντε αιώνες, και που μπορεί να μας βοηθήσει να καταλάβουμε κάπως καλύτερα την ψυχή και το πνεύμα του λαού του Ανατέλλοντος Ήλιου.

Αν σας ρωτούσαν τι έχετε για την Ιαπωνία, θα μιλούσατε για τις γκέϊσας —νομίζοντας, ίσως, ότι πρόκειται για γυναίκες έλαφρων ήθους, ενώ οι γκέϊσες είναι στην πραγματικότητα κοπέλλες πολύ ηθικές, με ξεχωριστή μόρφωση και ανατροφή —τους Σαμουράι, το «εξαρκίρι» και το «κιμονό». Θα μιλούσατε για την τέχνη της τοποθέτησης των λουλουδιών, για την ιαπωνική πάλη καί, ίσως, και για την «τελετή του τσαγιού».

Όλα αυτά, είναι αρκετά γνωστά και εκφράζουν αρκετά χαρακτηριστικά, την ψυχή αυτής της μακρινής χώρας, που εξακολουθεί να μένει από πολλές απόψεις μυστηριώδης, παρ' όλο που είναι η πιο βιομηχανοποιημένη και δυτικοποιημένη χώρα όλης της Ανατολής.

Εκτός από το σάαλια, που κάνουν πολλοί, παρεξηγώντας το πραγματικό επάγγελμά της γκέϊσας, εκτός από το γεγονός ότι σήμερα οι «Σαμουράι» δεν υπάρχουν πια και ότι οι περισσότεροι Γιαπωνέζοι προτιμούν τον φυσικό θάνατο από την αυτοκτονία με «χαράκιρι», είναι αλήθεια πως το παραδοσιακό γιαπωνέζικο ντύσιμο, δηλαδή το «κιμονό» συνήθίζεται ακόμα και η τέχνη της τοποθέτησής τους λουλουδιών, βρίσκει πολλές φανταστικές οχράρες, του «Ανατέλλοντος Ήλιου». Η Ιαπωνική πάλη έχει ξεπεράσει από πολλά χρόνια τα όρια της καλο του κόσμου, σαν ανυπερέβλητο ατομικό αμυντικό όπλο. Καί, τέλος, η «τελετή του τσαγιού» εξακολουθεί να παίζει, ακόμα και σήμερα, ένα σημαντικότατο ρόλο στην κοινωνική ζωή της χώρας.

Φυσικά η Ιαπωνία δεν αντιπροσωπεύεται μόνο από αυτά τα στοιχεία που αναφέραμε. Άλλωστε, τα γιαπωνέζικα φίλη που σημείωσαν τόσο επιτυχία στη Δύση, μάς έχουν κάνει γνωστές πολλές μορφές της Ιαπωνικής ζωής. Άναμεσα σ' αυτές τις μορφές, η λεγόμενη «τελετή του τσαγιού», έχει πραγματικά μια σημασία ξεχωριστή.

Γιατί πρόκειται για πραγματική τελετή, με όλη τη σημασία που δίνουμε εμείς, σ' αυτή τη λέξη, παρ' όλο που πρόκειται για κάτι που συμβαίνει αποκλειστικά μέσα στον οικογενειακό κύκλο. Είναι, πράγματι, πολύ συνηθισμένο στην Ιαπωνία, να προσκαλούνται από την οικοδέσποινα ή τον οικοδεσπότη φίλοι και γνωστοί, «για να πιούν μαζί το τσάι», επειδή κάθε κίνηση κα-

Δέν είναι σάν εκείνο που πίνουμε εμείς

νομίζεται από ώρισμένους κανόνες, που σε μάς θα μπορούσαν να φανούν παράξενοι ή και παράλογοι, στην πραγματικότητα όμως, έχουν μια βαθειά σημασία, κομψότητας, αυτοσυγκεντρώσεως, αυτοελέγχου. Και όλα αυτά μαζί, έχουν τις ρίζες τους σε μια παράδοση τουλάχιστον πέντε αιώνων.

Άλλωστε εμείς οι Ευρωπαίοι αποκαλούμε «τελετή του τσαγιού» αυτό που οι Γιαπωνέζοι ονομάζουν με τρόπο πολύ απλό «Τσάι-νό-γιου», που θέλει να πη, μεταφρασόμε-

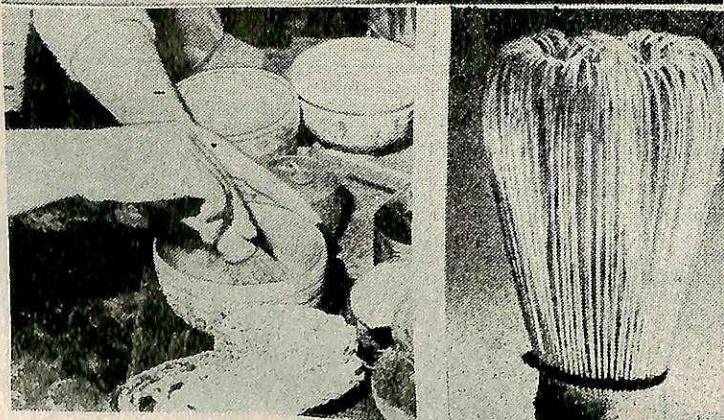
νο κατά λέξη, «το ζεστό νερό του τσαγιού», («Τσάι» σημαίνει στα γιαπωνέζικα τσάι).

Πώς γίνεται λοιπόν το «ζεστό νερό του τσαγιού» ή η «τελετή του τσαγιού», όπως προτιμάμε να τη λέμε εμείς;

Οι καλεσμένοι —που έχουν προσκληθεί πριν από μια εβδομάδα και σπάνια είναι περισσότεροι από πέντε— συγκεντρώνονται σ' ένα είδος κισσού, από το οποίο, ύστερα, περνώντας από τα δρομάκια του κήπου, φθάνουν στα εσωτερικά δωμάτια του σπιτιού, όπου τους υποδέχονται οι οικοδεσπότες.

Ύστερα, περνούν όλοι στη σάλα που θα σεβριστεί το τσάι. Μπαίνουν, κάνουν μια βαθειά υπόκλιση. Ο πιο εκλεκτός προσκελημένος κάθεται μπροστά σε ένα είδος δω-

μάς φάσι από την προτομασία του τσαγιού, και συγκεντρωμένα ή στυγμή, που το βρασμένο νερό σεβριστείται, από το δοχείο του βρασμού, στα φλυτζάνια. Χαρακτηριστική είναι η λουτάλα από μπαμπού, που χρησιμοποιεί η Γιαπωνέζικη οικοδέσποινα. «Εχει χέρι πολύ μακρύ και λεπτό, που χοντρούνει ελαφρά στη μέση και καταλήγει σ' ένα ξύλινο ποτηράκι. «Οπως βλέπετε, έχει σχήμα πολύ κομψό. Άλλωστε, σε μια τελετή του τσαγιού, όλα είναι κομψά και ευγενικά. Άνεμεσα στα άλλα, είναι υποχρεωτικό να φορούν τόσο οι προσκελημένοι όσο και οι οικοδεσπότες, «κες καλτσες» (που ονομάζονται «ταμπι»).

Αρστέρας: Μια πολύ σημαντική φάσι από το ανακάτεμα του τσαγιού, που χρησιμοποιείται για να δημιουργηθεί από την «χτυπητήρι» από μπαμπού, που χρησιμοποιείται για να ανακάτεμα του τσαγιού.

μού, που ονομάζεται «ετοκονόμο» και που είναι στην πραγματικότητα μια γωνιά του δωματίου, όπου ο οικοδεσπότης έχει τοποθετήσει, εκτός από το απαραίτητο μπουκέτο των λουλουδιών, και μερικά πολύτιμα αντικείμενα, π.χ. ένα ακριβό βάζο, ένα ζωγραφικό πίνακα κλπ.

Όταν θα έχουν καθήσει όλοι, μια από τις γυναίκες (που είναι σχεδόν πάντα η οικοδέσποινα) αρχίζει να ετοιμάζει το τσάι.

Πριν απ' όλα, ζεσταίνει τα σκεύη, που χρησιμοποιούν για την ετοιμασία του τσαγιού και ύστερα τα «περνά», με βραστό νερό, που το ρίχνει σ' ένα μικρό δοχείο, τοποθετημένο στα δεξιά του φουρνέλου. Το φουρνέλο πρέπει να είναι με κάρβουνα και πάνω σ' αυτό τοποθετείται για να δράσει το νερό του τσαγιού.

Όταν το νερό βράζει, η οικοδέσποινα το ρίχνει στα φλυτζάνια και ύστερα προσθέτει το τσάι και το ανακατεύει ή μάλλον το χτυπάει με σ' ένα ειδικό σκεύος με ειδικό «χτυπητήρι».

Γιατί το γιαπωνέζικο τσάι, φτιάχνεται με τη διάλυση μιας πράσινης σκόνης, που γίνεται από τρυφερά φύλλα τσαγιού αποξηραμένα. Η αποξηρανση αυτών των φύλλων κρατά από τρία μέχρι δεκαπέντε χρόνια!

Με τη διάλυση και το χτύπημα αυτής της σκόνης, σχηματίζεται ένα υγρό, που είναι χωρίς αμφιβολία τσάι, αλλά πολύ διαφορετικό απ' ό,τι το ξέρουμε εμείς στη Δύση. Είναι ένα αφέψημα αρώματες, κάπως πικρό, με χρώμα πράσινο έντονο και με γεύσι πολύ πικρή αλλά εξίσαια.

Όταν το τσάι είναι έτοιμο, η οικοδέσποινα παίρνει το φλυτζάνι με τα δύο της χέρια και το προσφέρει, άρχα και με μια υπόκλιση, στον πιο επίσημο ξένο. Εκείνος το παίρνει και πάλι με τα δύο του χέρια, με μια ευγενική υπόκλιση και με άρδεις και μετρημένες κινήσεις.

Αφού σεβριστεί ο πιο επίσημος προσκελημένος, σεβριούνται σιγά σιγά και όλοι οι άλλοι και ταυτόχρονα προσφέρονται και δουήματα, όπως ακριβώς συμβαίνει σε κάθε δυτικό σπίτι, όταν προσκαλούμε ξε φίλους για να πιούν τσάι.

Ύστερα από μια ώρα, σχεδόν, οι προσκελημένοι φύγουν, αφού υποκλιθούν πάλι βαθειά, ευχαριστώντας με ευγενικές φράσεις. Αυτή είναι η «τελετή του τσαγιού», όπως γίνεται και σήμερα σε όλα τα γιαπωνέζικα αριστοκρατικά σπώρ, από τα πλούσια και ταπεινά λαϊκά, αλλά και στα πιο ταπεινά λαϊκά σπιτάκια. Το γεγονός ότι η εθιμοτυπία απαιτεί ένα μικρό κιάκι κ' ένα κήπο, στον οποίο να συγκεντρώνουν οι προσκελημένοι, πριν μπουν στο σπίτι, δεν περιορίζει το τσάι στο σπίτι, δεν τσαγιούζει το «ζεστό νερό του τσαγιού». Εκτός από σπιτία των πλουσίων, εκτός από σπιτία των μικρών κήπων, να σπιτάκια έχουν μικρούς κήπους, υπάρχουν πολλές οργανώσεις, —δ— οριες με τις δικές μας λέσχες —με ένα μικρό ποσόν, διαθέτουν ειδικές σάλες —με τον απαιτητο κήπο και το κιάκι— σ' ένα ραίτητο κήπο που θέλουν να καλέσουν κείνους, που θέλουν να «τελετή» τους φίλους τους για την «τελετή του τσαγιού», αλλά δεν έχουν κα-

τάλληλο σπίτι. Το τσάι που προσφέρεται, ονομάζεται «κούζου-τσάι» και είναι, όπως είπαμε, πολύ ελαφρύ, παρ' όλη την ελαφρότητα του, υπάρχει, όμως, (το άρωμα) ένας τύπος τσαγιού (το ένας, άλλος τύπος τσαγιού «κού-τσάι»), πολύ πιο δυνατός και πιο αρωματισμένος.

Η «τελετή του τσαγιού» έχει τις ρίζες της σε πολύ παλιές εποχές. Πιστεύεται, πως, γύρω στο έτος 1000, οι Γιαπωνέζοι γνώρισαν και έπιναν το αφέψημα με τα φύλλα τσαγιού. Μα μόνο το 1500, το τσάι τσαγιού, που ονομάζεται «ζεστό νερό του τσαγιού», που έχει σπ-τελετουργική μορφή, που έχει ση-

μερα. Σχεδόν πέντε αιώνες οικογενειακή και κοινωνική παράδοση, κ' ως εκ τούτου, να διατηρείται ως μια άλλη μορφή της ψυχής και του πνεύματος του λαού, που μπορεί να μας βοηθήσει να τον γνωρίσουμε καλύτερα.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ 16

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ της Μυστικής Ασφαλείας σέρ Κάρτερ κάλεσε στο γραφείο του τον Τόμμυ και την Έσιθ και τους είπε:

—Είμαι πολύ ευχαριστημένος από σας. Μα νάχετε τό νού σας!... Χρειάζεται μεγάλη προσοχή. Παίξαμε άσχημο παιχνίδι στους Ρώσους. Έχουμε στα χέρια μας όλα τα μυστικά τους. Προσοχή όμως, γιατί κι αυτοί δεν θ' άργήσουν να μάς δείξουν τα δόντια τους...

—Έμένα μου φαίνεται ότι έχουν καταλάβει αυτή την κωμωδία... παρετήρησε ο νεαρός ντέκτεκτβ Τόμμυ.

—Δεν έχεις άδικο, του απάντησε ο αρχηγός του. Έμαθα ότι ένας ειδικός πράκτορας ξεκίνησε από τη Μόσχα για το Λονδίνο. Μα δεν ξέρω ούτε με ποιο όνομα ταξιδεύει, ούτε πότε πρόκειται να φτάσει. Είναι παμπόνηρος και γνωστός μας από την εποχή του πολέμου. Προσέξτε: Μιλάει καλύτερα από μάς τα αγγλικά κι' έχει ταλέντο μεταμορφωτό. Είναι ο μυστηριώδης πράκτορας 16 του συνθηματικού κώδικος.

«Ο αριθμός 16 δεν ξέρει προσωπικά κανέναν από τους συναδέλφους του, που βρίσκονταν στο Λονδίνο, πριν τους πιάσετε. Θάρθε στο «γραφείο» σας και με κάποια πρόσφατη θα δώσετε να συνεννοηθεί μαζί σας με συνθηματικές λέξεις. Η πρώτη απ' αυτές τις λέξεις είναι, καθώς ξέρετε, ο αριθμός 16. Το δεύτερο σύνθημα, που το άνακαλωνα τώρα μόλις, είναι η ερώτησις: «Περάσατε ποτέ τη θάλασσα της Μάγχης;» Στην ερώτησι αυτή, έσείς πρέπει ν' απαντήσετε: «Ναι» στο Βερολίνο στις 13 του περασμένου μηνός!... Τιποτα περισσότερο δεν ξέρουμε... Είμαι δέβαιος ότι θα καταφέρετε να κερδίσετε την εμπιστοσύνη του. Όσο για την ασφάλειά σας, έχω λάβει τα μέτρα μου...

—Επειτα από μερικές συμπληρωματικές οδηγίες, ο Τόμμυ κι' η Έσιθ, οι δύο νεαροί ντέκτεκτβ, αποχαιρέτησαν τον αρχηγό και διέσχισαν να γυρουν στο γραφείο τους.

—Φίλοι μου, τους είπε ο πράκτορας, ήρθα εδώ για να δώ τι συμβαίνει. Όταν άρχισε η «Έσιθ», που δεν μπορούσε πια να κρατήσει το στόμα της κλειστό. Ο πράκτορας σούφρασε τα φρυδιά του.

—Το περίμενα αυτό, Σέρνι, έπε στο ντόμμο. Άς είναι... Θα καταφέρουμε τώρα να δούμε τι θα κάνουμε. Μα δεν μπορώ να έρχομαι εδώ. Κατέλυσα στο ξενοδοχείο «Μπλίτς».

—Θα πάω μαζί μου τη Μαρίζ. Έσείς είσατε η Μαρίζ; ρώτησε την Έσιθ.

—Η Άγγλιδα ντέκτεκτβ κούνησε το κεφάλι της καταφατικά: —Πας σ' ένα ξενοδοχείο.

—Ε, λοιπόν, μίς Ρόμπινσον, θα έλθετε να δείπνησουμε μαζί στο «Μπλίτς». Κι' έπειτα ραντεβό στο «Επιτελείο». Συμφωνώ.

—Αγαπητέ πρίγκιπ, του απάντησε ο Τόμμυ, που δεν ήξερε που βρισκόταν το «Επιτελείο» των Ρώσων... «Έσιθ» φέρεσε τη γούνα της κι' ακολουθούσε τον πρίγκιπα. Ο Τόμμυ, μόλις έβρινε μόνος, είδοποίησε με το πλάνο του τον άρχοντα του. Κι' ο σέρ Κάρτερ τον διέταξε να πάει κι' αυτός στο «Μπλίτς», για να μη χάσει τα ίχνη της Έσιθ, της γυναίκας του...

—Όταν ο Τόμμυ έφτασε στο γώλ του «Μπλίτς», βρήκε τον σέρ Κάρτερ να τον περιμένει. —Είμαι ακόμη στο έστιάτοριο, του είπε. Έχω περικυκλώσει το ξενοδοχείο με τους άνδρες μας.

—Βέβαια, απάντησε ο Τόμμυ.

Με μια απότομη κίνηση, άρπαξε από τα μαλλιά τη μίς Σνάιντερ.

Δύο πόλισμα με πολιτικά τριγυρίζουν έξω από το διαμέρισμά του. Μην φευγάτε. Μην φοβάστε... Δεν κινδυνεύει η γυναίκα σας... Προσοχή τώρα! Ναίτοι! Βγαίνουν απ' το έστιάτοριο...

Ο Τόμμυ, κρυμμένος πίσω από μια κολώνα, είδε τον πράκτορα με την Έσιθ να περνούν το γώλ και να μπαίνουν στο άσανσερ.

Ο σέρ Κάρτερ κι' ο Τόμμυ περιμέναν να τους είδοποίησαν από πάνω. Ο Τόμμυ μετρούσε τις στιγμές με αγωνία. Τέλος, ένας από τους «μυστικούς» κατέβηκε για να μάθει τι συνέβαινε.

—Πώς! Έκανε ο σέρ Κάρτερ. Δεν τους είδατε ν' ανεβαίνουν; Πού πέντε λεπτόν μπήκαν στο άσανσερ. Δεν φάνηκαν, σέρ... του απάντησε ο μυστικός αστυνομικός.

—Ο σέρ Κάρτερ άρπασε από το άσανσερ που κατέβαινε, και ρώτησε το γκρουπ:

—Δεν ανέβαινες πρό ολίγου έναν κύριο με ξανθό γενάκι και μια νεαρά κυρία στο δεύτερο πάτωμα; —Όχι, στο δεύτερο, κύριε στο τρίτο, απάντησε εκείνος.

Ο σέρ Κάρτερ πήδηξε μέσα στο άσανσερ, μαζί με τον Τόμμυ.

—Μη φοβάστε, του είπε. Σε κάθε πάτωμα έχω κι' από ένα πόλι-

—Το άσανσερ στάθηκε στο τρίτο πάτωμα. Κι' οι δύο τους δέχθηκαν στο διάδρομο. Την ίδια στιγμή, τους σταμάτησε ένας υπηρέτης. —Τους είδα, άρχηγε, έπε στο σέρ Κάρτερ. Είναι στο 318! —Ξέρεις ποιος κάθεται στο 318;

—Μάλιστα. Ή μίσερ Σνάιντερ. —Περίεργο! είπε ο σέρ Κάρτερ. Φώναξε μου από κάτω τον Έβανς και τον Κλίντεσλ.

Όταν ανέβηκαν οι δύο αστυνομικοί, ο σέρ Κάρτερ άνοιξε με αντίκλειδο την πόρτα του 318.

Πάνω σ' ένα μεγάλο κρεβάτι μια γυναίκα ήταν δεμένη χειροπόδαρα. Ο σέρ Κάρτερ, κίτρινος σαν κερί, όταν έκοψε τα σχοινιά της μίσσερ Σνάιντερ, την παρακάλεσε να του αφήνη τη τίμια συμβή.

—Α, είναι φοβερό! άρχισε να φωνάζει η Αμερικανίδα. Στεκόμουν μπροστά στο κρεβάτι κι' έβγαλα τα κοσμημάτά μου, όταν ξαφνικά ένας άγνωστος άρπασε από πίσω μου κι' έβαλε ένα φιαλίδιο κάτω από τη μύτη μου. Πριν προφτάσω από την αναπνοή μου, είχα πένε πάνω την αναπνοή μου. Έπειτα, σει λιποθύμη στο κρεβάτι. Έπειτα, όταν συνήλθα, βρέθηκα δεμένη χειροπόδαρα και μ' ένα σφίγτρο στο στομάχι... Θεέ μου! Πού είναι τα κοσμημάτά μου; Πού είναι τα μαργαριτάρια μου;

—Κυρία μου, ήσυχάστε... της είπε ο σέρ Κάρτερ. Ο αρχηγός της Ασφαλείας κι' ο Τόμμυ άρπασαν προς την πόρτα που τους είχε δείξει η Αμερικανίδα και που συγκοινωνούσε με το πλαινό διαμέρισμα. Μα ήταν κλειδωμένη από μέσα, από το δωμάτιο της Αμερικανίδας!

Ο σέρ Κάρτερ πήγαινε να τρελλάθει από τη λύσσα του! Από πού είχε φύγει ο ψευτοπρίγκιπας με τη ναρκωμένη Έσιθ;

Βγήκε στο διάδρομο κι' έδωσε διαταγή στους βοηθούς του να κάνουν άνω-κάτω το ξενοδοχείο, να ψάξουν παντού από τις σοφίτες ως τα υπόγεια, μήπως τυχόν ανακαλύψουν τα ίχνη της μυστικής ντέκτεκτβ και του μυστηριώδους Ρώσου.

Ο Τόμμυ, γεμάτος αγωνία είχε βγει κι' αυτός στο διάδρομο. Έσπασε το κεφάλι του, προσπαθώντας να λύσει το σκοτεινό αυτό αίνιγμα. Ζούσε άραγε η Έσιθ; Μήπως είχε δολοφονηθεί από τον ψευτοπρίγκιπα; Μα πώς; Πού; Πότε;

Καθώς περπατούσε νευρικά στο διάδρομο, ο Τόμμυ στάθηκε άξαφνα μπροστά στον Έβανς και τον Κλίντεσλ, που φύλαγαν την Αμερικανίδα. Τους κυττάει μ' ένα βλέμμα τρελό κι' έπειτα μ' ένα πρήγμα, βρέθηκε μέσα στην κάμερα της μίσσερ Σνάιντερ.

Με συγκωρείτε, της είπε ο Τόμμυ ειρωνικά. Θέλω να δρώ τη γυναίκα μου! Μου κανετε τη χάρη να κατέβετε από το κρεβάτι σας; —Μα την πιστι μου, είσατε τρελλός! του φώναξε η μίσερ Σνάιντερ.

—Πολύ έξυπνο το «κόλπο» σας, της είπε, μα δεν έπιασε. Είμαστε δάπτετες, πιο καταγάρηδες, εμείς. —Εμπρός! Κατέβετε από το κρεβάτι!

Ο Έβανς, που είχε μπη στο δωμάτιο, άρπαξε την Αμερικανίδα και την κατέβασε κάτω.

Ο Τόμμυ σήκωσε τότε τις κουβέρτες. Καί, προς το μέρος του τοίχου, βρήκε κρυμμένη κι' αναίσθητη την όμορφη γυναίκα του. Μα δεν είχε δολοφονηθεί. Άπλως μόνον ήταν ναρκωμένη...

—Επειτα, γυρίζοντας στον Έβανς και τον Κλίντεσλ, ο Τόμμυ φώναξε:

—Καί τώρα, κύριοι, το φινάλε της κωμωδίας. Καί, με μια απότομη κίνηση, άρπαξε από τα μαλλιά τη μίσερ Σνάιντερ... και η περσόνα της του άπόμενε στα χέρια!

—Μά δ' αριθμός 16! έξήγησε ο Τόμμυ, που είχε θυμηθεί την τελευταία στιγμή ότι ο Ρώσος πράκτορας ήταν ένας περιφημος μεταμορφωτής.

Και ύστερα, ενώ ο Κλίντεσλ έτρεχε να είδοποίηση τον σέρ Κάρτερ και να φωνάξει ένα γιατρό, ο Τόμμυ έκοψε πάνω από την ύπαιθυμένη γυναίκα του κι' άρχισε να της φιλάει τα χέρια, κλαιώντας κρυφά από τη χαρά του...

ΑΓΑΘΗ ΚΡΙΣΤΙ

Η μικρή AMAZONA

τον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Λένα και η φίλη της η Κάκια βλέπουν δύο ανεμοπρόσες να πετούν μαζί με το σκάφος τους στην αμμουδιά. Χωρίς να διατάση παίρνει τη «Γαλάζια στάα» μία διαλεχτή φοράδα του πατέρα της, που πρόκειται να τρέξει στις κούρσες και τρέχει να τους βοηθήσει. Δεν άρχει όμως να καταλάβει πως πρόκειται για παγίδα.

Την άλλη μέρα, λίγο πριν από την εκκίνηση του αγώνα πει.

— Ακόμα δε μου είπες, Λένα, τι έκανες απόψε, που σηκώθηκες και βγήκες μέσα στη νύχτα.

— Σου υποσχέθηκα, Κάκια, να σ'α πω όλα μετά από την κούρσα. Κάνε λοιπόν λίγη υπομονή ακόμα.

— Όλο πήγαν καλά. Εύτυχος, κανείς δε μ'α; πήρε είδηση και δεν υποψιάζεται το παραμικρό.

— Σε λίγο ξεκινούν...

— Η κούρσα αρχίζει κανονικά και συνεχίζεται χωρίς κανένα επεισόδιο.

— Η «Πόλκα» τρέχει πρώτη...

— Ναι, αλλά η «Γαλάζια στάα» τρέχει πολύ πιο στοθερά...

Στην τελευταία στροφή, η «Γαλάζια στάα» αποσπάζεται και τρέχει τώρα πρώτη προς το τέλος. Διατηρεί ως το τέλος μία μικρή υπεροχή.

Προσοχή!... Προσοχή!... Τα επίσημα αποτελέσματα θα ανακοινωθούν ύστερα από μία λεπτομερή έρευνα. Κατετέθη μία καταγγελία εις βάρος της «Γαλάζιας στάας» που έφθασε πρώτη και κέρδισε την κούρσα...

— Άκουσες τι είπαν.

— Τώρα πιστεύω να μου ξεπληρώσει και τι συμβαί.

— Τι σημαίνουν όλα αυτά;

— Κάποιος αντίπαλος ισχυρίζεται ότι έχω ντολάρει τη «Γαλάζια στάα». Πρόκειται, λοιπόν, ν' αναλύσουν το σάλιο της.

— Μη στενοχωριέσαι καθόλου, μπαμπά.

— Έτσι λέει εσύ... Για θυμήσου όμως τα λόγια, που άκουσες στη Λέσχη ο επιστάτης μας.

— Τότερα από την παγίδα που σου έστησαν οι ανεμοπρόες με το ανεμόπτερο δεν αποκλείεται οι ίδιοι να έχουν ντολάρει τη «Γαλάζια στάα». Εν αγνοία μας. Όταν το ντολάρισμα εξακριβωθεί, όμως, θα χάσει η κούρσα μας το έλθλο. Ωλλά και θα κατηγορηθούν ένας.

— Λοιπόν:

— Πανηγυρίστε, κύριε. Ο ιατροδικαστής απέφασκε ως αβάσιμες τις κατηγορίες κατά της «Γαλάζιας στάας».

— ΧΑ!... ΧΑ!... Χα!... Καλά το πάντερά είναι!

— Τι έπαθες, Λένα; Τι είναι αυτά που λες;

— Άκουστε τι συνέβη, για να γυρίσετε κι εσείς με το πόδιμα τους.

— Σηκώθηκα τη νύχτα και πήγα στους σταύλους. Έκει, ώλαξα τις δύο λινιάρδες με τα δεικνύα «Πόλκα» και «Γαλάζια στάα». Οι γίγνοι έτοι την έλαβαν και ντολάρησαν την «Πόλκα», που δεν κέρδισε, ή κανίμενη, ακόμα και ντολάρημένη.

— Γι' αυτό, λοιπόν, βγήκες χθες βράδυ.

— Φαντάζομαι τα μυστήριά τους. Τότερα από το πάθημά τους. Πάντως, Λένα μου, το σημερινό μας θόρυβο, τον όφτιλομε σε όνειρα και μόνο...

— Μάλλον στην Κάκια ή όποια, όταν με ρώτησε τότε και γιατί ανυψώνεται μία νίκη, μ'έκανε να σκεφτώ ότι πιθανόν οι έχθοι μας να προσπαθούσαν να ντολάρουν τη «Γαλάζια στάα» και να κατηγορήσουν κατόνι έμάς. Τότε σκέφτηκα την αντίκατάστασι.

— Ήταν μία σπουδαία ιδέα και σου αξίζουν συγχαρητήρια, τόσο για την έξυπνάδα, όσο και για το θάρρος σου.

ΤΕΛΟΣ

1) Σοφία Λόρεν. 2) Τζίνα Λολου-πρίτζιντα. 3) Τζουλιέττα Μασίνα. 4) Σουλβάν Παμπανίνι.

Τά γράμματα ΠΟΥ ΠΑΙΡΝΟΥΝ οί βεντέττες

Προτάσεις γάμου και αιτήσεις
χρημάτων

ΟΙ βεντέττες του κινηματογράφου κατέχουν ένα αναμφισβήτητο ρεκόρ: Παίρνουν τα περισσότερα γράμματα από οποιονδήποτε άλλον άνθρωπο στον κόσμο. Η αλληλογραφία της Μαρίλιν Μονρόε ξεπερνάει τα 30.000 γράμματα το μήνα. Κι ήταν το ίδιο σημαντικό εκείνη της Ρίτας Χάιγουορθ, τον καιρό της μεγάλης δόξας της. Η Σοφία Λόρεν παίρνει πάνω από 40 γράμματα την ημέρα. Η Τζίνα Λολουπρίτζιντα ξεδιάντροπα 5000 διαμαρτυρίες το μήνα σε γραμμάτια, για να απαντήσει στα γράμματα που της στέλνουν και η Τζέιν Μάσφιλντ αφιερώνει τις Κυριακές της, από το πρωί ως το βράδυ, για να διαβάσει τα γράμματα των θαυμαστών και των θαυματοειδών της...

Αλλά τι γράφουν οι επιστολογράφοι στις διάσημες βεντέττες; Κάποτε, μια νεαρή Ιταλίδα από τη Γενοβιά έγραψε στη Ρίτα Χάιγουορθ: «Πρέπει να μου γράψετε μια χαρά. Προσκαλέστε με για μερικές ημέρες στο σπίτι σας. Είμαι βέβαιη ότι, αν κοιτάσω, θα παντρευτώ κι εγώ κάποιον έτσι προίχρημα. Προσμένω να μου στείλετε τα έσοδα του ταξιδιού».

Η Μπουκέτ Μπαρντό, εξ άλλων, βομβαρδίζεται συνεχώς από γράμματα θαυμαστών της. Οι πιο άνοητοι, εξομολογήθηκαν τελευταία, είναι οι Τζουλιέττα Μασίνα και ο Λιόρνο της Έγγραφε κάποτε:

«Σε θαύμαζα πάντοτε, αλλά μου έκαμες κακό. Η μηνητή μου έλεγε και μ' άρρησε. Να πως με πληρώσεις για όλη την αγάπη που σου είχα!»

Η Μπουκέτ του απάντησε: «Στείλε μου τη διεύθυνση της μηνητής σου, για να της γράψω, και να ιδής ότι θα τα ξαναφτιάξω άμεσα».

Μια Ιταλίδα από το Τουρίνο έγραψε επίσης στη διάσημη βεντέττα του γαλλικού κινηματογράφου:

«Αν δεν μου πεις με ποιο τρόπο κατατάξω τους άντρες, θα σκοτωθώ και θα αφήσω μια επιστολή, στην οποία θα λέω ότι εσύ έφτιαξες κι αυτό».

Η Μαρίλιν Μονρόε δεν διάβαζε ποτέ τα γράμματα που προέρχονταν από Αμερικανούς.

Μου προκαλούν ναντία. Έλεγε. Τη πιο τρυφερό πράγμα που έβρισκα να πουν οι Αμερικανοί, είναι: «Είσαι η μόνη γυναίκα, με την οποία θάθελα να

μείνω στη φυλακή εξη μήνες» ή κάτι παρόμοιο.

Χαιρόταν, τοναντίον, τα γράμματα που έπαιρνε από Εθνοπαίοντες θαυμαστές και τα καλύτερα απ' αυτά τα έδενε στους φίλους της.

Ένας Ναπολιτάνος, αφού έγραψε στη Σοφία Λόρεν καμιά είκοσιάρια ερωτικά γράμματα, χωρίς να πάρη απάντηση, της έστειλε ένα δίσκο που περιείχε μια μοναδική φράση: «Σ' αγαπάω, δε μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα».

Ένας άλλος θαυμαστής της από την Αμερική της έγραψε:

«Στείλε μου ένα κομμάτι σου, Σοφία, αν θέλεις να με κάμω ευτυχισμένο».

Άλλοι της ζητάνε ένα κομμάτι θάφασμα από τα φουστάνια της, μια τούφα από τα μαλλιά της, κάτι που να το έχουν αγγίζει τα «θεία χέρια» της.

Ένας συμπατριώτης της της έκαμε μια καλοντυμένη πρόταση γάμου:

«Τό έξω ότι ζής μ' άλλον άντρα, της έγραψε. Έγώ, όμως, είμαι έτοιμος να σε παντρευτώ, με τον όρο ότι θα μου δώσεις πως θα μ' αγαπάς σ' όλη σου τη ζωή».

Η Σοφία Λόρεν λέει ότι οι πιο υποχρεωτικοί θαυμαστές της είναι οι Γερμανοί. Στο γράμμα τους, έσωκλειουν πάντοτε ένα φακέλλο με το γραμματόσημο και τη διεύθυνση τους για την απάντηση.

Η Τζουλιέττα Μασίνα, εξ άλλου, από τότε που έμεινε μερικά κοινωνικά έργα, έγινε το είδωλο όλων των δυστυχισμένων. Ένας φοιτητής από την Ουμβρία της έγραψε τελευταία:

«Επιθυμώ να γνωρίσω τη Ρώμη και, για να το κατορθώσω, πρέπει να μείνω πολύ καιρό. Είμαι φτωχός. Να λοιπόν, τι σκέφτηκα: Γιατί να ξεδιάντροπα ελαχίστα χρήματα που έχω, αφού η αγαπημένη μου Τζουλιέττα έχει ένα σπίτι τόσο μεγάλο και όμορφο;»

Άλλοι θαυμαστές και θαυμαστροί της, της ζητάνε να τους στείλει διάφορα αντικείμενα: ραδιόφωνα, παθιάτα, σίδερα του σιδερώματος κλπ. Μια μικρή θαυμαστική της της ζήτησε να της στείλη ένα ζευγάρι πατάκια. Η ήθοποιός της τα έστειλε. Άλλ' έπειτα από λίγο, η θαυμαστική της της τα ξανάστειλε: «Είναι πολύ μεγάλα, της έγραψε. Να μου τ' αλλάξες».

Αλλά δεν λείπουν και οι αιτήσεις χρημάτων. Κάποιος έγραψε στη Σουλβάν Μάγκανω:

«Είσαι μητέρα, έχω είμαι πατέρας, πρέπει λοιπόν, να με καταλάβεις. Γιατί δεν συλλογίστηκες πως κι εγώ έχω παιδιά και πως είμαι τόσο φτωχός, που δε μπορώ να τους χαρίσω τίποτα».

Πολλές φορές κλάω, διαβάζοντας αυτά τα γράμματα, λέει η διάσημη ηθοποιός. Αλλά δε μπορώ να ικανοποιήσω όλες τις αιτήσεις εκείνων που μου γράφουν.

Από παρόμοιες αιτήσεις πολιορκείται και η Έλντριντα Στάου του Ιταλικού κινηματογράφου Τζόν Σαντόν «ή γυναικα με το κομμί της Ηρας», που έχει αποκτήσει φήμη μονόμηνης. Ένας θαυμαστής της της έγραψε, πριν από λίγο καιρό:

«Αγαπώ μια νέα, γιατί μοιάζει με σενα, πως ένα άστρο μοιάζει μ' ένα άλλο. Αλλά η νέα αυτή με κοροϊδεύει, γιατί είμαι φτωχός και δε μπορώ να την πληρώσω συχνά στον κινηματογράφο, για να βλέπεις την αγαπημένη της γυναικα. Γιατί δεν μου στέλνεις μερικά μου ευτυχισμένα να την κάμω ευτυχισμένη».

Να και μια λαγωνική αίτηση γάμου στην Τζόν Σαντόν:

«Η μηνητή μου δεν θα εδωχιστηθ, γιατί δεν αγαπάει τις θεατρίτσες, αλλά, εγώ είμαι έτοιμος να σε παντρευτώ».

Χιλιάδες επιστολών παίρνει επίσης και η Σουλβάν Παμπανίνι. Η διάσημη Ιταλίδα βεντέττα απαντάει σ' αυτές: «Για να μου γράψουν, σημαίνει πως νομίζουν ότι είναι φίλοι μου. Κι εγώ, γι' αυτό, πως είναι δική τους φίλη».

— Έβαλες πολύ σορόπι στο γλυκό, Μαρία!...

— Από μικρό κορίτσι δνιευνόμενον κάτι τέτοιο!

— Πέρασε πίσω από το παραβάν και γδύσου!

ΠΗΡΑΤΕ τη δόσι σας σε βιταμίνες;

Χρήσιμες οδηγίες για τις
νοικοκυρές

ΟΙ βιταμίνες είναι το ίδιο απαραίτητες στον οργανισμό μας, όσο κι ο αέρας, που αναπνέουμε. Άλλα δεν αρκεί να τις παίρνουμε όποτε και όπως τύχει. Κάθε μέρα, μας χρειάζεται μια ώριστη δόση από την καθεμία. Διαφορετικά, καταστρέφεται η ισορροπία του οργανισμού μας.

Άλλα ποιές είναι οι ημερήσιες δόσεις, που μας χρειάζονται; Οι Γάλλοι υγιεινολόγοι τις καθώρισαν ως εξής:

A	0,2—0,4	χιλιοστόγραμμα
B1	1,5	>
B2	2,2	>
C	80	>
D	0,03—0,1	>
PP	16	>

Ο οργανισμός μας έχει επίσης ανάγκη ημερησίως από τα κάτωθι άλατα:

Φωσφόρου	1300	χιλιοστόγραμμα
Ασβεστίου	900	>
Σιδήρου	20	>

Οι κυριότερες ανωμαλίες, που προκαλεί η έλλειψη των βιταμινών, είναι οι ακόλουθες:

A: Διαταραχές της όρασης, ήμικρανίες, διάρροια, ξηρότης του δέρματος.

B1: Έπιμονη δυσκοιλιότητα, πεπτικές διαταραχές, εξάνθημα των δυνάμεων.

B2: Γενική εξάνθημα του οργανισμού, έλαττωσις του βάρους, μυϊκή ατροφία.

Στα παιδιά: Καθυστερήσις της ανάπτυξεως.

C: Άνακμία, αδυναμία, πεπτικές διαταραχές, αιμορραγία των ούλων (σκορβουτικές καταστάσεις).

D: Ραχιτισμός, προδιάθεσις στα κατάγματα, ιδίως στα παιδιά. Η έλλειψις της γίνεται ιδιαιτέρως αισθητή στην έγκυο και τη θηλάζουσα μητέρα.

Η μεγάλη και παρατεινόμενη έλλειψις βιταμίνης D προκαλεί οστεομαλάκυνση (τα οστά χάνουν τη στερεότητά τους και παραμορφώνονται).

PP: Ίλιγγος, πεπτικές, νευρικές και δερματικές διαταραχές.

Στα παιδιά: Σταμάτησις της ανάπτυξεως, διανοητική αδράνεια.

Η έλλειψις βιταμινών μπορεί να οφείλεται είτε στο ότι δεν καταναλώνουμε επαρκείς ποσότητες τροφών, που τις περιέχουν, είτε σε έλαττωματική παρασκευή τους που συντελεί στην καταστροφή τους.

Στην εποχή μας, το ιβιοτικό επίπεδο έχει ανέλθει αρκετά στις πολιτισμένες χώρες και η διατροφή είναι ικανοποιητική, ακόμη και στις πτωχότερες τάξεις. Γιατί στις πτωχότερες τάξεις, σε πλείστες περιπτώσεις αβιταμίνωσης και υποβιταμίνωσης, που οφείλονται στον κακό τρόπο παρασκευής των τροφών φαίνεται.

Τα μεγαλύτερα λάθη γίνονται στο μαγειρεύμα των τροφών. Η βιταμίνη C π. χ. είναι ιδιαίτερα ευαίσθητη στο φαινόμενο της όξει δόσεως. Γι' αυτό αποτελεί λάθος βουτάμε τα χόρτα σε κρύο νερό, ενώ πρέπει να τα βουτάμε σε νερό, που βράζει. Το προηγούμενο βράσιμο του νερού δίδει τον αέρα, που περιέχεται μέσα

σ' αυτό, κι' έτσι έλαττώνει την καταστροφή της βιταμίνης C από οξείδωσις. Το νερό του βρασμάτος, εξ άλλου, παρασύρει τα μεταλλικά άλατα και τις διαλυόμενες μέσα σ' αυτό βιταμίνες (C, B1, B2, PP). Γι' αυτό, το βράσιμο πρέπει να γίνεται γρήγορα. Προτιμότερο είναι το βράσιμο στον ατμό.

Για όλους αυτούς τους λόγους, οι γιατροί συνιστούν να πίνουμε το ζουμί του βρασμάτος, εκτός στις περιπτώσεις, που το χορταρικό δεν είναι εύπεπτο (λαχανά, κουνουπίδια, κλπ.).

Η βιταμίνη C, εξ άλλου, διατηρείται καλύτερα μέσα στο νερό, όπου βράζουμε τα χορταρικά, για να διατηρήσουμε το χρώμα τους.

Άλλα και γενικότερα είναι καλό να αποφεύγετε το βράσιμο των χορταρικών, σ' όλες τις περιπτώσεις, που αυτό είναι δυνατόν (ταμάτες, μαρούλια, λαχανό, κλπ.).

Δεν πρέπει ακόμη να ξεχνάτε, ότι, στα χορταρικά και τα φρούτα, τα μέρη, που περιέχουν περισσότερες βιταμίνες, είναι τα πιο έντονα χρωματισμένα. Μην πετάτε, λοιπόν, τα πράσινα φύλλα τους και συνήθιστε να τρώτε τα φρούτα με τη φλούδα τους, αφού προηγουμένως τα πλύνετε προσεκτικά και τα σκουπίσετε.

Πρέπει να έχετε ακόμη, ότι, όσο ένα φρούτο είναι περισσότερο ξυλό (πορτοκάλια, λεμόνια, κίτριν) τόσο μεγαλύτερη αναλογία βιταμίνης περιέχει.

Εκτός από τις βιταμίνες, που διαλύονται στο νερό, υπάρχουν δυο άλλες, που είναι διαλυτές μόνο στα λίπη: η A και η D. Γι' αυτό, βρίσκονται στα λίπη και τα προϊόντα ζωικής προελεύσεως. Από όλα τα χορταρικά, μόνο το καρότο περιέχει μια ποσότητα καροτίνης ή προβιταμίνης A (7 χιλιοστόγραμμα στα 100 γραμμάρια), από την οποία ο οργανισμός παρασκευάζει μόνος του τη βιταμίνη A.

Νά, τώρα, κατά σειρά περιεκτικότητας, οι τροφές, που περιέχουν τις διαλυτές στα λίπη βιταμίνες:

A. Έλαιο ήπατος του τόννου, μωρουνέλαιο, λίπη ψαριών, ωμό σκυάτι, βούτυρο, μυαλά, κροκάς αυγού, εντόσθια, κρέμα, παχιά τυριά, βοδινό λίπος, στρείδια: γάλα, παχύ κρέας.

D. Έλαιο ήπατος τόννου, μωρουνέλαιο, έλαιο ρέγγας, έλαιο σαρδέλλας, κροκάς αυγού, βούτυρο, ωμό σκυάτι, στρείδια, γάλα.

Μερικές άλλες συμβουλές, που πρέπει να έχετε υπ' όψιν σας, είναι οι εξής:

Αγοράζετε όσο το δυνατόν πιο φρέσκα χορταρικά. Το καλύτερο είναι να τα τρώτε άμεσα μόλις τα κόψετε.

Μην τα διατηρείτε πολύ καιρό. Αν δε μπορείτε να τα καταναλώσετε άμεσα, βάλτε τα σε ψυγείο, για να το κρύο σταματήσει την οξείδωσις της βιταμίνης C.

Μην καθυστερείτε τα χόρτα από πριν και μην τα αφήνετε να μουσκεύουν μέσα στο νερό. Θα πλύνετε και θα τα καθαρίσετε άμεσα πριν από το βράσιμο ή την οποιαδήποτε άλλη χρήση τους.

Θα κόψετε τις σολάντες μερικά λεπτά πριν από το γάμμα.

Θα χρησιμοποιήτε μαχαίρια, τρίφτες, κλπ. άνοξειδωτα.

Μην πετάτε τα πράσινα φύλλα από τις σαλάτες.

Μην παρασκευάζετε τους χυμούς των φρούτων από πριν. Οπωσδήποτε, η χρήση ωμών χορταρικών προσφέρει στον οργανισμό θετική υπέρπρεση, διότι με βράσιμο τους χάνουν, αν όχι εντελώς, πάντως ένα μέρος από τις βιταμίνες.

Ο... κλέφτης

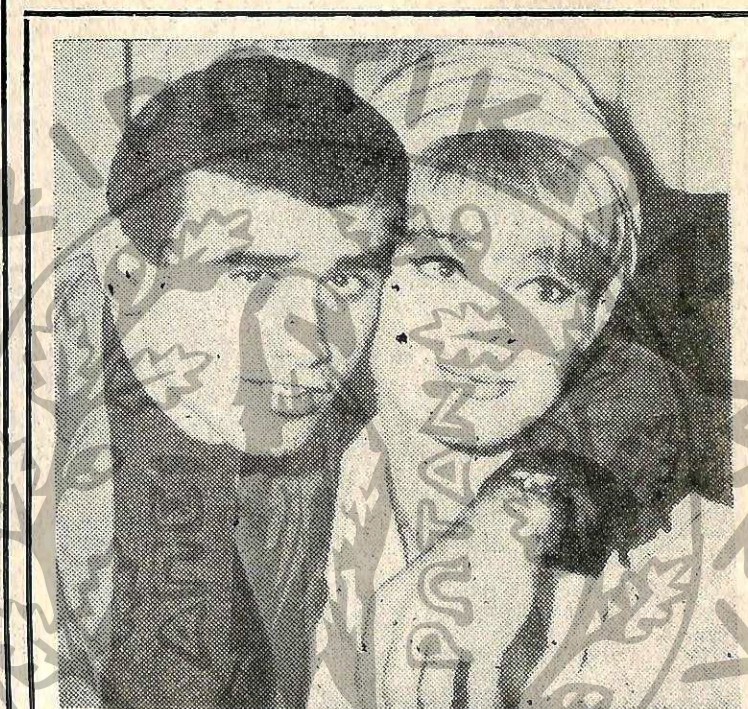
ΟΛΟΙ οι άνθρωποι δικηγόροι της Λιανβίλ, ζήλευσαν την τύχη του νεαρού συναδέλφου τους Λεωνίδα Ραβιέ, που είχε αρραβωνιάσει την κόρη του άνακριτου Μπονφερνάν.

Ο γάμος είχε ορισθεί να γίνει στην αρχή του φθινοπώρου. Στο μεταξύ, ο Λεωνίδας πήγαινε κάθε απόγευμα, απ' τις τρεις ως τις πέντε, μια ώρα έξω από την πόλη, στη μικρή βίλλα, που παρθέρειζε η οικογένεια του κ. άνακριτού, για να βλέπει την αρραβωνιαστικιά του.

Πίσω από την έπαυλη του άνακριτού κ. Μπονφερνάν, ήταν ένα μικρό δάσος. Μέσα εκεί, η αρραβωνιαστικιά του Λεωνίδα Ραβιέ, η ρομαντική Νοεμή Μονφερνάν, γύριζε πολλές φορές μόνη της τη νύχτα.

Στις 22 Αυγούστου, από το ημερολόγιο ακόμη, η Νοεμή έδειχνε έναν εξαιρετικό κενερισμό κι' ανησυχία, ασυνήθιστη. Πολύ πριν απ' την τακτική ώρα, που έρχόταν ο αρραβωνιαστικός της, αυτή βρισκόταν στην εξόρτοια, περιμένοντας με πυρετώδη ανυπομονησία.

Επ' τέλους, κάποτε φάνηκε ο Λεωνίδας. Όπως συνέβαινε πολλές φορές, έτσι και την ημέρα εκείνη, που συνώδευε η μητέρα του.

Η ΕΛΚΕ ΣΟΜΠΕΡ, ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ «ΚΟΥΚΛΕΣ»

Η γοητευτική Γερμανίδα στάρ "Ελκε Σόμπερ, μαζί με τον Πιέρο Φοκάκια, που θα είναι ο παρτενέρ της σ' ένα από τα σκέτα του φιλμ "Οι Κούκλες". Η "Ελκε, που γεννήθηκε στο Βερολίνο, πριν από 23 χρόνια, άρχισε την καριέρα της σαν "κόδερ γκερλ", παίζοντας για εξώφυλλο διαφόρων περιοδικών. Το 1958, έδωλε "αμς Βιαρέτσιο" και σημείωσε δυο πρώτες μεγάλες επιτυχίες στον κινηματογράφο, με τα φιλμ "Οι νικητές" και "Οχι δάφνες για τους δολοφόνους". Η "Ελκε αρραβωνιάστηκε πρόσφατα με τον Τζο Χάις, ένα από τους πιο δυναμικούς νέους δημοσιογράφους του Χόλλυγουντ.

— Πού ήσαστε στις 21 του περασμένου Αυγούστου; τον ρώτησε, όταν βρέθηκε μαζί του.

— Ο γιός του εισαγγαλέως έσκασε στα γέλια.

— Πώς να θυμάμαι, δεσποινίς, που ήμουν αυτή την ημέρα, που με ρωτάτε; Το μόνο που ξέρω είναι, ότι, στις 18 'Απριλίου, έφυγα για το Λός όπου έμεινα ως τη 1 Σεπτεμβρίου.

— Έτσι, στις 21 Αυγούστου δεν ήσαστε εδώ;

— Φυσικά όχι, αφού ήμουν στο Λός.

— Έν τοιαύτη περίπτωση, δε μπορώ να γίνω γυναίκα σας, άπαντρησε ορθο-κοφτά η Νοεμή Μπονφερνάν.

Πέρασαν ακόμα δυο χρόνια. Στο διάστημα αυτό, πολλοί υποψήφιοι ζήτησαν τη Νοεμή. Όλες όμως τις προτάσεις, τις απέρριψε. Κανείς από τους υποψηφίους δεν της έδινε την απάντησή, που περίμενε, σχετικά με το πώς πέρασε τη βραδιά του στις 21 Αυγούστου.

— Τι μανία είν' αυτή, που της μπήκε της κόρης μου; απορούσε κι' έλεγε ο κ. Μπονφερνάν, που σ' αυτή την υπόθεση η ανακριτική ικανότητά του δεν κατώρθωνε τίποτα.

Μιά μέρα, η Νοεμή πήγε στο γραφείο του πατέρα της, στο δικαστήριο. Ο κλητήρας, που την ήξερε, αφού τη χαιρέτησε, την έμπασε στο γραφείο και της είπε: — Ο κ. ανακριτής βγήκε μια στιγμή έξω. Θα γυρίσει αμέσως, γιατί έχει ν' ανακριθεί κάποιον.

Η δεσποινίς Νοεμή Μπονφερνάν μπήκε και κάθισε στην πολυθρόνα του πατέρα της, μπροστά στο ανακριτικό γραφείο.

Σε μια γωνιά, σκεκόναν κάποιος. Προφανώς, ήταν εκείνος, που επρόκειτο ν' ανακριθεί ο κ. Μπονφερνάν.

— Κατηγορούμενη, που ήσαστε στις 9 το βράδυ της 21 Αυγούστου 1962;

— Άχ, δεσποινίς, αυτή την ημέρα θα τη θυμάμαι σ' όλη μου τη ζωή. Αυτό το βράδυ, το πέρασα σ' ένα δάσος, μία ώρα έξω από τη Λιανβίλ...

— Η Νοεμή αναπήδησε. — Πού ήσαστε εκείνο το βράδυ, είπατε; ρώτησε.

— Στο δάσος, δεσποινίς. που είναι μία ώρα έξω από την πόλη. Εκείνη την ώρα, που λέτε, κατά τις 9, πικνά αυρά σύννεφων το φεγγάρι από τον ουρανό. Μέσα στο δάσος ήταν σκοτάδι, πίσσα. Μά, μέσα στο σκοτάδι, διέκρινα κάτι να κινείται. Ήταν φάντασμα; Νεράιδα του δάσους; Δεν ξέρω. Θυμάμαι μόνο, πως την έβλεπα στην αγκαλιά μου κι' ακόμα νιώθα στα χείλη μου τη γλύκα και το άρωμα των φιλίων της...

— Εκείνη τη στιγμή μπήκε στο γραφείο ο ανακριτής, ο πατέρας της Νοεμής.

— Πατέρα! φώναξε η Νοεμή, μόλις τον είδε. Νά ο άντρας, που θέλω να πάω.

— Ποιόν; Αυτόν εδώ; φώναξε έξαλλος ο ανακριτής. Δεν είσαι καλά, κορίτσι μου! Μά έρεεις τί είναι αυτός ο άνθρωπος;

— Δέ μ' ενδιαφέρει τί είναι! Μά κορίτσι μου, τρελάθηκες; Αυτός είναι ένας κλέφτης...

— Τό φαντάζομαι, μπαμπά! Κάτι ξέρω κι' εγώ. Κάτι μούκλεψε και μένα, στις 21 του βράδυ της 21 Αυγούστου 1962, στο δάσος, που νά πίσω από την ε-πταυλί μας... Γι' αυτό και θα τον πάρω!...

K. ΝΤΟΚΟΥΑ

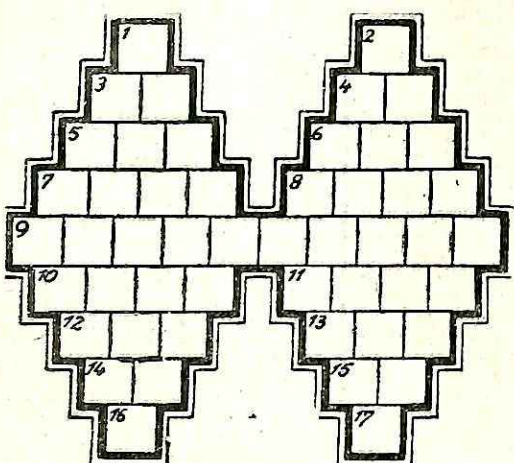
Για μικρούς

ΚΑΙ ΛΕΞΑΝΟΥΣ

Δίδυμη διπλή πυραμίδα

Σεκινώντας από τα τετραγωνίδια 1 και 2, μέσα στα οποία θα τοποθετήσετε το ίδιο φωνήεν, συμπληρώστε ακολουθώντας το σχέδιο με λέξεις των οποίων σάς δινομε πιο κάτω τις σημασίες.

Για κάθε λέξη, μέχρι την ενάτη, θα χρησιμοποιήτε

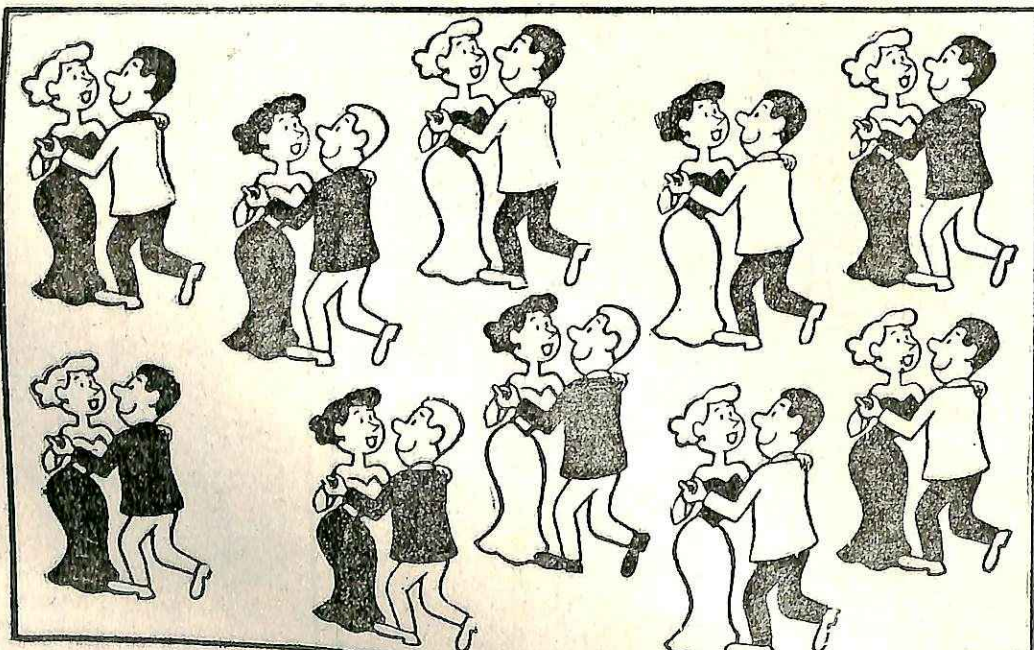

όλα τα γράμματα της προηγούμενης, αναγραμματισμέ- να ή όχι, συν ένα καινούργιο. Ση συνέχεια δέ, η κάθε λέξη θα σχηματίζεται με τα γράμματα της προ- ηγουμένης, με τον ένα, γιά, να φτάσετε στα τετρα- γωνίδια 16 και 17, μέσα στα οποία θα τοποθετήσετε το ίδιο φωνήεν, που είχατε βάλει και μέσα στα δυο πρώτα (1 και 2).

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ:

- 1) Φωνήεν.
- 2) Φωνήεν.
- 3) Αναφορική αντωνυμία.
- 4) Ζή και κινείται.
- 5) Νότα.
- 6) Κτητική αντωνυμία (οός.).
- 7) Μονωδία.
- 8) Τόπος προσευχής.
- 9) Μεγάλο αρχαίο θέατρο της Ρώμης.
- 10) Ολόκληρος.
- 11) Σημείον της αριθμητικής.
- 12) Κραυγή ένθουςιασμού στο θέατρο.
- 13) Όραιο λουλουδάκι.
- 14) Το ήμισυ του όλου.

Τά δυο έμειν ζευγάρια

Από τα δέκα αυτά χορευτικά ζευγάρια, μόνο δυο είναι τελείως όμοια, ακόμα και στην παραμικρότερη λεπτομέρεια. Ποιά είναι τα δυο αυτά ζευγάρια; Έχετε στη διάθεσή σας ένα μισό λεπτό, γιά να τ' ανα- λυψετε. Μόνο τότε θα μπορείτε να υπερηφανεύεστε,

για την παρατηρητικότητα σας. Πρίν γυρίσετε στη σελίδα των λύσεων, βεβαιωθείτε πως τα δυο ζευγάρια, που ανακαλύψατε, είναι πραγματικά καθ' όλα όμοια.

Οι λύσεις στη σελίδα 82

ΚΑΤΑΠΑΛΗΚΤΙΚΟΝ!

Με 2 ΛΑΧΕΙΑ = 80 ΔΡΑΧΜΑΣ..

2 ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΕΣ
ΥΠΕΡΤΥΧΕΡΟΙ

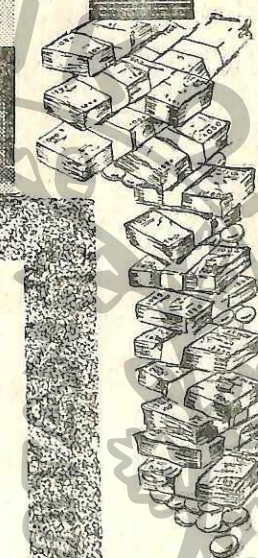
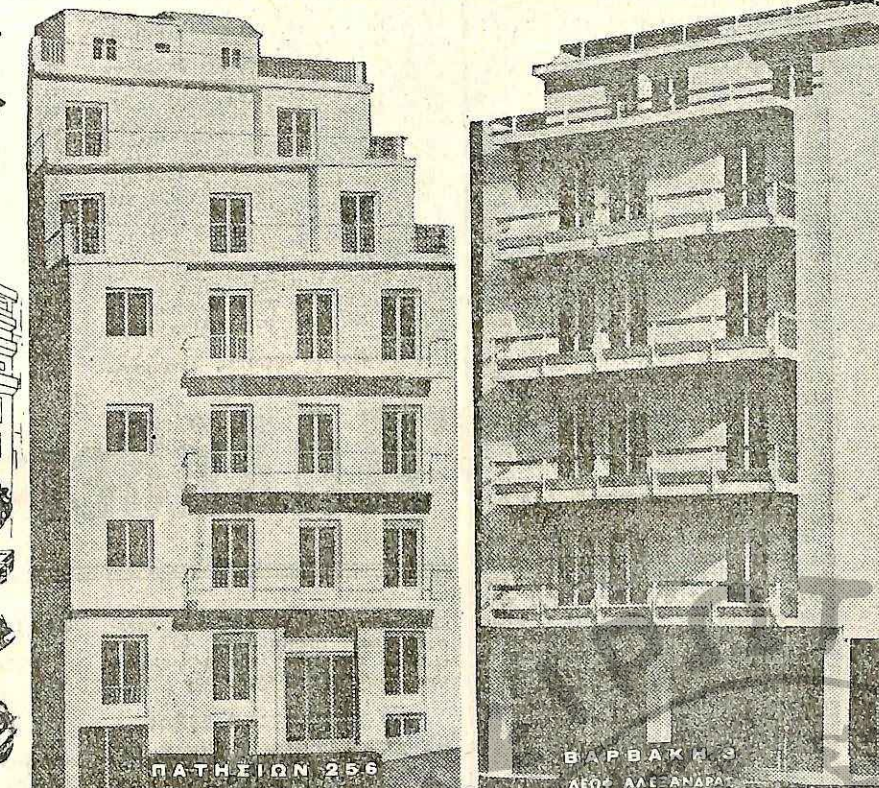
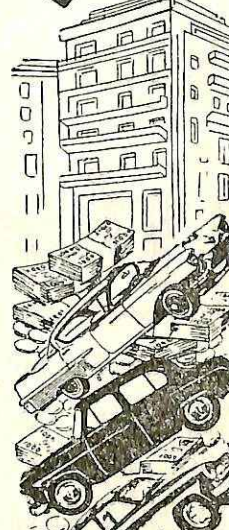
1964

ΔΕΚΑΔΕΣ

ΣΠΙΤΙΑ

Χιλιάδες
Τυχεροί

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ
ΕΛΑΤΟΜΥΡΙΑ
ΜΕΤΡΗΤΑ

ΤΡΙΣΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΖΩΗ ΜΕ ΤΟ..

ΛΑΧΕΙΟΝ
ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

